

VISIT...

LANZAROTE
Caliente.COM

தண்ணீர் தணல்போல் தெரியும்!

1

அன்றாட வழக்கம் போலச் சரியாக ஒன்பது மணிக்கு அலுவலகத்தினுள் காலை எடுத்து வைத்த அருணாவுக்கு, அவளுக்கும் முன்னதாகவே அங்கு வந்து வேலையைத் தொடங்கத் தயாராக இருந்த சில, சக அலுவலர்களைக் கண்டதும் ஆச்சரியமாக இருந்தது.

ஒன்பதரைக்குத் தொடங்கும் அலுவலகத்துக்கு இந்தப் பெண்கள் மூவரும் பத்து மணிக்கு முன் வருவது மிகவும் அதிசயம். கேட்டால் அவள் ஏறி வந்த பஸ் ரிப்பேர் என்பாள் வனஜா. போக்குவரத்து நெரிசலில் சிக்கிக் கொண்டேன் என்பாள் பாவை! 'அயர்ன்' பண்ணிய ஆடை வரவில்லை என்பாள் சுந்தரி.

அந்தக் கட்டுமானக் கம்பெனியின் - கட்டுமானக் கம்பெனி என்றால் வெறுமனே வீடும் 'ஷெட்'டும் கட்டித் தருவது அல்ல. அந்த 'குணா கன்ஸ்ட்ரக்ஷன்ஸ்' பெரிய பெரிய, நட்சத்திர ஓட்டல் வளாகங்கள், பல அடுக்கு மாடி வீடுகள், 'ஷாப் பிங் காம்ப்ளக்ஸ்'கள்... இப்படிப் பெரிய அளவில் வேலை

எடுத்துச் செய்கிற நிறுவனம். அதன் சேர்மன் ரொம்பவும் கண்டிப்பானவர் அல்ல. நீக்கு போக்குத் தெரிந்தவர். அடிமட்ட வேலையாட்களான சித்தான், மண் சமப்பவர்கள் வரை எல்லோருடனும் சுமுகமாகவே பழகி வளர்ந்ததால் வாழைப்பழத்தில் ஊசி ஏற்றுகிற மாதிரி, சிரமம் தெரியாமல் வேலை வாங்குவாரே தவிர, அதட்டல், உருட்டல் எல்லாம் அவர் பேச்சில் சற்றும் இராது. நேரத்தில் முன்னே பின்னே வருவதைப் பெரிதாக எடுத்துக் கொள்ளாவிட்டாலும், உரிய வேலையை முடிக்காமல் போக முடியாமலும் பண்ணிவிடுவார்.

ரொம்பவும் கனிவாக, "பாரம்மா, நீ புள்ளிவிவரம் தயாரித்துத் தராவிட்டால், அடுத்தவர் உத்தேச மதிப்புப் போட முடியாது. அந்த மதிப்பீடு இல்லாமல், லாபம் வருமா இல்லையா என்று கணக்கிட முடியாது. நஷ்டப்பட என்று ஒன்றை எடுத்துச் செய்ய முடியாது. அதேபோல, போட்டிக் கம்பெனிகளுக்கிடையே பிழைக்க வேண்டுமானால் குத்துமதிப்பாய் லாபம் வைத்து 'டெண்டர்' போட முடியாது. அந்த டெண்டர் சரியான கணக்கீட்டோடு, உரிய நாளில் போய்ச் சேர வேண்டுமானால், நீ முதலில் இன்று புள்ளி விவரங்களைத் தந்தாக வேண்டும்மா, காலையில் கொஞ்சம் சீக்கிரம் வந்திருந்தாயானால், இப்போது வேலை முடிந்திருக்கும். என்ன செய்வது? அது உன்னால் முடியவில்லை. இப்போது கொஞ்ச நேரம் உட்கார்ந்து வேலையை முடித்துக் கொடுத்துவிட்டுப் போம்மா" என்று கூறி விடுவார்.

நாளைநாள் நாள் இதற்குப் பலன் இருக்கும். அப்புறம் மெல்ல மெல்லச்... சரித்திரம் திரும்பி விடும்!

"கொஞ்சம் கண்டிப்பாகச் சொல்லக் கூடாதா? சார்?" என்று அருணாவே தேவநாதனிடம் கேட்டிருக்கிறான்.

"என்ன லாபம்?" என்பார் அவர். "பாரம்மா, நம் கம்பெனியின் அன்றாட வேலைகள், இவர்கள் சற்றுத் தாமதமாக வந்தாலும் நடந்து விடும். ஆனால், ஏதாவது புது முயற்சி வரும்போது சற்று அதிகப்படியாகவே எல்லோருமே உழைத்தாக வேண்டியிருக்கிறது. இப்போது விட்டுக் கொடுத்தால், நாளைக்கு அதிகப்படி வேலை செய்ய நேரும்போது அவர்களால் மறுக்க முடியாதில்லையா?"

நல்ல தந்திரம்தான்!

அவளது விழியகன்ற பார்வையில் வியப்புடன் மரியாதையும் வெளிப்படுவதைக் கண்டுவிட்டுத் தேவநாதன் சிரிப்பார். "குணாவும் இதையெல்லாம் படித்துக் கொள்ளட்டும் என்றுதான் 'சைட்' டிலேயே இருக்கச் சொல்லியிருக்கிறேன். அவன் அம்மாவுக்குத்தான், என்னவோ நான் அவன் பிள்ளையை, அத்துவானக் காட்டில் அம்போ என்று விட்டு விட்டதாக ஒரு பிரமை. அங்கே இருக்கிற மற்ற பணியாளர்கள் எல்லாம் மனிதர்கள் இல்லையா? அவர்களால் இருக்க முடியும்போது இவனுக்கு மட்டும் ஏன் முடியாது? அவர்களது சங்கடங்கள், குறைகள் தெரிந்தால்தானே அவர்களை எப்படி நடத்துவது என்றும் புரியும்? அத்தோடு குணாவின் கையில் 'ஜீப்' இருக்கிறது. நினைத்தால் வந்து விடலாம். ஃபோன் இருக்கிறது. விரும்பினால் பேசிக் கொள்ளலாம்."

அவருடைய குடும்ப விஷயம் பேசும்போது அருணா அதைக் காதில் வாங்குவதோடு சரி, மேற்கொண்டு என்ன ஏது என்று கேட்பதும் இல்லை. அபிப்பிராயம் சொல்வதும் இல்லை. அவர் முதலாளி. விரும்பினால் சொல்லலாம். விரும்பம் இல்லாமல் நீ என்ன கேட்பது என்று திருப்பிக் கொண்டால் அவளுக்கு அல்லவா அவமானம்!

அருணாவைப் பொறுத்தவரையில், அவளது வேலையில் தனக்குத் திருப்தி என்கிறார் முதலாளி. அதுபோதும் அவளுக்கு, நல்ல வேலை; நல்ல கம்பளம்! அதற்கு மேல் முதலாளியின் வீட்டு விவரங்கள் பற்றி அவளுக்கு என்ன வேண்டும்? அவரும் பொதுவான சிலது சொல்வாரே தவிர, மற்றபடி எல்லாவற்றையும் ஒப்பிக்கிற ரகம் அல்ல என்பதும் அவளுக்கு வசதியாகவே இருந்தது.

அருணா, தன் பொருட்களை எல்லாம் உரிய இடத்தில் வைத்துவிட்டு, அன்றைய வேலைக்குத் தயாராய், குறிப்புப் புத்தகம், பால் பென் எடுத்து வைத்தபோது சேர்மன் தேவநாதன் வந்துவிட, அதன்பின் வேலையில் மூழ்கியவளுக்கு மற்ற விஷயங்கள் மறந்து போயின.

ஒன்றரை மணி நேரத் தீவிர வேலைக்குப் பின், சேர்மனின் உத்திரவுப்படி, டெஸ்பாட்ச்சிங் சோமசுந்தரத்திடம் சில கடிதங்களைக் கொடுத்து உடனே அனுப்பும்படியாக ஏற்பாடு செய்துவிட்டு, பழைய 'ரெஃபரன்ஸ்' சிலது எடுத்து வரும்படி குமாஸ்தா கிருஷ்ணனைப் பணித்து விட்டு, சில கடிதங்களை அடிக்கக் கொடுப்பதற்காக 'டைப்பிங்' பிரிவுக்குச் சென்றாள்.

"என்னப்பா, காலையிலிருந்து காத்திருக்கிறோம், இன்னமும் காணோம்?" என்று சுந்தரியின் குரல் கேட்டது.

வேலை நேரத்துக்கு முன்னதாகவே மூன்று டைப்பிஸ்டுகளும் வந்திருந்தது நினைவு வர, அவர்கள் பேச்சைக் கவனித்த படியே நடந்தாள் அருணா.

"ஏன், உன் முகத்தில் அடித்திருக்கும் அரை அங்குல பெயிண்ட் உதிர்ந்து விடப் போகிறதே என்ற பயமா?" என்று வனஜாவின் குரல் எகத்தாளம் பேச, பாவை சிரித்தாள்.

"ஏன், நான் மட்டும்தான் அலங்காரம் செய்திருக்கிறேனா? நீங்கள் இருவரும் என்ன சும்மாவா வந்திருக்கிறீர்கள். இரண்டு பேரும் நேற்று மாலை 'பியூட்டி பார்லர்' சென்று 'ஃபேஷியல்' செய்து கொண்டது எனக்குத் தெரியும்" என்றாள் சுந்தரி ரோஷத்துடன்.

"எப்படியப்பா தெரியும்?" என்று இருவரும் கூவ, "நீங்கள் வெளியே போன உடனே நானும் அங்கேதானே போனேன்!" என்று சுந்தரி அசடு வழியவும் மூவரும் சிரித்தனர்.

அருணாவுக்கும் சிரிப்புதான் வந்தது. புன்னகையுடனேயே, யாருக்காக இந்த அலங்காரம் என்று யோசித்தபடி, டைப்பிங் பிரிவினுள் சென்றாள் அவள்.

"ச்சு, என்ன அலங்காரம் செய்து என்னப்பா? ஒரு பிரயோசனம் கிடையாது. அந்த ஆர்த்தி பக்கத்தில் பார்க்கும் போது நாம் குரியனுக்கு முன் மண்ணெண்ணை முட்டை விளக்குதான். அநியாயத்துக்கு அவளும் ஏன்தான் இவ்வளவு அழகாகப் பிறந்தாளோ, பாவி!"

"ஆமாம்பா, ஆமாம் அவள் ரொம்பவும் அழகுதான்!" என்று மற்ற இருவரும் ஆமோதிக்க, அருணாவின் மனமும் அதையே எதிரொலித்தது.

ஏனெனில் அன்றுகூட அருணா அந்த ஆர்த்தியைப் பார்த்திருந்தாள். அலுவலகம் வரும் வழியில் ஒரு சிறு போக்குவரத்து நெரிசல். காரணம் சாலை ஓரமாய் ஒரு படப்பிடிப்பு என்றார்கள். படப்பிடிப்பு சாலை ஓரமாய்த்தான் என்றாலும், கூட்டம் சேர்ந்து விட்டதால், சாலைப் போக்குவரத்து நிற்கும் படி ஆகிவிட்டது. ஆனால் உடனேயே யாரோ சிலர் கூட்டத்தை ஒதுக்கி விட, அருணா இருந்த பஸ்கம் உடனே கிளம்பி விட்டது.

அதற்குள், ஓரமாய் நிறுத்தப்பட்டிருந்த வெண்ணிற மாருதி 'எஸ்டி' காரில் சாய்ந்தபடி நின்று கொண்டு இருந்த ஆர்த்தியின் தரிசனம் எல்லோரையும் போல அருணாவுக்கும் கிடைத்தது.

அவள் - அந்த ஆர்த்தி அழகி என்பதை ஒப்புக்கொண்டு தான் ஆகவேண்டும். அழகு இல்லாமலா புகழ் ஏணியில் இவ்வளவு ஏற முடியும்?

ஆனால் அழகு மட்டும் இருந்தால் போதுமா என்று எண்ணிய அருணாவின் கீழ் உதடு ஏளனமாய்ப் பிதுங்கிற்று.

டைப்பிங் பிரிவுத் தடுப்புக் கதவைத் திறந்து கொண்டு உள்ளே சென்றவளை, உள்ளிருந்த மூவரும் அவரவர் இயல்புக்கேற்ப வரவேற்றனர்.

என்றைக்குமே அருணாவைப் பிடிக்காத சுந்தரி, வெறுமனே ஓர் அரையில்லி மீட்டர் அளவுப் புன்னகையோடு, கையில் ஏதோ பெரிய வேலை இருப்பது போல, டைப்பரைட்டரில் காகிதத்தையும், கார்பன் பேப்பரையும் ரொம்பக் கவனமாகச் சொருகினாள்.

அவளுக்கு என்னவோ, தன் இடத்தை அருணா பறித்து விட்டது போல ஓர் எண்ணம். தேவநாதனுடைய பழைய செயலாளர் நோய்ப்பட்டு விலகிய போது, அதே சமயம் டைப்பிங் பிரிவில் தலைமை இடத்தில் இருந்த ரேணுகாவும் தன் முப்பத்தைந்து வயதில் சற்று தாமதமாய்த் திருமணம் செய்து கொண்டு போய்விட்ட, அடுத்த 'ராங்க்' கில் இருந்த தனக்கே சேர்மனுடைய செயலாளர் பதவி கிடைக்கும் என்று சுந்தரி எண்ணியிருந்தாள்.

ஆனால் தேவநாதனோ, தனியாக நேர்முகப் பேட்டி வைத்து, அருணாவைத் தேர்ந்தெடுத்து, அந்த வேலையை அவளுக்குக் கொடுத்து விட்டார்.

'அன்றிலிருந்தே அருணா, சுந்தரியின் எதிரிதான். அவள் சுந்தரியை விட வயதில் இளையவளாகவும், அழகாகவும் இருந்தது வேறு மற்றவளின் ஆங்காரத்தை அதிகப்படுத்தியிருந்தது. 'ஏட்டுச் சுரைக்காய் கறிக்குதவாது!' என்னமோ படித்து 'டிப்ளமா' வாங்கிக் கொண்டு வந்துவிட்டாள் என்று வேலையில் - அதுவும் இப்படிப் பொறுப்பான வேலையில் சேர்த்துக் கொண்டு விட்டாரே இந்தச் சேர்மன்! நன்றாகப் பட்டப் போகிறார்; நானும் பார்க்கத்தான் போகிறேன்... என்று அவள் கறுவியது நடக்காமல் அருணா வேலையில் பிசிநின்றி ஒன்றிப் போனது வேறு உள்ளூர அவள் மனதில் பகைமையை வளர்த்தது.

ஆனால் அதை வெளியே காட்டிக் கொள்ளாமல் அளவோடு பழகி வந்தாள். காட்டுவதில் லாபமும் இல்லையே!

வனஜாவுக்கு இந்த விரோதம் பற்றிக் கொஞ்சம் தெரியும். ஆனால் கூடவே இருந்து வேலை செய்பவள் சுந்தரி என்பதோடு, சுந்தரிக்கும் அருணாவுக்கும் ஒத்துப்போக வில்லை என்றால் அதில் தனக்கு என்ன வந்தது என்ற எண்ணமும் அவளுக்கு உண்டு. எனவே அருணாவிடம் சாதாரணமாகவே நடந்து கொள்வாள்.

பாவைக்கு அருணாவிடம் ஒரு பிரமை உண்டு. பார்வைக்குப் பளிச்சென்று இருப்பதோடு, அழகிய கொடி போல் மேனியும், கச்சிதமான உடை அலங்காரமும்... என்று அருணாவிடம் பாவைக்கு எல்லாமே பிடிக்கும்.

இப்போதும் அருணாவைப் புன்னகையுடனேயே வரவேற்றாள். மூவருக்கும் கொணர்ந்திருந்த வேலையை அவரவரிடம் கொடுத்துவிட்டு, "இன்று என்ன விசேஷம், பாவை? பண்டிகை மாதிரி ஆடை அலங்காரம் எல்லோரும் ஜொலிக்கிறீர்களே!" என்று பதில் முறுவலோடு விசாரித்தாள் அருணா.

“அய்... யோ! உங்களுக்குத் தெரியாதா, அருணா?”

“நம் சேர்மனுடைய மகன்...” என்று பாவை தொடங்க, சுந்தரி குறுக்கிட்டாள்.

“சேர்மனுடைய மகன் மிஸ்டர் குணசீலனைப் பற்றி நமக்கு முன்பாக அருணாவுக்குத்தான் தெரிந்திருக்கும். சேர்மனுடைய செயலாளர் அறியாமல் இந்த அலுவலகத்தில் யாரால் மூச்சுக் கூட விட முடியும்?” என்றாள் அவள் சற்று குத்தலாக.

தலையசைத்து, “நீங்களே சொல்கிற மாதிரி எதுவும் இல்லை. சுந்தரி. சொல்லப் போனால், உங்களைப் போல ஒருவரோடு ஒருவர் கலந்து பேசக் கூட எனக்கு வாய்ப்பு அதிகம் கிடையாது” என்றவள் மீண்டும் பாவையிடம் திரும்பி, “அதனால் நம் சேர்மன் மகனுக்கு என்ன என்று நீங்களே சொல்லுங்கள். அவருக்கென்ன, திருமணம் நிச்சயமாகி இருக்கிறதா?” என்று சாதாரணமாகவே விசாரித்தாள்.

சற்றுத் திகைத்துவிட்டு, “அ... அப்படி ஒரு செய்தியும் இல்லை. அவர் இன்றைக்கு... இன்றைக்கு வருவதாய்...” என்று தடுமாறினாள் பாவை.

ஓர் இளைஞன் - முதலாளியுடைய மகனின் பார்வையைக் கவர்ந்திருக்கவே கவர்ச்சிகரமாய் வந்திருக்கிறோம் என்று அருணாவிடம் சொல்ல அவர்களுக்குக் கூசி விட்டது. அதே நோக்கத்தோடு வந்திருக்கும் மற்ற இருவரும் என்றால் வேறு விதம்! இவன்...

“அதுதான்! மிஸ்டர் குணசீலன் இன்றைக்கு இங்கே வரப் போகிறாராமே! அதற்காகத்தான் இப்படி! மிஸ்டர் குணசீலனுக்கு அலுவல்கள் நல்லுங்கிய தோற்றத்தோடு அவருடைய அலுவலர்கள் இருப்பது பிடிக்காது என்று கேள்வி. அதனால் தான், கொஞ்சம் பளிச்சென்று உடுத்திக் கொண்டோம்!” என்று அவசரமாகக் குறுக்கே புகுந்து பேசினாள் சுந்தரி.

“இதில் வேறே பிரமாத உள்நோக்கம் ஒன்றும் கிடையாது”

“ஓகே! இனி வேலை! வனஜா, உங்களுடையது மூன்று காப்பி, பாவை, உன்னது ஐந்து காப்பி. ஸ்டேட்மென்ட். சுந்தரி, நீங்கள் அந்தக் கடிதத்தைக் கம்ப்யூட்டரில் ஃபீட் பண்ணி விட்டு, இதிலிருக்கும் இருபத்தைந்து முகவரிக்கும் அனுப்ப வேண்டும். எல்லாம் இன்றைக்கே முடிய வேண்டியவை என்று சேர்மன் சொல்லச் சொன்னார்!” என்று கூறி, வந்த வேலையை முடித்துக் கொண்டு கிளம்பினாள் அருணா.

கடைசியாகப் பார்த்த டைப்பிஸ்டுகள் மூவரின் அழகையும் மனதில் பாராட்டியபடி அவர்களின் பேச்சையும் அசை போட்டபடி தன்னிடத்துக்குத் திரும்பிச் சென்று கொண்டிருந்தவருக்குத் திடீர்மெனச் சரீலென்றது.

இந்தப் பெண்கள் மூவரின் அலங்காரமும் சேர்மனுடைய மகனைக் கவர்வதற்காக! கண்டதும் இவர்களின் எழிலில் கருத்தைப் பறிகொடுத்துக் கல்யாணம் செய்து கொள்ளக் கூடும் என்ற ஒரு நப்பாசையால்!

இந்த ஒரு நப்பாசைக்காக, அழகு நிலையம் வரை சென்று, பணம் செலவழித்து, முக அலங்காரமென்ன? சிகை அலங்காரமென்ன? ஆடை, அணிமணிகள் - அதற்கு வேறு எவ்வளவு செலவு செய்தார்களோ?”

இத்தனையும், சேர்மனுடைய மகன் என்பது தவிர மற்ற படி எந்தவித அறிமுகமும் இல்லாத ஒருவனுக்காக!

அவன் பெயர் குணசீலன்தான். ஆனால் அது நடப்பில் எந்த அளவுக்கு மெய்? அவன் எப்படிப்பட்டவன்? நல்ல

வனா? கெட்டவனா? கெட்டவனாகத்தான் இருக்க வேண்டும். ஏனெனில், இந்தப் பெண்களே அவனை அந்தச் சினிமா நடிகை ஆர்த்தியோடு இணைத்துப் பேசவில்லையா?

அப்படிக்குணம் கெட்ட ஒருவனைக் கவர இத்தனை பிரயத்தனங்களா? நம் பெண்கள் இவ்வளவா மலிவாகி விட்டார்கள்?

உள்ளூர் அருவருப்புற்றவளாய்த் தன் இடத்துக்குச் சென்று அமர்ந்த அருணா ஒன்று தோன்ற, கைப்பையில் இருந்த சிறு முகம் பார்க்கும் கண்ணாடியை எடுத்து தன்னையே கவனமாக ஆராய்ந்தாள்.

அப்பாடி! அதிகப்படியாக எந்தவித அலங்காரமும் அவள் செய்து கொள்ளவில்லை. அம்மா கூடப் 'புதிதாய்ச் செய்து வந்த மாட்டலை ஒரு நாள் போட்டுக் கொண்டிருந்து விட்டுக் கழற்றி வை' என்று எவ்வளவோ சொன்னார்கள். ஏதோ கொஞ்சம் நல்ல புத்தி இருந்து - பீரோவைத் திறந்து எடுத்து, தோடு கழற்றி அணியப் பிடிக்காத சோம்பேறித்தனமும் இருந்து, 'இன்னொரு நாள் ஆகட்டும்' என்று மறுத்து விட்டு வந்தாள்!

நல்லவேளை! இதுபோலெல்லாம், வசதியுள்ள பையனுக்கு வலைவிரிக்க முயல்வதாக அவளை யாரும் மட்டரகமாய்க் குற்றம் சொல்ல முடியாது என்று நிம்மதியுற்றாள் அருணா.

ஆனால், அதே குற்றத்தை, அன்றைக்கே ஒருவன் - சேர்மனுடைய மகனான அந்த குணசீலன் அவள் மீது சுமத்தப் போகிறான் என்று அவளுக்கு அப்போது தெரியாது.

2

குணசீலன், அவனுடைய தந்தையின் அலுவலகத்துக்கு அன்று வருவது அருணா அறியாத விஷயமல்ல.

தொழில் தொடர்பாக மகனிடம் கலந்து பேசி முடிவெடுக்க வேண்டும் என்று, தேவநாதன் கேட்ட சில குறிப்புகளை எடுத்து, வரிசைப்படுத்தி, 'டைப்' அடித்துக் கொடுத்ததே அவள்தான்.

ஆனால், தந்தையும் மகனும் தொழில் ரீதியாக இங்கே ஏதோ திட்டமிடப் போகிறார்கள் என்பதற்கு மேலாக, அவள் குணசீலனின் வருகைக்கு முக்கியத்துவம் எதுவும் கொடுத்தாளில்லை. முக்கியத்துவம் கொடுக்க அவளுக்குத் தோன்றவும் இல்லை. அப்படி அதையே நினைத்துக் கொண்டிருக்க அவளுக்கு நேரமும் இல்லை.

அவளது வழக்கமான வேலைகளுடன் கூட, மேலும் பல தகவல்களைச் சேகரித்துத் தருமாறு தேவநாதன் கேட்டுக் கொண்டே இருக்கவும், இந்தப் பெண்கள் இப்படிச் 'சீப்'பாக நடந்து கொள்ள வேண்டுமா என்று ஒருதரம் அருவருத்துக் கொண்டதோடு, அவர்களையும் மறந்து விட்டு அருணா வேலையில் மூழ்கிப் போனாள்.

மதிய உணவின் பின், தேவநாதன் அருணாவை அழைத்து, ஒரு முக்கியமான வேலையில் அவர் ஈடுபட்டிருப்பதால், தான் மீண்டும் அழைத்துச் சொல்லும் வரை எது காரணமாகவும், யார் காரணமாகவும், அவரிடம் வரவேண்டாம் என்று உரைத்தார். "டெலி.ஃபோனில் யாராவது அழைத்

தாலும் இப்போது பேச முடியாது. ஒரு மணி நேரம் கழித்துத் தொடர்பு கொள்ளுங்கள் என்று வைத்துவிடு. அதுபோலவே, நேரில் பார்க்கவேண்டுமாய் வந்தாலும் கூட நீயே பேசி அனுப்பிவிடு" என்று கட்டளையிட்டார்.

ஓர் அரை மணி நேரம், எவ்விதப் பிரச்சனையும் இன்றி, வேலை நடந்தது. மூன்று டெலிஃபோன் அழைப்புகள் மட்டுமே. ஃபோனில் அழைத்தவர்களும், அவளது விளக்கத்தை ஏற்று, பிற்பாடு அழைப்பதாகக் கூறி வைத்து விட்டார்கள்.

மூன்றாவது டெலிஃபோன் பேச்சு முடிந்து, வேலையைத் தொடங்கப் போனவளுக்குத் தாகம் எடுக்கவே அரை மூலையில் இருந்த ஃபில்டரில் இருந்து ஒரு தம்ளர் தண்ணீர் பிடித்துக் குடித்தபடியே அருகில் இருந்த ஜன்னலுக்கு வெளியே பார்வையைச் செலுத்தினாள்.

அசுவாரசியமாகச் சுழன்ற பார்வையில், அந்தக் காம்பு வண்டினுள் நிறுத்தப்பட்டிருந்த ஒரு வெண்ணிற மாருதி எஸ்டீம் படவும், அன்று சாலையில், இதுபோல ஒரு காரில்தானே அந்த நடிகை ஆர்த்தி ஒயிலாகச் சாய்ந்து நின்று கொண்டு தரிசனம் தந்தாள் என்று அவளுக்கு நினைவு வந்தது.

அந்த ஆர்த்தி மாருதி எஸ்டீமில் சாய்ந்தாலோ, டாட்டா சியாராவில் உட்கார்ந்தாலோ நமக்கென்ன வந்தது என்று லேசாகத் தோளைக் குலுக்கி, அவளைப் பற்றிய எண்ணங்களை அகற்றிவிட்டு, மீண்டும் தன் வேலையைப் பார்க்கத் தொடங்கினாள் அருணா.

ஆனால், அவள் இரண்டு எழுத்து எழுதுமுன்னதாக, தன் நீளக்கால்களால் அந்த அறையை வேகமாகக் கடந்தபடி ஓர் இளைஞன் அவளை நோக்கி விரைவாக நடந்து வந்தான்.

"ஹல்லோ..." என்று இலகுவாக அழைத்தவன், சேர்மனின் அறைக் கதவைக் காட்டி, "அப்பா உள்ளே இருக்கிறார்தானே?" என்று வினவினான்.

"அப்பாவா...?" ஆக இவர்தான் இளைய வாரிசாகும்? ஆள் பரவாயில்லைதான். ஆனால் புத்தி? அது அவ்வப்போது புல்மேயப் போய்விடும் போல்தெரிகிறதே! கூடவே... இவனை அவள் முன்பே, எங்கேயோ... பார்த்திருக்கிறாளோ? ஊகம்... இராது!

"ஆமாம்" என்று அவள் சுருக்கமாக அவன் கேள்விக்குப் பதிலிறுக்கவும், அவன் அவனுடைய தந்தையின் அறைக் கதவை நோக்கி நடக்கலானான்.

"சற்றுப் பொறுங்கள். மிஸ்டர் குணசீலன்!" என்று அவனைத் தடுத்தபடி அவசரமாக எழுந்தவள், "சேர்மன் சார் மிகவும் முக்கியமான வேலை ஒன்றில் ஈடுபட்டிருக்கிறார். அது முடிந்து அவராக அழைக்கும் வரை, அவரை யாரும் -யாருமே தொந்திரவு பண்ணக் கூடாது என்று உத்திரவிட்டிருக்கிறார்" என்று உரைத்தபடி அவனுக்கும் அவனுடைய தந்தையின் அறைக் கதவுக்கும் இடையே வந்து நின்றாள்.

தலையை லேசாக உயர்த்தி, இமையிடுங்கக் கீழ்க்கண்ணால் அவளை நோக்கி, "அந்த 'யாருமே'க்குள் நானும் அடக்கம் என்று உனக்கு என்ன நிச்சயம்?" என்று நிதானமாகக் கேட்டான் குணசீலன்.

புரியாத முட்டாளிடம் சொல்வது போல!

எரிச்சலுற்றவளாய், "அப்படி இல்லை என்றும் எனக்கு உறுதியில்லையே! அந்த 'யாருமே' உங்களைச் சேர்த்தோ, இல்லையோ எப்படியிருந்தாலும் இப்போது உங்களை எதிர் பார்ப்பதாக என் முதலாளி என்னிடம் சொல்லி வைக்க

வில்லை. அவரது உத்திரவின்றி, நீங்கள் உள்ளே செல்வதை நான் அனுமதிக்க இயலாது" என்றாள் அவள் உறுதியான குரலில்.

பிதுங்கிக் கீழ் வளைந்த அவனது உதடுகளில், இப்போது உதாசீனம் தெளிவாகத் தெரிந்தது. "என் கவனத்தைக் கவர்வ தற்காக நடிக்கப்படும் இந்த மாதிரி நாடகங்கள் எத்தனையோ பார்த்துச் சலித்து விட்டதால், இப்போது இதை ரசிக்க முடிய வில்லை; அதற்கு எனக்கு நேரமும் இல்லை! இப்போது நான் என் தந்தையிடம் மிகவும் முக்கியமான விஷயமாகப் பேச வந்திருப்பதால், இந்த நடிப்பை விட்டுவிட்டு, என் வழியிலி ருந்து விலகி நில்!"

ரத்தமென முகம் சிவந்துவிட, "அப்படி நீங்கள் என்ன உலக மகா ஜகதலப்பிரதாபன், உங்கள் கடைக்கண் பார்வைக் காகப் பெண்கள் எல்லாம் காலடியில் விழுவதற்கு?" என்று அவனது அதே உதாசீனத்தைத் தன் குரலிலும் காட்டியவ ளுக்கு டைப்பிஸ்டுகளின் பேச்சு நினைவு வரச் சற்றே மனம் தொய்ந்தது. ஆனால், நான் அப்படியில்லை என்று உடனே தன் ஐந்தரை அடி அளவான முழு உயரத்துக்கும் நேராக நிமிர்ந்து, முன்புறம் மிடுக்காகக் கைகட்டி நின்று, "உங்கள் தந்தையாகக் கூப்பிடும் வரை நான் உங்களை உள்ளே அனும திப்பதற்கில்லை" என்று உறுதியான குரலில் அறிவித்தாள்.

ரொம்பவும் 'ஐபர்தஸ்தா'க அறிவித்து விட்டாளே தவிர, உள்ளூரச் சற்று உதறல்தான். அவன் பாட்டில் அவளை நெட் டித் தள்ளிக் கொண்டு போய் விட்டால்? அவனது ஒரு கைப்ப லம் அவள் தாங்குவாளோ என்னவோ?

முதலில் சற்றுத் திகைத்த குணசீலனுக்கும், 'தட்டி விட் டால் எட்டுக் குட்டிக்கரணம் போடுவாள்; பெரிதாக அலட்டுகி றாளே' என்று தோன்றிவிட வேடிக்கையாகவும் இருந்தது.

இந்த மட்டிப் பெண்ணை என்ன செய்வது என்று அவன் யோசிக்கையில், அருணாவின் மேஜையிலிருந்த 'இன்டர் காம்' ஒலித்தது.

எதிரே நின்றவனை எச்சரிப்பது போல ஒரு பார்வை பார்த்து விட்டுச் சென்று பேசினாள் அவள்.

சற்றுமுன் தயார் செய்யச் சொன்ன சில புள்ளி விவரங்க ளுடன் உடனே வருமாறு அருணாவைப் பணித்தார் தேவநா தன்.

"இதோ கொண்டு வருகிறேன் சார்" என்று பணிவுடன் இயம்பியவன் ஒரு வினாடித் தயக்கத்தின் பின், "இங்கே உங்கள் மகன் மிஸ்டர் குணசீலன் உங்களைப் பார்ப்பதற்காக வந்து காத்திருக்கிறார் சார்" என்று விவரம் தெரிவித்தான்.

"கொஞ்ச நேரம் - இந்த வேலை முடியும் வரை காத்திருக் கட்டும் என்று தேவநாதன் சொல்லியிருந்தாரானால் அவ ளுக்கு மிகுந்த சந்தோஷமாக இருந்திருக்கும். ஆனால், "அப் படியா? ஓ.கே. அவனையும் வரச்சொல்" என அவர் கூறிவிட வும் அவளுக்குச் சொத்தென்றாகி விட்டது.

"உங்கள் தந்தை உங்களை வரச் சொல்கிறார்" என்று சின்னக் குரலில் அவள் கூறியபோது, லேசாக உதடு பிதுக்கி, புருவம் தூக்கி, ஒரு வெற்றிப் பார்வை பார்த்து விட்டு உள்ளே சென்றாள் அவள்.

ஆனால் உள்ளே சென்றவனிடம், 'சற்று நேரம் உட்கார்ந் திரப்பா நான் இந்த வேலையை முடித்துவிட்டு வருகிறேன். பிறகு பேசலாம். அருணா, ரெடியா? இதைக் குறுக்கெழுத்தில் குறித்துக் கொள். இன்னும் அரை மணி நேரத்தில் இந்த 'ஸ்டேட்மெண்ட்' என் மேஜைக்கு வரவேண்டும்" என்று தேவ நாதன் கூறத் தொடங்கியபோது, அவசரமாக ஒரு வெற்றிப்

பார்வையைக் குணசீலன் மீது செலுத்தி விட்டுத்தான், அருணா வேகமாகக் குறிப்பெடுத்தாள்.

அவளது வேலை முடிந்து அங்கிருந்து கிளம்பும் வரை, வேறு வழியின்றிக் கையைக் கட்டிக் கொண்டு பேசாமல் அமர்ந்திருந்த 'ஜெகதலப்பிரதாப'னைக் கவனியாதது போல, நழுட்டுச் சிரிப்புடன், தன் குறிப்புப் புத்தகத்தோடு வெளியேறினாள் அவள்.

அன்றைய வேலை முடிந்து அருணா கிளம்பிய பிறகும் தந்தையும் மகனும் ஏதோ தீவிரமாகப் பேசிக் கொண்டுதான் இருந்தார்கள்.

மெய்யாகவே முக்கியமான வேலையாகத்தான் வந்திருப்பானோ?

மற்றபடி, அருணா இந்த நிறுவனத்தில், வேலையில் சேர்ந்து, இந்த மூன்று மாத காலத்தில் அவள் அவனைப் பார்த்ததே இல்லை. அல்லது பார்த்திருக்கிறானோ? எங்கேயோ அவனைப் பார்த்திருப்பது போன்ற ஒரு பிரமையை அவளால் அடியோடு அகற்ற முடியவில்லை!

ஆனால், எப்படியும் குணசீலனை அவள் அந்த அலுவலக வளாகத்தில் சந்தித்ததில்லை. அது நிச்சயம். அந்த அளவுக்குத் தந்தையின் வேலையைப் பற்றிய அக்கறையே இல்லாமல் 'சைட்'டிலேயே கிடப்பவனுக்கு இப்போது மட்டும் பெரிதாக என்ன வந்து விட்டது?

பஸ் நிறுத்தத்தில் இறங்கி, வீட்டை நோக்கிச் செல்லும் போது சாலையில் பலவிதக் கார்கள் விரைந்தோடிச் சென்று மறைவதை வேடிக்கை பார்த்தபடியே நடந்தவளுக்கு, அவற்றுள் ஒரு வெண்ணிற மாருதி 'எஸ்டிமை'க் காணவும் ஏதோ உறைத்தது.

மூன்று மாதங்களாகத் தந்தையை எட்டிப் பார்க்காத குணசீலனுக்கு இப்போது என்ன வந்தது என்று அவளுக்குப் புரிந்து போனாற் போல இருந்தது.

குணசீலனின் கார் இதுபோல ஒரு வெண்ணிற மாருதி 'எஸ்டிமை' தான். அன்று காலையில், படப்பிடிப்பின் நடுவே அதே மாருதி எஸ்டிமின் மேல் சாய்ந்து கொண்டதான் அந்த அழகுராணி ஆர்த்தி ஓயிலாகப் 'போஸ்' கொடுத்ததும்!

அன்று அலுவலகத்தில் சக அலுவல் பெண்கள் பேசிக் கொண்டார்களே, சேர்மனுடைய மகன் குணசீலன் விஷயத்தில் சினிமா நடிகை ஆர்த்தி முந்திக் கொண்டு விட்டதாக; அது முழுக்க முழுக்க மெய்தான் போலும்! இரண்டுமே ஒரே கார் தான்.

சே! இதனால்தான் இவனெல்லாம் பெரிய ஜகதலப்பிரதாபன் போல தன்னைப் பெரிதாக எண்ணிக் கொள்கிறான்கள்! என்னமோ, ஒரு புகழ் பெற்ற சினிமா நடிகை அவனுக்கு வசமாகி விட்டாள் என்பதற்காக ஊரில் உள்ள அத்தனை பெண்களும் அவனிடம் மதிமயங்கி விடுவார்கள் என்று எண்ணுவதா? திமிரைப் பார்!

"ஏம்மா, இன்று பஸ்சில் எவனுக்காவது செருப்படி கொடுத்தாயா?" என்று சுதர்சனம் கேட்கவும், சில வினாடிகள் ஒன்றும் புரியாமல் அருணா மலங்க விழித்தாள்.

"எ... என்னப்பா..?" என்று திகைத்தவள் தான் வீடு வந்து சேர்ந்திருப்பதையே அப்போதுதான் உணர்ந்தாள். கண்ட கண்ணராவிகளைப் பற்றியெல்லாம் எரிச்சலும் கோபமுமாக எண்ணமிட்டபடி, வந்தவளுக்கு வந்த வழியும் நினைவில்லை! வீடு வந்து சேர்ந்ததும் உணர்வில்லை. என்ன மடத்தனம்!

“சரியான முட்டாள் பயல்கள், அம்மா தினை விதைத் தவன் தினையைத்தான் அறுக்க முடியும். இன்றைக்கு இவன் ஓர் அன்னியப் பெண்ணிடம் சிலுமிஷம் பண்ணினால், நாளைக்கு இவன் தங்கையிடம், மகளிடம் இன்னொருத்தவன் வம்பு வளர்ப்பான். இது தெரியாமல் இந்த மடப்பசங்கள்..”

தந்தை நினைப்பது புரியவும், “அப்படி ஒன்றும் இல்லை யப்பா. அலுவலகத்தில் ஒரு சின்னப் பிரச்னை...” என்று சமாளிக்க முயன்றவன் சட்டென நாக்கைக் கடித்துக் கொண்டான்.

“பிரச்சனையா? உனக்கு ஏன் இந்தத் தலைவலியெல்லாம்! அப்படிச் சங்கடப்பட்டுக் கொண்டாவது நீ வேலை பார்த்துத்தான் ஆக வேண்டும் என்று நானோ உன் அம்மாவோ சொன்னோமா? கடவுள் புண்ணியத்தில் நன்றாகவே சம்பாதிக்க முடிந்தது. உனக்கு, உன் தங்கைக்கு, தம்பிக்கு என்று மூன்று பேருக்குமே ஓரளவு கணிசமாய்ச் சேர்த்து வைத்தும் விட்டோம். பிறகு எதற்கு நீ இந்தக் கஷ்டப்பட்டுக் கொண்டு வேலை பார்ப்பது? பேசாமல் நாளைக்கே வேலையை விட்டுவிடு...” என்று சுதர்சனம் தன் பழைய பல்லவியைத் தொடங்கவும் அவளுக்குத் தன் மீதே எரிச்சல் மூண்டது.

பெற்றவர் குணம் தெரிந்திருந்தும் அவருக்கு இப்படி ஓர் அவலைக் கொடுத்து விட்டாளே!

பல வகையிலும் ‘மாடர்ன்’ தந்தையான சுதர்சனத்துக்கு, மகள் வேலை பார்ப்பதில் மட்டும் அவ்வளவாக உடன்பாடு கிடையாது. மகள் சம்பாதித்துச் சாப்பிடுகிறார் என்றோ, அந்தப் பெண் பாவம், தன் கல்யாணத்திற்காகத் தானே முதுகொடிய வேலை செய்து சேர்க்கிறது என்றோ உறவில் பேச்சு வந்து விடுமோ என்று மிகவும் பயப்படுவார். ஒரு வார்த்தை தடை

சொல்லாமல் விருப்பப்பட்ட படிப்பைப் படிக்க வைத்தவர், அந்தப் படிப்பின் தொடர்பாய் மகள் வேலை பார்ப்பதை மிகவும் வெறுத்தார். மக்களின் விருப்பங்களுக்கு மதிப்புக் கொடுத்தே வளர்த்தவர் ஆதலால், ஒரேயடியாய் வேலையும் வேண்டாம்; ஒரு மண்ணும் வேண்டாம் என்று அதட்டி உருட்டவும் அடக்கவும் அவருக்கு மனம் வரவில்லை.

எனவே, மகள் விருப்பம் போல வேலைக்கு அனுப்பி விட்ட போதும், வாய்ப்பு கிடைத்த போதெல்லாம் வேலையை விட்டுவிடும்படியும் சொல்லிக் கொண்டே இருப்பார்.

பிரச்னை தனக்கல்ல, அலுவலகத்தில் கூட வேலை பார்ப்பதும் இன்னொருத்திக்கு என்று சொல்லி, அதைத் தந்தை நம்பும் வண்ணம் கதை கட்டி முடிக்குமுன் அருணா அலுத்துக் களைத்துப் போனாள். தலையும் வலிக்கத் தொடங்கி விட்டது.

இரவு உணவை மறுத்து விட்டுத் தாயாரிடம் ஒரு தலை வலி மாத்திரையை வாங்கி விழுங்கி விட்டு, அன்னையின் கட்டளைக்கிணங்க ஒரு தம்ளர் பாலையும் முழுங்கி விட்டு, அப்பாடி என்று கட்டிலில் விழுந்து கண்ணை மூடினாள்.

ஆனால் தூங்க முடியாமல், டி.வி. சத்தம் போட்டுப் பாடியது. பழைய பாடல்கள்! சும்மா இருந்து கேட்டால் தேன முதமாய்ச் செவிகளில் பாய வேண்டியவை!

ஆனால், அப்போதைய மனநிலையில், அருணாவுக்கு அந்தப் பாடல்களில் ஒன்றைக் கூடக் காது கொடுத்துக் கேட்க முடியவில்லை.

கொஞ்சம் மெல்ல, சத்தம் குறைவாக வைக்கச் சொல்ல வேண்டும் என்று அவள் படுக்கையை விட்டு எழுந்தபோது, ‘நான் பேச நினைப்பதெல்லாம் நீ பேச வேண்டும்..’ என்று கண்ணதாசனின் பாடல் இனிமையாய் ஒலித்தது.

பாட்டின் இனிமையைச் சற்று நேரம் ரசித்துக் கொண்டிருந்த அருணாவுக்கு அந்த இனிமையையும் மீறிக் கொண்டு குணசீலனை முன்பு எங்கே பார்த்தாள் என்பது நினைவு வந்தது.

அது நடந்து சுமார் ஏழெட்டு மாதங்கள் இருக்கக் கூடும்.

பழைய மாணவர் சங்கக் கூட்டத்தில் பல சினேகிதிகள் ஒருவரை ஒருவர் பார்த்து அளவளாவி மகிழ்ந்தனர். அவர்களில் தியேட்டர் உரிமையாளருடைய மகள் ஒருத்தி இருந்தாள். அவள்தான் எல்லோரையும் கிளப்பி அழைத்துச் சென்றது.

"அருமையான பழைய படமாம்மா, பாடல்கள் எல்லாம் அவ்வளவு அருமையாக இருக்குமாம். நம் ஆறு பேருக்கும் டிக்கெட் போடச் சொல்லி விடுகிறேன். மம்... சொன்ன பேச்சு கேட்டு என்னோடு கூட வருகிறவர்களுக்கு ஓர் அதிசயமும் காட்டுவேன்!" என்றாள்.

அவள் காட்டிய அதிசயம் நடிகை ஆர்த்தி! 'பாக்ஸ்' ஒன்றைப் பல தினங்களுக்கு முன்பே 'புக்' செய்து வைத்திருந்தாளாம். அந்த 'பாக்ஸ்'ல்தான் அருணா குணசீலனை முதன் முதலாகப் பார்த்தது. அதுவும் சுமமா அல்ல. பொது இடம் என்பதையும் மறந்து விளக்கணத்து விட்டால் இவர்களது லீலைகளை யாரும் காண முடியாது என்று மடத்தனமாய் எண்ணிக் கொண்டு, சற்றும் கட்டுப்பாடற்று அந்த நடிகையோடு காதல் லீலை புரிந்த நாயகன் இந்த... இதே குணசீலன் தான்.

3

குணசீலனைப் பற்றிய பழைய நிகழ்ச்சியை நினைவு கூர்ந்ததில் இருந்து அருணாவின் மனம் முன்னை விடவும் அதிகமாகக் கொதிக்கத் தொடங்கி விட்டது.

அன்றைக்கு அவர்கள் இருவரும் எவ்வளவு மட்டரக் மாய் நடந்து கொண்டார்கள்!

விளக்கு எரியும் நேரங்களில் ரொம்பவும் ஒழுக்கம் போல நேராக உட்கார்ந்து கொள்வார்கள்! விளக்குகள் அணைந்து படம் நடக்கும்போது ஒரே இருட்டாக இருக்கும் என்று நினைத்திருப்பார்கள் போல! ஆனால், திரையில் ஓடும் பீடத்திலிருந்து வரும் வெளிச்சத்தில், தெளிவாகத் தெரியாத போதும், வரிவடிவமாக உருவம் தெரியத்தானே செய்யும்?

அந்தத் தியேட்டர் உரிமையாளர் மகள் சஞ்சலாதான் அவளுக்கு அதைக் காட்டியதே. அவ்வப்போது, இவர்கள் இருவரும் இப்படி 'பாக்ஸ்' புக் பண்ணிக் கொண்டு வந்து இப்படித்தான் கொட்டமடிப்பார்களாம்!

"இது பொது இடம். இங்கெல்லாம் இப்படி அசிங்கமாக நடந்து கொள்ளக் கூடாது என்று அவர்களிடம் உன் அப்பா கண்டிப்பாகச் சொல்ல வேண்டியதுதானே, சஞ்சி!" என்று அருணா கூட அன்று தோழியிடம் கோபமும் எரிச்சலுமாகக் கேட்டாள்.

சிரித்துவிட்டு, "உனக்கு ஒன்றுமே தெரியவில்லையே, அருணா இவர்கள் எவ்வளவோ பரவாயில்லை. இதைவிடப் படு மோசமாய், லைட் போட்டதும் அவசரமாக ஆடை திருத்துகிற ஜோடிகள் எத்தனை வருவார்கள் தெரியுமா? முன்பெல்

லாம் வீட்டிலிருந்து வருகிறோம் என்றால் 'பாக்'சில்தான் இடம் ஏற்பாடு செய்வார்கள். சுற்றிலும் இந்த அசிங்கங்களைப் பார்த்துவிட்டு, அதன் பிறகு நாங்கள் இந்த சீட்டுகளில்தான் அமர்வது என்று வைத்துக் கொண்டோம். நாம் ஒதுங்கிக் கொண்டால், நமக்குப் பிடிக்காததைப் பார்க்கத் தேவையில்லை அல்லவா?" என்றாள் சஞ்சலா.

"ஆனால் இந்தத் தியேட்டரே உன் அப்பாவினதுதானே. இதைக் கட்டுப்படுத்தும் உரிமை, கடமை அவருக்கு இல்லையா?" என்று அருணா விடாமல் கேட்டாள்.

"மெய்யாகவேதான் உனக்கு ஒன்றும் தெரியவில்லை அருணா. இந்த 'பாக்ஸ்' டிக்கெட் எல்லாம் விலை அதிகமானவை. இவ்வளவு பணம் கொடுத்து வருகிறவர்கள், கொஞ்சம் பெரிய இடமாய் - செல்வத்திலோ, செல்வாக்கிலோ உயர்ந்தவர்களாகத்தான் பெரும்பாலும் இருப்பார்கள். இவர்களிடம் உரசல் வைத்துக் கொண்டால், பிறகு தொடரும் தொல்லைகளுக்கு முடிவே இராது. அப்புறம் தியேட்டரையே இழுத்து மூட வேண்டியதுதான். அதனால்தான், இதையெல்லாம் கண்டும் காணாமல் இருந்து விடுவது" என்று சஞ்சலா விலாவாரியாக விளக்கிய பிறகும் கூட அதை ஒப்புவது அருணாவுக்குச் சற்று சிரமமாகவே இருந்தது.

அவளைப் போலவே சிரமப்பட்டாற்போல, குணசீலன் ஆர்த்தி அமர்ந்திருந்த 'பாக்'சின் பக்கத்து இடத்தில் அமர்ந்திருந்த மனிதன் கூட அவர்களை வெறித்துப் பார்த்தது. இடைவேளை விளக்கொளியில் நன்றாகத் தெரிந்தது. ஒருவேளை, அந்தப் புகழ்பெற்ற நடிகையின் அருகில் தான் இருந்தால்... என்று கற்பனை செய்தானோ என்னவோ?

ஆனால், அன்றைய தினத்து மகிழ்ச்சி கெட்டதோடு, தொடர்ந்து பல தினங்கள், இந்த மாதிரிப் பெரிய மனிதர்களின்

மோசமான நடத்தை குறித்து நினைத்து அருணா உள்ளூர எரிச்சலுடன் கொண்டேதான் இருந்தாள்.

அப்புறம் படிப்பு, படிப்பு முடித்தபின் வேலை என்று அந்த நிகழ்ச்சி அவளுக்கு மறந்தே போயிற்று... மறந்தது என்பதை விட, அவளது மூளையின் நினைவுப் பகுதியில், முக்கியமற்ற ஒன்றாகப் பின்னுக்குத் தள்ளப்பட்டிருந்தது என்பதுதான் சரி போலும். ஏனெனில், இன்று அந்த நிகழ்ச்சி அவ்வளவு தெளிவாக நினைவு வந்தது!

இப்படிப் பொது இடத்தில் கீழ்த்தரமாக இழைந்தவன் தான், இன்று அவளது கவனத்தைக் கவர்வதற்காகத் தரம் இறங்கி நாடகம் போடுவதாக அவளைக் குற்றம் சாட்டினான்!

'உன் கண்ணில் இருக்கும் உத்திரத்தை எடுத்துவிட்டு அடுத்தவர் கண்ணில் இருக்கும் துரும்பைப் பார்' என்று இந்தக் குணசீலனுக்கு ஒருவருமே கற்றுக் கொடுக்கவில்லை போலும்!

பிறகும் - அவள் சொன்னது உண்மையே என்று அறிந்த பின்னரும், அவளிடம் மன்னிப்புக் கேட்கும் பண்புகூட அவனுக்கு இல்லையே!

தந்தை - மகன் பேச்சு முடிவடையும் முன்னரே அவள் கிளம்பி விட்டாள்தான்...

இந்தப் 'பர்சனல் செகரட்டரி' வேலைக்குரிய படிப்பைக் கற்கும்போது, கடைசியாக சற்குணம் சார் சொன்னதை நினைவுபடுத்திக் கொண்டாள்.

'எந்த நிலையிலும் நேரடி மோதலைத் தவிர்க்க வேண்டும். என்னதான் தொழிலாளியும் முதலாளியும் சமம்தான் என்று நாம் சமத்துவம் பேசினாலும் முதலாளிகள் தப்பை ஒப்புக் கொள்வார்கள் என்றோ, அதற்காகத் தணிந்து போவார்கள் என்றோ ஒருபோதும் எதிர்பார்க்கக் கூடாது.

சம்பளம் கொடுப்பவனுக்கு அவன் சொல்வது மட்டுமே நியாயம்! வேலையை எந்த நிமிடமும் விடத் தயாராக இருப்பவர்கள் மட்டுமே எதிர்ப்பைக் காட்டுங்கள். மற்றபடி ஒதுங்கிப் போய்விடுங்கள். ஏனெனில் காலம் அப்படி இருக்கிறது!

இருக்கலாம்! ஆனாலும் அந்தக் குணசீலன் எப்படி அந்த மாதிரி அவளிடம் பேசலாம்? என்று மனதில் உறுத்திக் கொண்டே இருந்தது.

அதுவும், வந்ததும் வராததுமாக அந்த சினிமா நடிகைக்குப் பதப்பிடிப்பு நடக்கும் இடத்திற்கெல்லாம் கூஜா தூக்கி அலைந்துவிட்டு, சாவகாசமாய் மதியத்துக்கு மேல் 'வந்தேன் பேர்வழி' என்று தகப்பனாரை எட்டிப் பார்க்க வந்து விட்டு, முக்கியமான விஷயமாய்ப் பேச வந்தானாம்! பொய்! பொய்! எல்லாம் வெறும் புரட்டு!

எரிச்சலும், குமைச்சலுமாக வெகு நேரம் புரண்டு கொண்டிருந்து விட்டு, காலையில் சற்று அதிக நேரம் உறங்கிவிட்டு, தாமதமாய் எழுந்து, அடித்துப் புரண்டு, விழுந்தடித்துக் கொண்டு கிளம்பி ஓடி அருணா அலுவலகத்தை அடைந்த போது மணி ஒன்பதரை தாண்டிச் சில நிமிடங்கள் ஆகியிருந்தன.

சேர்மன் தேவநாதனும் வந்துவிட்டிருந்தார்.

அவளது சாமான்களைச் சுமமா ஒருபுறமாய்ப் போட்டு விட்டு, அவசரமாய் முதலாளி அறைக் கதவைத் தட்டிவிட்டு அவரது அனுமதியின் பேரில் உள்ளே சென்று, 'கொஞ்சம் தாமதம் ஆகிவிட்டது சார், சாரி' என்று மன்னிப்பு வேண்டினாள்.

அவளைப் பார்த்து முறுவலித்து, "நாளைந்து நிமிடங்கள் பெரிய தாமதமில்லை, அருணா. அதற்காகப் பெரிதாக வருத்

தப்பட வேண்டாம். ஆனால், பென், பாட் எல்லாம் எடுத்துக் கொண்டு சீக்கிரமா வா. குணா ஒரு பெரிய ஒப்பந்தம் செய்து கொண்டு வந்திருக்கிறான். அதைச் சரிவரச் செய்வது என்றால் கொஞ்ச நாட்கள் நாம் எல்லோருமே கடுமையாக உழைக்க வேண்டியிருக்கும்," என்றார் அவர்.

ஆக, மெய்யாகவே துரை வேலை ஒன்றையும் கொண்டு வந்துதான் இருக்கிறானாக்கும்!

இருக்கும்! அப்படி ஒரு பெரிய வேலை கொண்டு வந்தால்தானே அது தொடர்பான பல்வேறு கணக்கு, வழக்குப் பார்ப்பது என்று இங்கே தங்குவதும், அகப்பட்ட நேரத்தில் அந்த ஆர்த்தியைப் பார்த்துக் கொஞ்சுவதும் சாத்தியப்படும்!

சேர்மனின் அன்றாடக் குறிப்புப் புத்தகத்தை வேகமாக நோட்டமிட்டபடியே, தன் பொருட்களை எடுத்தவன், குறிப்புப் புத்தகத்தின் கடைசி வரியில், குணசீலனின் பெயரைக் காணவும், தன்னையறியாமல் கையிலிருந்த பேனாவைக் கை நழுவ விட்டான்.

எரிச்சலப்பட்டபடியே குனிந்து பேனாவை தேடி எடுத்தவன் மீண்டும் ஒரு தரம் குறிப்புப் புத்தகத்தை எடுத்துப் பார்த்தான்.

ஏனெனில் அந்தப் பெயரை அதில் அவன் எழுதவே இல்லை... அதிலிருந்த கையெழுத்தும் அவளுடையதல்ல. மாலை மூன்று மணிக்கா? ஏன், அம்பாள் சேவை முடிய அவ்வளவு நேரம் ஆகிவிடுமாமா!

இவளைப் பற்றி இனி நினைக்கவே கூடாது என்று உள் ளுர உறுதி செய்து கொண்டு, வேலையைத் தொடங்கினாள் அருணா.

அதை எடு, இதை டைப் செய், கம்ப்யூட்டரில் இந்த விவரம் ஸ்டோர் பண்ணு, கூடவே இந்த விவரம் எடுத்து வா என்று தேவநாதன் உத்திரவிட்டபடியே இருக்கவும் வேறு நினைக்க அவளுக்கு நேரமும் இல்லாமலே போயிற்று.

அம்மா 'டிபன் பாக்கில்' அடைத்துக் கொடுத்திருந்த அருமையான தக்காளி சாதத்தைச் சுவையறியாமலே வேகமாய் அள்ளிப் போட்டுத் தண்ணீரைக் குடித்துவிட்டு மீண்டும் வேலையில் மூழ்கினாள்.

சரியாக மூன்று மணிக்கு மேஜை மேல் லேசான தட்டலை உணர்ந்து நிமிர்ந்து பார்த்தவள், அங்கே குணசீலனைக் காணவும் சற்றுத் திகைத்துக் கூடப் போனாள்.

உடனேயே சேர்மனின் குறிப்புப் புத்தகத்தில் கண்டது நினைவு வரவும், "என்ன?" என்று மிடுக்காக வினவினாள்.

"சேர்மன் சாருடன் மூன்று மணிக்குச் சந்திப்பு என்று ஏற்பாடு. செயலாளர் மேடம், அதற்கு அனுமதி தரவேண்டும்" என்றான் அவன் பணிவுடன்.

கிண்டலா என்று உள்ளூர்ப் புகைந்தபடி, "சந்திப்பு சேர்மன் சாரின் அனுமதியோடு ஏற்பாடு செய்யப்பட்டிருந்தால்... ம், நீங்கள் தாராளமாகப் போகலாம்" என்று ஒரு மரக்கட்டை முகத்துடன் மரத்த குரலில் கூறிவிட்டுத் தன் வேலையைத் தொடர்ந்தாள், அருணா.

ஆனால், அவன் உள்ளே போகாமல் அங்கே நின்று கொண்டிருந்தான்.

அவள் என்னதான் முயன்றாலும், குணசீலனின் பிரசன்னம், அவளை இலகுவாக வேலை செய்ய விடாமல் கெடுத்தது.

ஆத்திரமுற்றவளாய், "மிஸ்டர் குணசீலன், உண்மையாகவே மூன்று மணிக்குச் சந்திப்பு என்றால், சேர்மன் காத்துக் கொண்டிருப்பார், உள்ளே போங்கள். இல்லையென்றால், இங்கே காத்துக் கிடப்பவர்களுக்கு அதோ, நாற்காலிகள் கிடக்கின்றன. அங்கே போய் உட்காருங்கள்" என்றாள் கறார்க் குரலில்.

அவளது பேச்சு காதில் விழுந்தது போலவே காட்டிக் கொள்ளாமல், "நேற்றிலிருந்தே நினைத்துக் கொண்டிருந்தேன், அருணா, கொஞ்சம் சிரித்தால் - புன்னகை புரிந்தால் கூடப் போதும். உங்கள் முகம் மிகவும் அழகாக இருக்கும்" என்று ஐடியா கொடுத்தான் குணசீலன்.

ஆத்திரத்தை அடக்கிக் கொண்டு, "என் முகம் இப்போது இருக்கிற விதமே எனக்குப் பிடித்தமாய்த்தான் இருக்கிறது. ஆனாலும்... உங்கள் யோசனைக்கு நன்றி. நீங்கள் போகலாம்" என்றாள் அவள் அவனது முகத்தில் அடித்தாற்போல.

"எனக்கும், இந்த முகம் பிடித்துத்தான் இருக்கிறது. ஆனால் இன்னமும் பிரமாதமாய் இருக்குமே என்றுதான் யோசனை சொன்னேன்!" என்றான் அவன் உத்தமன்போல.

"ம்...ம்?" என்று குணசீலனை ஒரு பார்வை பார்த்தாள் அருணா. "பாருங்கள் மிஸ்டர் குணசீலன், எனக்கு சினிமாவில் நடிக்கும் ஆசை வரும்போது உங்கள் யோசனையைக் கடைப்பிடித்துக் கொள்கிறேன். இப்போது எனக்கு அது அவசியம் இல்லை" என்றாள் குத்தலாக.

ஆனால் அவளது குறிப்பை உணரப் பிடிவாதமாய் மறுத்து, "சினிமா நடிகைகள்தான் அழகாக இருக்க வேண்டும் என்று எந்தக் கட்டாயமும் இல்லை அருணா. அதிலும் உங்கள் மாதிரி அழகாக முக அமைப்புள்ளவர்கள் இப்படி முகடு

போலக் காட்டி, அதைக் கெடுக்க முயல்வது மகாப்பாவம்!" மேலும் அவளுக்கு ஐஸ் வைக்க முயலவும் அருணா பொறுமையிழந்தாள்.

"சார், எனக்கு நிறைய வேலை இருக்கிறது. இன்னும் இதையெல்லாம் 'டைப்' செய்து உங்கள் தந்தையிடம் இன்னும் அரைமணி நேரத்திற்குள் கொடுக்க வேண்டும். அதனால், இந்த மாதிரி உதவாக்கரைப் பேச்சில் விரயமாக்க எ...ன...க்...ரு... நேரம் இ...ல்... வை.... அத்தோடு, உங்கள் தந்தையின் குறிப்புப் புத்தகத்தில் நீங்கள் எழுதி வைத்திருப்பது உண்மையானால், அவரும் பாவம், உங்களுக்காகக் காத்துக் கொண்டிருப்பார். அதனால் தயவு செய்து போய் வருகிறீர்களா?" என்று அழுத்தம் திருத்தமாகக் கூறிக் கரம் குவித்து விட்டு மீண்டும் படபடவென்று வேகமாக டைப் அடிக்கத் தொடங்கினாள்.

சில வினாடிகள் நேரம் நின்று விட்டு, பின்னர் குணசீலன், அவனுடைய தந்தையின் அறைக்குள் சென்று கதவைச் சாத்திய பிறகே அவள் டைப் பண்ணுவதை நிறுத்தினாள்.

குணசீலன் பேசிய விதத்தில் அவளுக்கு மிகவும் கோபம் வந்திருந்தது. அங்கே அந்த ஆர்த்தியோடு காதல் நாடகம் அப்படி ஆடுகிறான்! படப்பிடிப்பு வரை கூடப் போய்க் காத்துக் கிடக்கிறான். அதே கையோடு இங்கே வந்து இவளுக்கு அழகுக் குறிப்பு தருகிறானா? இதிலெல்லாம் அருணாமயங்கி விடுவாள் என்ற எண்ணமா? அதிலும், அவள் சினிமாவில் நடிப்பது பற்றிக் குறிப்புக் கொடுத்த பிறகும், தொடர்ந்து அப்படிப் பேசுவதற்கு அவனுக்கு எவ்வளவு திமிர் இருக்க வேண்டும்?

பலமுறை பத்து வரை எண்ணியும், பெரிய ஆழ்ந்த மூச்சுகள் பல எடுத்து விட்டும் ஆத்திரம் தணியாமல்

போகவே, எழுந்து சென்று ஒரு தம்ளர் குளிர்நீர் அருந்தினாள். வந்து அமர்ந்து வேலையைத் தொடர முயன்றவளுக்கு மீண்டும் கோபம் பொத்துக் கொண்டு வந்தது.

இந்த முறை அவள் மீதேதான். ஏனெனில் அதுவரை அவள் டைப் பண்ணியிருந்ததில் அத்தனை பிழைகள் நிறைந்திருந்தன. ஆத்திரத்துடன் அந்தக் காகிதத்தை உருவி எடுத்தவள், அதைச் சுக்கல் சுக்கலாகக் கிழித்துக் குப்பைக் கூடையுள் விசிறியடித்தாள்.

4

அடுத்து பல தினங்கள் அலுவலகத்தில் எல்லோருக்குமே முதுகு நிமிர் வேலையிருந்தது.

மாமல்லபுரத்தை ஒட்டி ஒரு பெரிய ஓட்டல் வளாகம்! அங்கு வரக் கூடிய உல்லாசப் பயணிகள் அத்தனை பேரையும் கவரும் விதத்தில் வெளிநாட்டுப் பெரும்புள்ளி ஒருவர், பெரிய அளவில் ஐந்து நட்சத்திர ஓட்டல் ஒன்றைப் பெரும் பணம் முதலீடு செய்து கட்டுகிறார்.

சகல வசதிகளுடனும் கூடிய ஐநூறுக்கும் மேற்பட்ட ஏசி அறைகள், தனிமை விரும்பிகளுக்காக, அதே சகல வசதிகளுடனும் கூடிய இருபத்தைந்து காட்டேஜ்கள், சுடுநீர், குளிர்நீர், நீச்சல் குளங்கள், ஷாப்பிங் காம்ப்ளக்ஸ், பெரிய அளவில் இரண்டாயிரம் பேர் உட்கார்ந்து உண்ணக் கூடிய சாப்பாட்டு, காஃபரன்ஸ் ஹால்கள், ஜிம், பெரிய பார்க் என்று ரொம்பவும் பெரிய திட்டம்.

கட்டி முடித்துக் கையில் கொடுப்பது இவர்கள் பொறுப்பு. பல கோடிப் பெறுமானமுள்ள திட்டம். பழசைப் பார்த்துக்

கணக்கிட்டோம் என்பதற்கில்லாமல் கட்டுமானப் பொருட்கள் எல்லாமே வெகுவாக விலை ஏறியிருந்ததால் எல்லாமே புதிது போல நாலு இடத்தில் விலை கேட்டு அறிந்து கணக்கிட்டு 'ஆர்டர்' பண்ண வேண்டியிருந்தது. அதுவும் 'புளூ மெட்டல்' சாணலே அரிதாகி விட்டிருந்ததால் பல பேரைப் பிடிக்க வேண்டியதாயிற்று.

சைட்டில் நிலத்தை அகழ்வது தொடங்கி விட்டதால், குணசீலன், அங்கும் இங்குமாய் 'ஷட்டில்' அடித்தான். காலையில் ஓட்டல் கட்டுமிடத்தில் வேலையைத் தொடங்கி வைத்து சற்று நேரம் மேற்பார்வையிட்டு விட்டு, மதியம் அலுவலகம் வந்து கணக்கு வழக்குகளில் ஈடுபடுவான்.

வழக்கும்தான். ஓட்டல் வளாகத்தின் ஒரு சிறு துண்டு நிலத்துக்கு, 'பவர் ஆப் அட்டர்னி' எழுதி வாங்கியவன் பணம் தராமல் ஏமாற்றி விட்டான் என்று, அவர்களுக்குள் தகராறில் நீதிமன்றம் வரை சென்றது. இவர்கள் வேலையைப் பாதிக்க, குணசீலன் அங்கேயும் போய் நின்று சமரசம் செய்து வைக்க நேர்ந்தது.

குணசீலனோடு சேர்ந்து வேலை செய்ய நேர்ந்த இந்தச் சில நாட்களில் அவன் பற்றிய அருணாவின் மனப்பான்மை வெகுவாக மாறிப் போயிற்று.

பசி தாகம் பாராமல் வேலையில் ஈடுபடும் தீவிரம், பலவகைக் கணக்கீடுகளின் போது வெளிப்பட்ட அவனது புத்திக் கூர்மை, ஞாபக சக்தி, தன் வேகத்துக்கு ஈடு வராதவர்களிடம் தட்டிக் கொடுத்து வேலைவாங்கும் திறமை என்று ஒவ்வொன்றும் உள்ளூர அவளது பாராட்டைப் பெற்றது. கடைசித்திறமை அவனுடைய தந்தையிடமிருந்து வந்திருக்கும் என்பது அவளது ஊகம்.

மற்றவர்கள் ஏதாவது சிறப்பாகச் செய்து காட்டிவிட்டால் கண்களில் பாராட்டுவதுடன் 'குட்' என்பதுடன் கூடிய அவனது தலையசைப்புக்காகவே பத்து மடங்கு உழைக்கலாம் போலத் தோன்றும் அவளுக்கு.

எப்போதுமே, இப்படி அதிக வேலை இருக்கும்போது அலுவலகத்தில் எல்லோருமே கூடுதலாகச் சற்று நேரம் இருந்து வேலை செய்வதும், ஆறு, ஆறரை என்று வீடு திரும்புவதும் அவ்வப்போது நிகழ்வதுதான். அருணாவும் செய்வதுதான். ஆனால் எப்போதாவது ஒரு நாள் நிகழ்வது வேலையோடு வேலையாகப் போய்விடும். இப்போது அடிக்கடி அதிக நேரம் வேலை செய்ய நேர்ந்ததால், அதைக் கணக்கிட்டு அவன் 'ஓடி' கொடுத்ததால், அதிக வேலை செய்தவர்களுக்கும் திருப்தியாக இருந்தது.

கடைசியாக, தந்தை மகன் பேச்சுக்களையும் குறிப்பெடுக்க வேண்டியிருந்ததால் அருணா வீடு திரும்ப மற்றவர்களையும் விட அதிக நேரம் ஆயிற்று.

வைத்திய ஆலோசனையின்படி, தேவநாதனின் இரவு உணவு ஏழரை மணிக்கு உட்கொண்டாக வேண்டும் என்பதால், அவர் சுமார் ஏழு மணிக்குக் கிளம்பி விடுவார்.

அவர் கிளம்பிய பிறகும், அரை மணி நேரம், ஒரு மணி நேரம் என்று குணசீலனும், அருணாவும் உட்கார்ந்து வேலை செய்வது உண்டு.

ஆனால், முதல் இரண்டு நாட்களுக்குப் பிறகு குணசீலன் முதலில் பேசியது போன்ற சீண்டல்கள் எதையும் வைத்துக் கொள்ளாததாலும், வேலையில் உண்மையான தீவிரத்தோடு ஈடுபட்டதாலும், அருணாவுக்கு இதில் தயக்கம் ஏதும் இல்லாது போயிற்று.

அப்படி அதிகத் தாமதம் ஆன முதல் நாளன்று, அன்றைய வேலை முடிந்ததும், அவளை வீட்டிற்கு அழைத்துப் போய் விடுவதற்குக் குணசீலன் முன் வந்தான்.

ஆனால், நேரமாகக் கூடும் என்பதை உணர்ந்து வீட்டிற்குத் தகவல் கொடுத்து விட்டதாகவும், அவளுக்குத் துணைக்காகத் தந்தை அல்லது தம்பி வந்து காத்திருப்பார்கள் என்று அருணா கூறவும், அவன் லேசாகப் புருவம் உயர்த்தினானே தவிர வேறு ஒன்றும் கூறவில்லை.

ஜன்னல் வழியே எட்டிப் பார்த்தவன், அங்கே கேட் அருகில் காத்து நின்றவரைப் பார்த்ததும், அவளை அழைத்து 'அப்பாவா?' என்று விசாரித்தான்.

அவள் ஒப்புதலாய் முறுவலிக்கவும், வாட்ச்மேனை அழைத்து, அவரை உள்ளே அழைத்து வந்து உட்கார வைக்கு மாறு கூறிவிட்டு, அவளிடம் திரும்பி "இதையும் சேர்த்துச் செய்திருக்க வேண்டும்" என்றான் குரலில் சிறு கண்டனம் தொனிக்க.

"இங்கே வேலை செய்கிறவர்களுடைய உற்றார், உறவினர் என்று எல்லோரையும் உள்ளே அழைத்து வந்து உட்கார வைக்கத் தொடங்கினால் அது எங்கே போய் நிற்கும்? அதனால்தான்.."

"வேலை நேரத்தில் மற்றவர்கள் வந்திருந்து அரட்டை அடிப்பதை ஊக்குவிக்க முடியாதுதான். அதைத் தடுப்பதும் அவசியம்தான். ஆனால் இப்படிப்பட்ட சந்தர்ப்பத்தில் யாரோ மாதிரி உன் தந்தையை வெளியே நிறுத்தி வைப்பதா? 'நீக்கு போக்கு' என்பது பற்றி அப்பா உனக்கு ஒன்றுமே கற்றுத் தரவில்லையா? இனி இந்த மாதிரி ஒருபோதும் அவரை வெளியே நிறுத்தாதே!" என்று விடாமல் வலியுறுத்தினான் அவன்.

அருணாவுக்கு சந்தோஷம்தான். வீட்டுக்குச் செல்லும் வழியில் சில இடங்களில் பெண்கள் தனியே செல்வது ஆபத்து என்பதற்காகத்தான் தந்தையை வரவழைப்பது. ஆனால் அவளுக்காக அவர் அலைவதும் இல்லாமல் வெளியே வேறு நிற்கிறாரே என்று அருணாவுக்கு வருத்தமாகத்தான் இருக்கும். ஆனால் பொதுவாகக் கடைப்பிடிக்கப்பட்டு வரும் ஒரு விதியைத் தான் மீறுவது போல இருக்கக் கூடாது என்றே அந்த வருத்தத்தை வாய் திறவாது சகித்து வந்தாள். அந்த வேதனை தீர்ந்ததில் அவளுக்கு மகிழ்ச்சியோடு, தீர்த்து வைத்தவனிடம் நன்றியும் உண்டாயிற்று.

வேலை முடிந்து அவள் கிளம்பும்போது, மறுநாள் அருணா டைப் செய்வதற்கான சில கடிதங்களை 'டிக்டாஃபோனில்' பதிவு செய்து வைக்கும் வேலை இன்னமும் குணசீலனுக்கு இருந்தபோதும், அருணாவோடு கூடவே வந்து, அவளுடைய தந்தையிடம் தன்னை அறிமுகப்படுத்திக் கொண்டாள்.

கூடவே, "இந்தத் தாமதங்களுக்கு நீங்கள் எங்களை மன்னிக்க வேண்டும் சார். ஆனால் பெரிய 'புராஜக்ட்'. அது பற்றி அருணாவே உங்களிடம் சொல்லியிருப்பாள் என்று நினைக்கிறேன். சும்மா சொல்லக் கூடாது சார். அருணா மாதிரி பொறுப்போடும், கொடுக்கிற வேலையை புத்திசாலித்தனத்தோடும் செய்கிற ஒரு செயலாளர் வேறு யாரும் இருக்க முடியாது. இன்றைக்குப் பாருங்கள். ஒரு பெரிய தப்பு; நாங்கள் யாரும் கவனிக்கவில்லை; டைப் பண்ணும்போது கண்டு பிடித்து எடுத்து வந்து காட்டினாள். அப்படியே விட்டிருந்தால் குறைந்தது பத்து லட்ச ரூபாய் நட்டமாகியிருக்கும்!" என்று, இன்னொருவன் வார்த்தைகளால் மகளைப் புகழ்ந்து அவள் முகம் சிவக்கச் செய்தான். "இவ்வளவு கெட்டிக்காரத்தனமும் உங்களிடமிருந்து வந்திருக்கும் என்று நினைக்கிறேன் சார்"

என்று கூசாமல் அவருக்கும் ஐஸ் வைக்கவே, சுதர்சனத்துக்கு உச்சி குளிர்ந்து விட்டது.

“ரொம்ப நல்ல பிள்ளை, அம்மா, முதலாளி மகன் - எம்.டி. - என்கிற பந்தாவே இல்லாமல் எப்படிப் பழகுகிறார் பார்!” என்று வியந்த தந்தையை உள்ளூர் மகிழ்ச்சியுடன் மகளும் ஆமோதித்தாள்.

அந்த ஆர்த்தியின் சகவாசம் மட்டும் இல்லாதிருக்குமானால் - ஆனால் இருந்ததே! சென்ற ஞாயிறன்று கூட, பெரியம்மா பேத்தியின் பிறந்த நாள் விழாவுக்குச் சென்று திரும்பும் போது அந்த ஆர்த்தியைச் சுமந்தபடி அவனது வெண்ணிற மாருதி எஸ்டீம் அருணாவும் அவளுடைய தம்பி தங்கையரும் சென்ற ஆட்டோவை முந்திக் கொண்டு சென்றதே! கூடவே, ஒத்த உறவினரோடு உல்லாசமாகப் பேசி மகிழ்ந்திருந்ததால் கிடைத்த ஆனந்தத்தைக் கூட அடியோடு அழித்து எரிச்சலூட்டியதே!

மறுநாள், குணசீலனை நேரில் பார்த்து, ஒன்றும் நடவாதது போலச் சாதாரணமாகப் பேச, அருணா மிகவும் சிரமப்பட நேர்ந்தது.

அன்று சுதர்சனத்தை உள்ளே அழைத்து வந்து அமர வைக்கும்படி வாயில் காவலனுக்கு இட்ட உத்திரவை குணசீலன் நிரந்தரமாக்கி, அருணாவுடைய தந்தை ஒருபோதும் தெருவில் காத்திராதிருக்க ஏற்பாடு செய்தான்.

அதுமட்டுமின்றி, மறுநாள் அவனுக்கும் வேலை முடிந்து விட, தந்தையையும் மகளையும் தன் காரிலேயே ஏற்றி, அவர்கள் வீட்டில் கொணர்ந்து விட்டு விட்டுப் போனான். தந்தை ஒப்பியபின், அதற்கு மேல் அருணாவால் தடுக்க முடியாது போயிற்று.

குணசீலனை வீட்டுக்குள் அழைக்கவும், அருணா தயங்கினாளே தவிர, மற்றவர்கள் அனைவருமே அருணாவுடைய எம்.டி.யை வருந்தி வரவேற்று விருந்து உபசாரம் செய்து அனுப்பி வைத்தார்கள்.

குணசீலனோடு அப்பா, அம்மா, தம்பி, தங்கை என்று எல்லோரும் கலகலப்பாகப் பேசியது ஒருபுறம் மனதிற்கு இதமாக இருந்தாலும், ஒருபுறம் அருணாவுக்கு அது கொஞ்சம் கூடப் பிடிக்காமலும் போயிற்று.

என்னவோ, இதெல்லாம் அவனுக்கு ஒரு வித்தியாசமான பொழுது போக்கு; அவ்வளவே என்ற எண்ணம் அவளுக்குத் தோன்றிக் கொண்டே இருந்தது. மற்றபடி சற்று உயர்ந்த இந்த மத்தியதரக் குடும்பத்துடன் அவனுக்கு என்ன பேச்சு?

இப்படியெல்லாம் அவ்வப்போது பிடிவாதமாய் நினைத்துப் பார்த்து உள்ளூர் அணைக்கட்டிக் கொண்டபோதும், அலுவலக வேலையும், இந்த மாதிரிப் போக்குவரத்துகளுமாக, அருணாவும் தன்னையறியாமலே குணசீலனுடன் இயல்பாகப் பேசிப் பழகலானாள்.

நல்ல நாள் ஒன்றில் அமைச்சர் ஒருவர் அடிக்கல் நாட்ட வந்தார். சற்று எளிமையான, பிழைக்கத் தெரியாத மந்திரி என்பதால், ஆர்ப்பாட்டமின்றி வந்த வேலையை நல்லபடியாக முடித்துக் கொண்டு அவர் சென்றுவிட, அவரைக் கொண்டு விட்டு விட்டுத் தேவநாதன் அலுவலகம் வந்தார்.

அன்று மாலையில் சேர்மனுடைய மனைவியும், மகளும் அலுவலகம் வரவும் எல்லோருக்கும் பிரமிப்பாகிப் போயிற்று.

ஏனெனில் வேலைக்கு நடுவே வீட்டு மனிதர்கள் வந்து போய் என்று அலுவல் நேரம் வீணாவது தேவநாதனுக்குப்

பிடிக்காது என்பதால். இதுவரை முதலாளியுடைய குடும்பத்தை அந்த அலுவலகத்தினர் அதிகம் கண்டதே இல்லை எனலாம். அதிலும், ஐந்தே மாதங்களுக்கு முன்பாக வேலையில் சேர்ந்திருந்த அருணாவோ அவர்களைப் பார்த்ததே கிடையாது!

ஆனால் அதற்காக என்ன செய்வது என்று விழித்துக் கொண்டு இராமல், மிகவும் முக்கியமானவர்கள் வந்தால் செய்வது போல, அவளது மேஜைக்குப் பக்கத்துத் தடுப்பின் பின்புறம் இருந்த மின்சார அடுப்பில் உதயாரித்து அவர்கள் இருவருக்கும் கொடுத்தாள்.

உயின் ருசியை இருவருமே மிகவும் பாராட்டினர்.

பிறகும் இரு பெண்களுமே அருணாவுடன் உரையாடுவதில் சுவாரசியமாக ஈடுபட்டார்களே தவிர, சேர்மனுடன் பேச முயற்சிப்பதாகவே இல்லை. தேவநாதனும், மனைவி மகளோடு சேர்ந்து உயை அருந்தினாரே தவிர, இந்தப் பேச்சு வார்த்தையில் அதிகம் கலந்து கொண்டாடில்லை. ஏதோ, பெண்கள் பேச்சு என்பது போல அவர் ஒதுங்கி விட்டதும், அருணாவுக்கு ஆச்சரியமாய்த்தான் இருந்தது.

ஆனால், பந்தா எதுவும் இல்லாமல் அவர்கள் இருவரும் பழகிய விதம் அருணாவுக்குப் பிடித்துப் போகவே, வேலையைச் சாக்கிட்டு எழுந்து சென்று விடாமல் உட்கார்ந்து பேசிக் கொண்டிருந்தாள்.

அதிலும் சேர்மனுடைய மகளின் வெள்ளையான பேச்சும் சிரிப்பும் அருணாவை மிகவும் கவர்ந்தன.

“இவ்வளவு அடர்த்தி, இவ்வளவு நீளமான முடியைத் தினமும் சிக்கெடுத்து வாரி விடுவது சிரமமாய் இல்லையா? சிக்கெடுக்கப் பயந்தே நான் இப்படி ஒட்ட வெட்டி விட்டேன்!

என்று கிட்டத்தட்ட ஆண்களுடைய தலைபோல வெட்டப் பட்டிருந்த தன் கூந்தலை அவள் - கண்மணி காட்டவும் அருணா சிரித்தாள்.

“என் முடி அதிகம் சிக்குப் பிடிப்பதில்லை. அத்தோடு, ஓரம் வெடிக்கிறது என்று கொஞ்சம் கத்தரித்தாலே எங்கள் அம்மா கோபப்படுவார்கள்” என்றாள் பதிலாக.

“எல்லா அம்மாக்களுக்கும் பத்து பன்னிரண்டு வயதுக்கு மேல் பெண்களுக்குக் கொஞ்சமேனும் நீளமான கூந்தல் இருக்க வேண்டும் என்றுதான் ஆசையாக இருக்கும். ஆனாலும் ஒரு வார்த்தை கேளாமல் கொள்ளாமல் இப்படியா கோரம் பண்ணிக் கொண்டு விடுவார்கள்? அழகழகாய்ச் சேலைகள் வாங்கி அடுக்கி வைத்திருக்கிறாள். அன்றைக்கு நார்த்தனார் மகள் திருமணத்துக்கு ஒன்றைக் கட்டிக் கொண்டு வாடி என்றால், இந்தக் குட்டைக் கேசத்துக்கும் சேலைக்குமாக, ஏதோ ஆண் பிள்ளைக்குச் சேலை கட்டி விட்ட மாதிரி சகிக்கவில்லை” என்று சேர்மனுடைய மனைவி கலாவதி கூறவும் கண்மணியின் முகத்தில் அசடு வழிந்தது.

“அப்புறம்? அப்புறம் எதை அணிந்து கொண்டு போனாய்?” என்று சிரிப்பும் ஆர்வமுமாய்க் கேட்டுவிட்டு, அருணா நாகக்கைக் கடித்துக் கொண்டாள்.

அவர்கள்தான், எடுப்பு காட்டாமல் பேசினார்கள் என்றால் இவளும் கூடப் படிக்கிறவளிடம் விசாரிக்கிற மாதிரிக் கேட்டு விட்டாளே!

ஆனால் ஒன்றும் வித்தியாசமாய் எடுத்துக் கொள்ளாமல் “சரிதார்” என்றாள் கண்மணி கணீரென்று. “சர்வரோக நிவாரணி! எந்த விதக் கூந்தல் அலங்காரத்துக்கும் பொருத்தமான, எந்தவித வைபவங்களுக்கும் ஒத்துப் போகிற சரிதார்! டட்ட

டாய்ஸ்'' என்று அவள் முடிக்க, எல்லோருக்கும் சிரிப்பு வந்தது.

சிரித்து முடித்துவிட்டு, ''நீ தானே மெச்சிக் கொள். உடனொத்த எல்லா உறவுப் பெண்களும் 'டிஸ்யூ' சேலையும் ஒட்டியாணமும் தலை நிறையப் பூவும், ஜடையிலுமாகப் பவனி வரும்போது இது மட்டும் இப்படி நின்றது எனக்கு எப்படி இருந்தது தெரியுமா? என்று அருணாவிடம் குறைபட்டாள் கலாவதி.

''சாரிம்மா! இனிமேல் என் கூந்தலை வெட்டுவதே இல்லை.. அதாவது ஒரு சாண் அளவுக்கு மேல் வளர்ந்தால் ஒழிய!'' என்று கையால் சாண் போட்டுக் காட்டி கண் சிமிட்டி விட்டு, ''நல்ல வேளை, மருமகளுக்காவது உங்கள் விருப்பப் படி பூவும், ஜடை பின்னியும் வைத்து ஆசை தீரும் மட்டும் அழகு பார்க்கும்படி இருக்கு'' என்றவள், தாயின் பார்வையில் சட்டெனப் பேச்சை நிறுத்தி விட்டாள்.

மருமகள்! அந்த அளவுக்கு வந்து விட்டதா? அந்த ஆர்த் திக்கு நல்ல கூந்தல்தான்! ஆனால் இந்தத் தாய்க்கு அவளைப் பிடிக்கவில்லை போல் இருக்கிறதே! பேச்சைத் தடுக்கிறாரே!

என்னவோ, குணசீலனுடைய தாயாரை அருணாவுக்கு முன்னிலும் அதிகமாகப் பிடித்துப் போயிற்று.

மாலையில் அலுவலகத்துக்கு வந்த குணசீலன் கொடுத்த செலவுக் குறிப்புகளை, கணக்குப் புத்தகத்தை எடுத்து, உரிய தலைப்புகளின் கீழ் எழுதியபடியே, அவனுடைய தாயார், தங்கையின் வரவு பற்றி அருணா அவனுக்கு விவரம் சொன்னாள்.

அவர்கள் இருவரையும் தனக்கு மிகவும் பிடித்திருப்பதாக அவள் கூறவும், ''அப்பாடா! எனக்கு ஒரு பெரிய கவலை தீர்ந்தது!'' என்றான் குணசீலன்.

அவளது குரலில் திகைத்து, கணக்குப் புத்தகத்திலிருந்து பார்வையை உயர்த்தி அவளை நோக்கினாள் அருணா.

ஆனால், ஒற்றைப் புருவம் உயர்த்தி, அவன் கேலி போல என்னவென்று விசாரிக்கவும் சற்றே கன்னங்கள் சிவந்துவிட, அவசரமாகத் தலைகுனிந்து வேலையில் மும்முரமாக ஈடுபட்டாள்.

ஓட்டல் வளாகத்தில் ஒரு பெரிய வேலை நல்லபடியாக முடிந்ததாலோ என்னவோ, தந்தை மகன் இருவருமே இலகு வான மன நிலையில் இருந்தனர். அத்தோடு, ஓட்டல் பற்றிய கணக்குகளும் ஓர் அளவுக்கு முடிந்து விடவே, அடுத்து சில நாட்கள் எல்லோருமே ஒழுங்கான அலுவலக நேரப்படி வீடு திரும்பலாம் என்றும் தந்தையும் மகனுமாய் முடிவு செய்தனர். அவளையும், ''இன்று குறிப்பெடுக்கத் தேவையில்லை நீ போம்மா'' என்று விரைவிலேயே அனுப்பி வைத்தார் தேவநாதன்.

அதன்படி அன்று மாலை ஆறு மணிக்குள் வீடு வந்து சேர்ந்துவிட்ட அருணாவுக்கு வீட்டில் பொழுதே போகாமல் போரடித்தது.

இவ்வளவு நாட்களும் இதேபோலத் திரும்பி வந்து, முகம் கழுவி வந்து, கொறிப்பதற்கு அம்மா தருவதோடு டி.வி. முன் அமர வசதியான இடத்துக்குச் சண்டை போட்டது நாம் தானா என்று அவளுக்குத் தன் மீதே சந்தேகம் வந்தது.

நல்லவேளை சில தினங்கள்தான் இப்படி. அதன் பின் மீண்டும் அதிக வேலை வந்துவிடும் என்று நிம்மதி கூட உண்டாயிற்று.

மறுநாள் மதியமே சேர்மன் வீடு திரும்பிவிட, குணசீலனும் 'சைட்' டிலிருந்து அலுவலகத்துக்கு வருவதற்கில்லை என்று தெரிவித்துவிட, பொழுதை நெட்டி தள்ளிவிட்டு வீடு திரும்பினால், வீட்டில் அவளுக்கு ஓர் அதிசயம் காத்திருந்தது.

5

அன்று மாலை வீட்டிற்குள் வரும்போதே சுருணாவுக்கு ஏதோ வேறுபாட்டை உணர்ந்து, என்னவாயிருக்கும் என்று யோசித்தபடியேதான் அறைக்குள் சென்றாள்.

முதலாவதாக வீடு வெகு சுத்தமாக இருந்தது. வேலைக் காரி பெருக்கியதாய்ச் சொல்லிக் கொள்ளும் முக்கால் சுத்தத்துக்கு மேம்பட்ட சுத்தம். வீட்டினரே துப்புரவு வேலையில் ஈடுபட்டதால் வந்த முழுச் சுத்தம்! அறைக்குச் செல்லும் வழியில் சாப்பாட்டு மேஜைமேல் அடுக்கி வைக்கப்பட்டிருந்த விலை உயர்ந்த பழ வகைகள் வேறு!

ம்ம்... அப்பாவுக்கு ஏதும் சம்பள உயர்வு வந்திருக்குமோ? பழத்துக்கு அது சரி. ஆனால் இந்த சுத்தம் அழகுபடுத்தல்...?

யோசனையோடு அமர்ந்த மகளிடம் காபியைக் கொடுத்துவிட்டு விரல்களால் கன்னங்களை வருடி நெட்டி முறித்தாள். சுருணா, "என் கண்ணுக்குத்தான் எத்தனை திருஷ்டி?"

தாயின் மகிழ்ச்சி கண்டு தானாகச் சிரிப்பு மலர, "என்னம்மா? என்ன? கைக்குச் சொடக்கு இட வேண்டுமானால் சும்மாவே செய்யலாம். அதற்காக என்னைச் சாக்கிட வேண்டாம்!" என்று கிண்டல் செய்தாள் மகள்.

"கிண்டலா? ம்? விஷயத்தைக் கேட்டுவிட்டு அப்புறம் சொல்லு. இன்று யார் யார் நம் வீட்டிற்கு வந்திருந்தார்கள் அவர்கள் ஏன் வந்தார்கள் என்று உனக்கு தெரிந்த பிறகு அப்புறம் இதைச் சொல்லு... ஒருவேளை தெரியுமோடி?" என்று ஐயத்துடன் வினவினாள் தாயார்.

இல்லை என்று தலையசைத்து, "யார்ம்மா?" என்று ஆவலுடன் கேட்டாள் மகள்.

ஒரு சோபாவில் சாய்ந்து, பெருமையோடு பார்த்துக் கொண்டிருந்த சுதர்சனத்திடம் ஒரு பார்வையைச் செலுத்தி விட்டு, "உன் சேர்மனும், அவருடைய மனைவியும் மகளும் வந்திருந்தார்கள்!" என்று பூரிப்புடன் அறிவித்தாள் அன்னை.

"யா...யார்...? ஏ...ஏன்?" என்று திகைத்தாள் மகள்.

"அதுவா? அவர்களுடைய மூத்த குமாரன் குணசீலனுக்கு, எங்கள் அருமைப் புதல்வி அருணாவைத் திருமணம் செய்யக் கோரி..."

"நிறுத்துங்கள்!" என்று கூவியபடி அருணா எழுந்து விட, வெள்ளையாய்ச் சிரித்த பெற்றோரும் செய்வது அறியாமல், "எ... என்னடாம்மா?" என்று தடுமாறி விட்டனர்.

ஆக, சேர்மனுடைய மனைவியும் மகளும் முன்தினம் அலுவலகத்துக்குச் சும்மா வரவில்லை. அவளைப் பார்க்கத் தான் வந்திருக்கிறார்கள்! இது தெரியாமல், 'நம்மிடமே பேசிக் கொண்டிருக்கிறார்களே என்று அசடுபோல அதிசயம் வேறு பட்டாளே!

அனாவசியமான அலைச்சல் பாவம்!

ஆனால், இப்போது இந்தப் பெற்றோரிடம் என்ன சொல்வது?

ரொம்பச் சின்னதாய் ஒரே வாக்கியத்தில் சொல்லி விடலாம். 'குணசீலனைத் திருமணம் செய்து கொள்ள முடியாது' என்று.

ஆனால், என்னவோ அந்த ஒரு வாக்கியத்தைச் சொல்வது பெரும் மலையைத் தூக்குவது போல, முடியாத காரியம் போல மலைப்பாகத் தோன்றவும் அருணா ஒன்றும் கூற மாட்டாமல் நின்றாள்.

"அவளுக்கு ஆனந்த அதிர்ச்சி! வேறு ஒன்றுமில்லை. கொஞ்ச நேரம் என்னமாய் பதறிவிட்டது!" என்றார் சுதர்சனம் ஆகவாசமாய் மூச்சுவிட்டபடி.

"அதானே! நானும் இப்படித் திடுதிப்பென்று போட்டு உடைத்திருக்கக் கூடாது. என்னமோ இந்தக் காலப் பிள்ளைகள்; மாப்பிள்ளை அலுவலகத்திலேயே இவளிடம் சொல்லியிருப்பார் என்று நினைத்து விட்டேன். அவரானால், ஒழுங்காக, முறைப்படி பெற்றோர் மூலம் தான் பெண் கேட்டு விட்டிருக்கிறார். ஆனாலும் மாப்பிள்ளைக்குத் தங்கமான குணம்பா!" என்று தாயாரும் கூறவும், அதையும் அருணாவால் சகிக்க முடியவில்லை.

அன்று தியேட்டரில், இருளில் அணைத்துக் கிடந்தது நினைவு வந்தது. ஒரு பெண்ணுடன் அவ்வளவு தூரம் பழகி விட்டு இன்னொரு பெண்ணுடன் திருமணப் பேச்சா? சேச்சே! எப்படி ஒப்புவது? ஆனால் ஏன்?

"திருமணமான பிறகு அவன் மாமனார் வேறே செயலாளர் தேடியாக வேண்டும்...."

"அதுதானே அவரே வருத்தப்பட்ட விஷயம். 'மணியான ஒரு செயலாளர் கிடைத்தான் என்று பார்த்தேன். மகன் 'டக்'கென்று தட்டிக் கொண்டு போய்விட்டானே!' என்றார்

என்னிடம். ஆனால், என்ன மருமகளாக வீட்டுக்குத் தானே வருகிறாள் என்று கொஞ்சம் ஆறுதலும் பட்டுக் கொண்டார்."

பெற்றவர்கள் இருவரும் கொஞ்சம் வாயை மூடிக் கொண்டு சும்மா இருந்தால் தேவலைபோல இருந்தது. அருணாவுக்கு. பெருமூயற்சி செய்து நிமிர்ந்து, "அப்பா, அம்மா இது விஷயமாய் நான் கொஞ்சம் தீவிரமாக யோசிக்க வேண்டி இருக்கிறது. அதுவரை இதுபோல ஒன்றும் பேச வேண்டாம்" என்றாள் அழுத்தமான குரலில்.

மீண்டும் இருவரும் சற்றுத் திகைத்துவிட்டு, "இதில் யோசிக்க என்ன இருக்கிறது?" என்று கேட்டார்கள்.

"இருக்கிறது அம்மா. யோசித்த பிறகுதான் எந்த முடிவும் எடுக்கமுடியும். அதுவரை ஒன்றையும் உறுதியாக எண்ணாதீர்கள்." என்றவள், பெற்றவர்கள் வாயைப் பிளந்து கொண்டு நிற்கும்போதே மடமடவென்று அவளுக்கும் அவளுடைய தங்கைக்கும் பொதுவான அறைக்குள் சென்று கதவைச் சாத்திக் கொண்டாள்.

சாத்திய வினாடியே கண்ணீரும் கலகலவென்று பொழிந்து விட்டது.

குணசீலனோடு பழகத் தொடங்கிய இந்த முப்பது நாட்களில், அந்த நடிகையோடு அவனது பழக்கம் குறித்து எரிச்சல் பட்டிருக்கிறாள்; உண்மைதான். கூடவே, அவனது மேன்மைகளைத் தேடிப்பிடித்து பெருமிதமும் அடைந்திருக்கிறாளே! அவனது குடும்பத்தோடு அவனது இலகுவான பழக்கம் குறித்து மனம் குளிர்ந்தும் இருக்கிறாள்; அவனோடு வேலை செய்வதிலும் வார்த்தையாடுவதிலும் குதூகலமும் அடைந்திருக்கிறாள்! ஆனால் இதெல்லாம் அவன்மீது அவள் மனம் கொண்டு விட்ட நேசத்தின் காரணமாய்த்தான் என்று அன்று

வரை அவள் அறிந்திருக்கவே இல்லை! சாதாரணமாக என் றால், அவன்மீது அருணா கொண்டிருக்கும் இந்த ஆசையை எட்டாக் கனி என்று ஒதுக்கியிருப்பாள். ஒதுக்க முடியாவிட் டாலும் மனதினுள்ளே பூட்டி வைத்து விட்டிருப்பாள்.

அப்படி ஒதுக்கவோ, பூட்டவோ அவசியமின்றி, அந்த எட்டாக்கனி தானாகவே அவள் கையில் வந்து விழும்போது வேண்டாம் என்று விலக்க வேண்டியிருப்பது எவ்வளவு கொடுமை!

வேண்டாம் என்று விலக்குவதில் மட்டும் நல்லவேளை யாக அவள் மனம் மிகவும் உறுதியாக இருந்தது. விலக்க வேண்டியிருக்கிறதே என்று மிகுந்த வேதனைதான். ஆனால், ஒரு தரம் கூட குணசீலனை மணந்து கொள்ளலாம் என்று மட்டும் அவள் மனதில் தோன்றவே இல்லை.

இந்த ஆர்த்தி விஷயத்தைச் சஞ்சலா வாயிலாக மட்டு மாய் அருணா கேள்விப்பட்டிருந்தால்கூட அவள் மனம் சல னப்பட்டிருக்கக் கூடும். அவள் சரியாகப் பார்த்திருக்க மாட் டாள் என்று ஏதோ நொண்டிச் சமாதானம்கூடத் தோன்றியிருக் கும்.

ஆனால், கண்ணால் கண்டது அவளே அல்லவா? திரை யில் காட்டப்பட்ட காதல் காட்சியை விடவும் மோசமாகக் கட்டிப் பிடித்துக் கொண்டு சீச்சீ! இவனையாவது மணப்பதா வது?

ஆனால், அவளுடன் இவ்வளவு பழகிவிட்டு, இவன் ஏன் இன்னொரு பெண்ணை மணக்க முன் வருகிறான்? அது வும் பொருளாதார நிலையில் பல படிகள் கீழே உள்ள ஒரு பெண்ணை?

ஒருவேளை, ஆர்த்தியை அவன் மணக்க அவனுடைய பெற்றோர் ஒத்துக்கொள்ளவில்லையோ? மகன் ஒரு சினிமாக்க் காரியைக் கட்டிக் கொள்வதைவிட வளம் குறைந்தவன் என்றா லும் ஒரு குடும்பப் பெண்ணை மணமுடித்து வைக்கலாம் என்று முடிவு செய்தார்களா?

ஆனால் குணசீலன் தன் வாழ்க்கைப் பிரச்சனையில் பெற் றோருக்கு அப்படிப் பணிந்து போகக் கூடியவனா என்ன?

இல்லை. இந்தத் திருமணப் பேச்சு குணசீலனிடமிருந்தே தான் வந்திருக்க வேண்டும். ஆனால் ஏன்?

ஏன் என்று சற்று யோசிக்குமுன் அருணாவுக்கு எல்லாம் மளமளவென்று புலனாகிவிட்டது.

குணசீலனுக்கே ஆர்த்தியை மணக்கும் உத்தேசம் இல்லை. யாருக்குத் தெரியும்? இந்த ஆர்த்திபோல இன்னும் எத்தனை பேருடன் அவன் பழகிக் கொண்டு இருக்கிறானோ?

ஆனால் அப்படிப் பழகும் எந்தப் பெண்ணுக்கும் மனைவி என்கிற பதவியைக் கொடுக்க அவன் தயாரில்லை. அதேசமயம் இந்த உல்லாச வாழ்க்கையை விட்டுவிடவும் அவனுக்கு விருப்பம் இல்லை. அவர்களை ஒத்த பணக்காரப் பெண்ணை மணந்தான் என்றால், அதன்பின் இந்தக் கேளிக் கைகளை அவனால் தொடர முடியாது. தொடர்ந்தால் அந்தப் பெண்ணும் சும்மா இருக்க மாட்டாள்; ஆடித் தீர்த்து விடுவாள்! அவளுடைய பணக்காரப் பிறந்த வீட்டினரும் அதைக் கையைக் கட்டிக்கொண்டு பொறுத்துப் போக மாட்டார்கள்!

ஆனால் அதேசமயம், பண விஷயத்தில் பலபடிகள் தாழ்ந்த ஒரு சாதாரணக் குடும்பத்துப் பெண்ணை மணந்தால்? முதலில் இவ்வளவு பெரிய இடம் என்கிற பிரமிப்பே பெண் வீட்டாரை வாய் மூட வைத்துவிடும். பிறகு மருமகன் புத்தி

தெரிந்தாலும் கூட அவர்களால் அப்படி என்ன செய்துவிட முடியும்? சட்டப்படி மகள்தானே மனைவி, நம் பேரப்பிள்ளை கள்தானே வாரிசு என்று மனதைச் சமாதானம் செய்து கொண்டு ஒதுங்கி விடுவார்கள்!

குடி கூத்தி என்று குணசீலன் இரவைக் கழிப்பதாகவும், அவனுக்காகப் பெரிய அலங்காரக் கட்டிலில் கண்ணீருடன் அவள் காத்திருப்பதாகவும் கற்பனையில் ஒரு காட்சி கூடத் தோன்றிவிட அவளுக்கு உடல் சிலிர்த்தது. சில தினங்களுக்கு முன்பாக, அலுவலகத்திலிருந்து வீடு திரும்பும்போது அவள் கண்ட காட்சி ஒன்று நினைவுவர, வாழ்க்கை அப்படித்தான் ஆகிவிடும் என்ற நிச்சயமும் உண்டாயிற்று.

ஊசும். இந்த மாதிரி நிலைமைக்கு மட்டும் ஆளாகவே கூடாது. கூடவே கூடாது. பெயரைப் பார்; குணசீலனாம்! குணமும் இல்லை, மண்ணாங்கட்டியும் இல்லை!"

இரவு உணவு முடிந்து, தம்பி தங்கை உறங்கச் சென்ற பிறகு இந்தத் திருமணம் தனக்குப் பிரியமில்லை; வேண்டாம் என்று பெற்றோரிடம் அருணா அறிவித்தாள்.

சற்றுநேரம் அங்கே அமைதி நிலவியது.

பிறகு, 'நன்றாக யோசித்துதான் சொல்கிறாயா, அருணா? பார், திருமணம் என்பது வாழ்க்கை முழுமைக்கும் ஆனது. சுமமா ஏதோ ஒரு சிறு கோபத்தில் கை நழுவு விட்டு விட்டுப் பிறகு வேதனைப்படும்படியாக ஆகிவிடக்கூடாது யோசி, எவ்வளவு செல்வம்! அங்கே நீ வேலை செய்கிறாய். 'நிலவரம் மற்றவர்களை விடவும் தெரியும். அங்கே பையன் ஒருவன்தான். யோசித்துப் பார்த்தாயா?' என்று வினவினார் சுதர்சனம்.

தந்தையை வெறித்து நோக்கி, "எப்போதிலிருந்து அப்பா, நீங்கள் பணத்துக்கு இவ்வளவு மதிப்புக் கொடுக்கத் தொடங்கினீர்கள்?" என்று கேட்டாள் மகள்.

"மூன்று பிள்ளைகளுக்குத் தகப்பனாகி, அவர்களுக்குச் செலவு, சேமிப்பு என்று உருண்டு புரண்டால் உனக்கும் புரியும்!" என்று தந்தை வறண்ட குரலில் பதில் கொடுக்கவும், தலைகுனிந்து, "சாரிப்பா. நான் அப்படிச் கேட்டிருக்கக் கூடாது. மன்னித்துவிடுங்கள்." என்று பணிந்து போனாள் அருணா.

மீண்டும் ஒரு சிறு மவுனத்தின் பின், "பணத்தை விடு. மாப்பிள்ளைக்கு அழகில்லையா? பண்பில்லையா? பழகும் விதம் சரியில்லையா? சொல்லு. ஏதாவது ஒரு காரணம் இருக்க வேண்டுமில்லையா?" என்று சற்று அதட்டலாகவே சுதர்சனம் கேட்டார்.

காரணம் இருக்கிறது. வலுவான காரணம்தான். ஆனால் அதை அவளுடைய பெற்றோரிடம்கூட அவளால் சொல்ல முடியவில்லை. இன்று மதிப்பும் மரியாதையுமாகக் குணசீலனை உயர்த்திப் பேசும் இதே தந்தை, அவளது காரணத்தை அறிந்தால், அவனைப் புழுவினும் கேவலமாய் மதிப்பாரே! அதையும் தாங்க மாட்டாமல், பெற்றவரின் கேள்விக்குப் பதில் கூறவும் முடியாமல், "வேண்டாம் என்றால் விடுங்கள் என்பா!" என்று அழுதுவிட்டாள் அருணா.

"அழுதுவிட்டால் ஆயிற்றா..." என்று சுதர்சனம் மேலும் ஏதோ சொல்லத் தொடங்கியபோது, "அவளைச் சுமமா விடுங்கள்!" என்று சகுணா குறுக்கிட்டாள்.

"இந்த இடம் வாய்த்தால் நல்லதுதான். ஆனால், எப்போது அருணாவுக்குப் பையனைப் பிடிக்கவில்லையோ.

அதன்பிறகு, அவனைக் கட்டாயப்படுத்திக் கல்யாணம் செய்வது சரியல்ல. அதனால், இத்தோடு இந்தப் பேச்சை விட்டுவிடுங்கள். ப்ளீஸ்!" என்று அதற்குமேல் எந்த வாக்குவாதமும் நேராமல் பார்த்துக் கொண்டாள்.

மறுநாள் அலுவலகம் செல்ல அவளுக்குக் காலே எழும் பவிலலை. அன்றைய தினம் அவளுக்குக் குணா கன்ஸ்ட்ரக்ஷன் சில் கடைசி நாளாக அமையப் போகிறதல்லவா?

இப்படி ஒரு நல்ல வேலையும், நல்ல முதலாளியும் மீண்டும் கிடைப்பது... ஊகம் நிச்சயமாய் நடவாத காரியம்!

இந்த குணசீலன், பழைய 'சைட்' டிலேயே இருந்திருக்கக் கூடாதா? அவள் பாட்டில் நிம்மதியாக வேலை செய்து கொண்டு இருந்திருப்பாளே!

ஊ...ம்... அவளுக்குக் கொடுத்து வைக்கவில்லை!... கொடுத்து வைக்காதது வேலையும் முதலாளியும் மட்டும் தானா? என்று உள்ளத்தின் ஒரு மூலையில் எழும்பிய குரலை அடக்கியபடி, கனத்த இதயமும், கையில் ராஜினாமாக் கடிதமுமாகச் சோமன் தேவநாதனின் அறைக்குள் அருணா சென்றாள்.

இன்று வரை அவர் கோபமாகப் பேசியதே கிடையாதே. இப்போது என்னவெல்லாம் சொல்லப்போகிறாரோ... என்று கலங்கிய வண்ணமே, கடிதத்தைப் பிரித்து அவர்முன் வைத்தாள்.

மவுனமாகக் கடிதத்தைப் படித்து முடித்தவர், அதை மீண்டும் மடித்து வைத்துவிட்டு, அவளை எதிரே உட்காரச் சொன்னார்.

"பாரம்மா, நீ எங்கள் வீட்டு மருமகளாக வர முடியாதது குறித்து எனக்கு வருத்தம்தான். என் பையன் நல்லவன்தான்...

ஆனால், உனக்கு அவனை மணக்கப் பிடிக்கவில்லை என்றால் அது உங்கள் இருவருக்கும் இடையே உள்ள சொந்த விஷயம். அதற்கும் இந்த அலுவலகத்துக்கும் என்ன சம்பந்தம், சொல்லு."

"இந்தா, இதை எடுத்துப்போய் கிழித்துப்போடு. எனக்கு ஒரு நல்ல மருமகள் கிடைக்க வாய்ப்பில்லாமல் போகலாம். ஆனால், அதற்காக ஒரு நல்ல செயலாளரையும் நான் இழந்தாக வேண்டுமா? என்ன? போம்மா. போய் வேலையைப் பார்!" என்றார் தேவநாதன்.

மனதில் பாரம் இறங்கிவிட்டபோதும், "ஆனால் சார்? உங்கள்... வந்து உங்கள் மகன்..." என்று தடுமாறினாள் அருணா.

ஒப்புதலாய்த் தலையசைத்து, "அவனும் நீயும் சந்திக்க நேரும்போது கொஞ்சம் சங்கடமாகத்தான் இருக்கும். ஆனால், அடிப்படைக் கணக்கு வேலைகள் முடிந்துவிட்டதால், இனி அவன் இங்கு அதிகம் வருவதற்கு வாய்ப்பில்லை. அத்தோடு அங்கேயும் வேலை தொடங்கி விட்டார்கள் என்பதால் பெருமளவு அவன் அங்கேதான் தங்குவான். அப்படியும் மீறி, எப்போதாவது இருவரும் சந்திக்க நேர்ந்தால், இந்த வயதான நல்ல முதலாளிக்காக அதைப் பொறுத்துப் போகக்கூடாதா?" என்று அவர் கூறவும் அருணா சமாதானப்பட்டு விட்டாள்! ஓரளவு ஆறுதலும் கூட; வேலையாவது நிலைத்ததே!

ஒருவேளை, எப்போதேனும் வந்து போகும் குணசீலன் கூட அவளிடம் பழைய மாதிரி சாதாரணமாகவே பேசிப் பழகக்கூடும்... ஆனால்...

அதற்குமேல் யோசிக்கப் பிடிக்காமல் கடிதத்தை எடுத்துக் கொண்டு கிளம்பிய அருணாவை, "ஒரு நிமிடம்" என்று தேவநாதன் நிறுத்தினார்.

நின்று, ஏறிட்டவளிடம், “இந்தத் திருமணத்தை மறுத்த தன் காரணத்தை எனக்குச் சொல்ல முடியுமா? சொல்லப் பிடிக்கவில்லை என்றால் நான் வற்புறுத்த மாட்டேன்...” என்றார் அவர்.

மகனை மகா நல்லவன் என்று எண்ணிக் கொண்டு இருக்கும் இந்தப் பெரியவரின் மனதை நோக்கி விரும்பாததால், இவரிடமும் அருணா உண்மையை உரைத்தாளில்லை. சற்று யோசித்துவிட்டு, “பஞ்ச தந்திரக் கதைகளில் ஒன்று உண்டு சார். தவளையும் எலியும் நட்பு பூண்டு, இணைபிரியக் கூடா தென்று இரண்டும் அவரவர் கால்களில் ஒன்றை அடுத்த ஒன்றின் ஒரு காலோடு சேர்த்துக் கட்டிக் கொண்டனவாம். அப்பறம் தவளை தண்ணீருக்கு இழுக்க, எலி தரைக்கு இழுக்க இரண்டையுமே எதுவோ கொத்திக் கொண்டு போனதாக வரும் என்று ஞாபகம். நான் மத்திய தரத்தைச் சேர்ந்தவன் சார். உங்கள் இடத்தில் தண்ணீருக்குள் எலியாக மூச்சுமூட்டிப் போவானேன். முடியாது, சார்” என்று கோவையாக இயம்பினான்.

குறுக்கிடாமல் அமைதியாகக் கேட்ட தேவநாதன். அதற்கு மேல் எதுவும் பேசாமல், தலையசைத்து அவளைப் போகச் சொன்னார்.

அன்றைய தினம் முழுவதுமே ஏதோ மந்தகதியில் ஊர்ந்து சென்று ஒருவாறு வேலை நேரம் முடியவும், அப்பாடா என்று எழுந்தான் அருணா.

‘சைட்’ வேலையில் குணசீலன் முழுவதாக இறங்கிவிட்டதாகத் தேவநாதன் சொல்லியிருந்தபோதும், அவன் ஒருதரம் கூட வரவே இல்லையே என்று யோசித்தவாறே வீடு திரும்பினான்.

ஆனால் அன்று வராத குணசீலன் மறுநாளே அலுவலகத்துக்கு வந்தான். தன் வழக்கமான வேகநடையுடன் உள்ளே வந்தவன், தந்தையைப் பார்க்கும் எண்ணமே மறந்தவன்

போல, ஒரு நாற்காலியை இழுத்துப் போட்டுக் கொண்டு அருணாவின் எதிரே அமர்ந்தான்.

அவனைச் சில கணங்கள் அசையாமல் பார்த்தவன், “நல்லது, இனி உன் மறுப்பின் காரணத்தை எனக்கும் சொல்லலாம் இல்லையா? அப்பாவிடம் சொன்னதுபோலத் தவளை, எலி என்று காதில் பூ சுற்றுகிற கதை அல்ல. உண்மையான காரணம்!” என்று குரலில் ஏளனம் தொனிக்க வினவினான்.

அருணாவுக்குப் பதில் பேசமாட்டாமல் தொண்டை அடைத்தது.

6

கிட்டத்தட்ட ஒரு நிமிடம் அறுபது வினாடிகள் வரை அங்கே ஒரு அசாதாரண அமைதி நிலவியது.

எவ்வளவோ யோசித்தும் எதிரில் இருப்பவனுக்கு உரிய பதிலாகச் சொல்ல ஒரு வார்த்தைகூட அருணாவின் மூளையில் தோன்றவில்லை; வாயில் வரவும் இல்லை.

கைக்கடிகாரத்திலும் அவன் முகத்திலுமாகப் பார்வையைச் செலுத்தியபடி ஒரு நிமிடம் காத்திருந்தவன், “ஏன், வாய்கிழியீ உன் அப்பாவிடம் வேண்டாம் என்றாயாமே! உன் அப்பா, என் அப்பா எல்லோரிடமும் ஆளுக்குத் தகுந்தாற் போலப் பேச முடிகிறதே, என்னிடம் ஏதாவது ஒரு கதை சொல்வதுதானே?” என்று மீண்டும் கேட்டபோது அவன் குரலில் ஏளனத்தோடு ஆத்திரமும் இருந்தது.

ஒருவாறு வாய்ப்பூட்டு கழன்று, “எனக்குப் பிடிக்க வில்லை...” என்றான் அருணா மெதுவாக.

“அதுதான் ஏன் என்று கேட்கிறேன். இத்தனை நாள் பார்த்திருக்கிறோம்; பேசியிருக்கிறோம். அப்படி என்னிடம் உனக்கு எது பிடிக்காமல் போய்விட்டது சொல்லு.” என்று அவளை விடாமல் விரட்டினான்.

அவன் விரட்டிய விதத்தில் அவளும் வேகம் பெற்று, “பிடிக்கவில்லை என்றால் பிடிக்கவில்லை. அவ்வளவுதான். விடுங்கள்” என்றாள் சற்று அழுத்தத்துடன்.

“அந்தப் பிடிக்கவில்லையைத்தான் ஏன் என்று கேட்கிறேன் சொல்லு.”

“அது என் சொந்த விஷயம். உங்களிடம் சொல்லியாக வேண்டிய அவசியம் ஒன்றும் இல்லை!” என்றாள் அவள் மிடுக்காக.

“அந்த வாசகம் என்னிடம் சொல்லாதே. இங்கே வேண்டாம் என்று குப்பை மாதிரி உன்னால் தூக்கி எறியப்பட்டிருப்பவன் நான். அதன் காரணத்தை அறிய எனக்கு முழு உரிமை உண்டு... அருணா, இங்கே பார். என் முகத்தைப் பார்த்துச் சொல்லு. உனக்கு என்னிடம் என்ன வெறுப்பு?” என்று முன்பிருந்த ஆத்திரத்தை விடுத்துத் தணிந்த குரலில் வினவினான் குணசீலன்.

தன்னை அறியாமல் அவன் முகத்தை விழியகல நோக்கினாள் அருணா.

அலையலையாய் அடர்ந்த சிகை. அகன்ற நெற்றி, பெரிய மன்னர் பரம்பரையினருக்குப் போலக் கம்பீரமாய் ஏறி இறங்கிய கரிய, புருவங்கள். பெரிய கண்கள். செதுக்கினாற் போல உதடுகள் — இந்த முகத்தில் குறையா? இந்த முகத்திடம் வெறுப்பா! சேச்சே!

ஆண்மையும் கம்பீரமுமாக இந்த முகத்துக்கு ஏற்ற உயரமுமாக இவனை மணந்துக் கொள்ள மறுப்பது எப்படிப்பட்ட பைத்தியக்காரத்தனம்!

இவனைப் போய் ஏன் மறுத்தோம் என்று புரியாத குழப்பம்கூட உண்டாகிவிட்டது அருணாவுக்கு.

ஏன் ஏன் என்று தேடியவளுக்குச் சட்டென நினைவு வரவும், பிரமையிலிருந்து விடுபட்டாள். சில கணமேனும் அதை மறந்ததற்காகத் தன் மீதே கோபமும் உண்டாயிற்று.

அதற்குள் அவள் முகத்தில் குழப்பத்தைக் கண்டுவிட்டு, “பார், யோசித்தால் ஒன்றுமே இல்லை! ‘மணலை மலையாக்கி மலையை மகாதேவனாக்கி’ என்று சொல்வதுபோல் உப்பு சப்பற்ற எதையோ பூதமாக்கி விட்டாயே?” என்றான் குணசீலன்.

தெளிவு அவளுக்குத் திடத்தையும் தந்துவிட, “உப்புசப்பற்ற காரணம் அல்ல. ஆனால் அதைச் சொல்ல இது ஏற்ற இடமும் அல்ல” என்றாள் அவள் மெல்லிய குரலில் திருத்தமாக.

“இடத்துக்கு என்ன...” என்றவன் பேச்சில் குறுக்கிட்டு, கையைக் காட்டி, “அந்தக் கதவைத் திறந்தால் உங்கள் தந்தையின் அறை. எந்த நிமிடமும் அவர் அங்கிருந்து வெளியே வரக்கூடும். இங்கிருந்து வாக்குவாதம் செய்வது சரியல்ல. மகன் உத்தமன் என்று எண்ணிக் கொண்டு இருக்கும் அவர் மனம் புண்படக்கூடும்.” என்றாள் அவள் தணிந்த குரலில் பழைய மாதிரியே.

ஆனால், “அவர் அறியாத ரகசியம் எனக்கு எதுவும் இல்லை. ஆனால் நாம் இப்படிக்கீரியும் பாம்புமாய் அவர் காது கேட்கச் சண்டையிட வேண்டாம் என்று நீ நினைத்தால்

இன்று மாலை வீடு திரும்பும்போது காரில் அழைத்துச் செல்கிறேன். அப்போது பேசலாம்.” என்றான் குணசீலன்.

மறைப்பதற்கு ஒன்றும் இல்லையாமா? இன்னமுமா ‘வேஷம்?’ என்று பொருமியவளுக்கும் இதைப் பேசித் தீர்த்துவிட வேண்டியதுதான் என்ற வேகம் உண்டாகிவிடவே, “சரி. வருகிறேன்!” என்று கூறித் தலையைத் திருப்பிக் கொண்டாள்.

மாலை அலுவலக நேரம் முடிந்ததும் கிளம்பி வந்து, குணசீலனின் வெண்ணிறக் காரில் ஏறும்போது, அவனிடம் பேச வேண்டியது பற்றியே யோசித்துக் கொண்டிருந்ததால் அருணா சுற்றுப்புறத்தைக் கவனிக்கவே இல்லை.

ஆனால் சுற்றுப்புறம் அவளைக் கவனிக்காமல் இருக்கவில்லை. சாப்பாட்டுப் பாத்திரம், தண்ணீர் பாட்டில், அழகுச் சாதனங்கள் அடங்கிய தோள் பையுடன் கிளம்பி வந்த டைப் பிஸ்ட் குழு இதைக் கண்டதும் வாயைப் பிளந்தது. சுந்தரிக்கு மட்டும் சக்தி இருக்குமானால், அருணாவைக் கண் பார்வையாலேயே எரித்திருப்பாள்.

ஆத்திரத்துடன் பாவையிடம் திரும்பி, “என்னமோ அருணா மேடம் நல்லவள் அது இது என்றாயே! உன் கண்ணாலேயே பார்த்துக் கொள். சின்னவர் வந்ததிலிருந்து ‘ஓவர் டைம்’ ‘ஓவர் டைம்’ என்று நமக்குப் பிறகும் உட்கார்ந்து வலைபோட்டுக் கொண்டே இருக்கிறாள்! என்று நான் சொன்னதை ஒப்புக் கொள்ளவே மாட்டேன் என்றாயே. இப்போது என்ன சொல்கிறாய். கட்டின பெண்டாட்டி மாதிரியல்லவா பக்கத்தில் உட்கார்ந்து கொண்டு போகிறாள்? இவள் மட்டும் என்ன உயர்த்தி? இவளும் நம்மைப் போலக் கூலிக்கு மாரடிக்கிறவள்தானே?” என்று வெந்தணலாய்க் காய்ந்தாள்.

கூட இருந்த மற்ற இருவரும் வாயே திறக்கவில்லை. அவர்களுக்கும் இந்தக் காட்சி அதிர்ச்சிதான் என்பதோடு,

மாறாக ஏதாவது சொன்னால், சுந்தரி அவர்களைக் கொத்திக் குதறிவிடுவாளே!

கார் செல்லச் செல்ல முதலில் அருணா வாயே திறக்கவில்லை.

கடைசியாகக் கார் அவளது வீடு செல்லும் தெருவில் திரும்பாமல் நேரே செல்லவும் திகைத்து குணசீலனைத் திரும்பிப் பார்த்தாள்.

அவள் பார்வையை உணர்ந்து, “எனக்கு ஒரு விளக்கம் தருவதற்காகத்தான் இந்தக் காரில் ஏறினாயே தவிர, உன் வீட்டுக்குச் செல்வதற்காக அல்ல. அந்த விளக்கம் எனக்குக் கிடைக்கும் வரை கார் வட்டமடித்துக் கொண்டேதான் இருக்கும்!” என்றான் அவன்.

“பெட்ரோல் தீர்ந்து போனால்?” என்று சட்டெனக் கேட்டுவிட்டு நாக்கைக் கடித்துக் கொண்டாள் அவள்.

“இப்போதைக்கு ‘டாங்க’ நிறைய பெட்ரோல் இருக்கிறது. குறைந்தது பத்துமணி நேரம் ஓடும். அந்தப் பத்துமணி நேரமும் என் அருகில் இருக்க உனக்கு ஆசை என்றால் அதில் எனக்கு ஆட்சேபணை கிடையாது!” என்றான் குணசீலன் பதிலுக்கு.

அவளுக்கும் அது ஆசைதான்! ஆனால்...

ஒரு பெருமூச்செறிந்து, “ஆர்த்தி” என்றாள் அவள் மெதுவாக.

வியந்த பார்வை ஒன்றை அவள் மீது செலுத்திவிட்டு, “ஆர்த்திக்கு என்ன?” என்று சற்று அலட்சியமாகவே கேட்டான் குணசீலன். ஏதோ வேடிக்கையைக் கண்ட மாதிரி என்று கூடச் சொல்லலாம்.

ஆத்திரமுற்று. “அவளோடு நீங்கள் பழகுவது எனக்குத் தெரியும்!” என்றான் அருணா கடுமையான குரலில்.

“நானும் அதை ஒன்றும் மறைக்கவில்லையே! ஆனால் அதற்கும் நம் திருமணத்துக்கும் என்ன சம்பந்தம்?” என்று அப்போதும் இலகுவாகவே கேட்டான் அவன்.

இப்படிக்கூட ஒருவனால் கேட்க முடியுமா?

ஒரு கணம் பிரமித்துவிட்டு, “இப்படிக்கேட்க உங்களுக்கு எவ்வளவு திமிர் இருக்க வேண்டும்?!” என்று அருணா சீறினான். சின் மிகுதியில் அவள் குரல் நடுங்கியது. “இன்னொரு பெண்ணுடன் தகாத முறையில் உறவாடிக் கொண்டே என்னிடம்...”

“வாயை மூடு!” என்று இப்போது சீறியது குணசீலன்.

சாலை ஓரமாகக் காணாத திருப்பி, ஒரு கிரீச்சுடன் பிரேக் போட்டு நிறுத்திவிட்டு அவள் புறம் திரும்பினான். “முன்பின் அறியாத ஒரு பெண்ணைப் பற்றிப் பேச உனக்கு மனம் கூசவில்லை? ஆர்த்தி என் சினேகிதி. என் நெருங்கிய நண்பனுடைய காதலி...”

“ஆகா! விளக்கம் பிரமாதம்! கற்பனை சிறகடித்துப் பறக்காத குறை!” என்று இப்போது இடையிட்டது அருணா. “நண்பனுடைய காதலியைத்தான் சினிமா தியேட்டரில், ‘பாக் சி’ல் அமர்ந்து கட்டிப் பிடிப்பார்களோ!”

வியப்பாய் நோக்கி, “யார் சொன்னது?” என்று சற்றுத் தணிந்த குரலில் குணசீலன் வினவினான்.

“யார் சொல்ல வேண்டும்?” என்று அருணா திரும்பினான். “என் கண்களால் நான் நேராகப் பார்த்தேன்!”

“என்னத்தைப் பார்த்துக் கிழித்தாய்!? மண்ணாங்கட்டி! தியேட்டரில் ஆர்த்தியை அணைத்தவனின் முகத்தைப் பார்த்தாயா? பார்த்திருந்தாலும் அந்த அரையிருளில் உன்னால் என்னத்தை அடையாளம் காண முடியும்?”

“அந்த தெரியம்தானா?”

அவளைக் கோபமாக ஒரு முறை முறைத்துவிட்டு திரும்பி சாலையை வெறித்தான் குணசீலன். “ஸ்டியரிங் லீலில்” விரல்கள் தன் போக்கில் தாளமிட சற்று யோசித்து விட்டு, “இது என் ரகசியம் அல்ல, அருணா. அதனால் இதை வெளியிட எனக்கு உரிமை கிடையாது. ஆனால் இவ்வளவு தூரம் நீ சந்தேகப்பட்ட பிறகு, மறைத்து வைப்பதும் மதியீனமே. ஆனால் தயவுசெய்து எதையும் வெளியே விட்டுவிட வேண்டாம்.” என்று தொடங்கி அவன் ஒரு கதை சொன்னான்.... அதாவது கதைபோல ஒரு விளக்கம் சொன்னான்.

ஆர்த்தி, குணசீலனுடைய நண்பன் மனோகரனுடைய காதலி, புகழ் ஏணியிலும், பண ஏணியிலும் வேகமாக ஏறிக் கொண்டு இருப்பவள். ஆனால் மனோகரனோ மிகவும் சாதாரண நிலையில் இருப்பவன். ஐசுவரியம், அந்தஸ்த்தில் மோகம் கொண்ட, ஆர்த்தியினுடைய பெற்றோர் இவர்களுடைய காதலுக்குப் பச்சைக்கொடி காட்டுவது நடக்காத காரியம். இருவரும் சாதாரணம் போலக் காட்டிச் சந்திப்பதையே தடுக்கும்போது மற்றது எப்படி நடக்கும்? இருவருமாக யோசித்து, குணசீலனிடம் உதவி கேட்டு வந்தார்கள். பணக்காரப் பெரிய மனிதர்களோடு மகள் பழகுவது ஆர்த்தியுடைய பெற்றோருக்குப் பிரியமானது. அதைப் பயன்படுத்தி, ஆர்த்தியைக் குணசீலன் அங்கே இங்கே அழைத்துப் போவதாகப் பெயர் பண்ணி ஆர்த்தியின் வீட்டிலிருந்து அவளைக் கூட்டி வந்து மனோகரிடம் சேர்த்துவிட்டு ஒதுங்கிக் கொள்ள வேண்டும்.

டும். வீடு திரும்பும்போது நண்பனுக்காக, இவனும், அதற்கு ஒப்புக் கொண்டான்.

ஆர்த்தியுடைய பெற்றோருடன் பழக்கம் செய்து கொண்டு, அவளை அங்கே இங்கே அழைத்துப் போவதாகச் சொல்லிக் கூட்டிக் கொண்டு வருவான். வந்த இடத்தில் நண்பனிடம் ஒப்படைத்துவிட்டு ஒதுங்கிக் கொள்வான்.

குணசீலனும் அவ்வப்போதுதான் 'சைட்' டிலிருந்து சென்னை வருவது என்பதால், இப்படிச் சந்திக்கும் தருணங்களில் இருவரும் கொஞ்சம் கட்டுமீறித்தான் நடந்து கொள்வார்கள்! அப்படி ஒரு சமயத்தில்தான் அருணா பார்த்தது!

குறுக்கிடாமலே கேட்டுக் கொண்டு இருந்தவள் கடைசியாகச் சொன்னாள். "கதை நன்றாகத்தான் இருக்கிறது. ஆனால் அப்படிச் சந்திக்கிறவர்கள். ஒட்டல் அறை மாதிரித் தனியிடத்தில் சந்தித்து ஆசை தீரக் கொஞ்சமால் சினிமாதியேட்டர் மாதிரிப் பொது இடத்துக்கு வருவானேன்!"

அவளை ஒரு மாதிரிப் பார்த்துவிட்டு, "அதைச் சொல்லாமலே நீயே புரிந்து கொள்வாய் என்று நினைத்தேன். அந்த மாதிரி முழுத் தனிமையில் ஒரேயடியாக அளவு மீறி விடுவோம் என்று அவர்களுக்கே ஒரு அச்சம். ஒருதரம் அந்த மாதிரி நடந்தும் விட்டதால், முழுத்தனிமையைத் தவிர்த்து, இப்படித்தியேட்டரில், காரில் என்று சந்திப்பது" என்று அவன் கூறவும் அருணாவின் முகம் கன்றிச் சிவந்து போயிற்று.

கூடவே, இப்படி அவளை வெட்கி வாயடைக்கச் செய்து சமாளிக்கப் பார்க்கிறான் என்ற ஆத்திரமும் உண்டாயிற்று.

முகத்தில் கோபச் சிவப்புடன், "நீங்கள் தியேட்டரிலும் காரிலும் மட்டுமா சேர்ந்திருந்தீர்கள். யாருக்குக் காது குத்துகிறீர்கள்? நீங்கள் இருவரும் 'காஸானா' நகைக் கடைக்குள்

செல்வதை நானே பார்த்தேனே? ஒருவேளை அங்கேயுடனே அரை இருளில் வியாபாரம் செய்வதுதான் பழக்கம் என்று சொல்லப் போகிறீர்களா?" என்று ஏளனமாகக் கேட்டாள்.

"இல்லை. அங்கே உனக்கு ஒரு செட் நகை வாங்கப் போனேன். ஏதோ ஆர்டர் கொடுத்துவிட்டுத் திரும்பிச் கொண்டிருந்த ஆர்த்தியை தற்செயலாகச் சந்தித்தேன். தேர்ந்தெடுப்பதில் உதவி செய்வதற்காக மீண்டும் உள்ளே அழைத்துச் சென்றேன்" என்று அதற்கும் விளக்கம் கொடுத்தான் குணசீலன்.

ஒரு கணம் திகைத்துவிட்டு, "சும்மா சொல்லக்கூடாது. பிரமாதம் சார்!" என்று கைதட்டினாள் அருணா. "தொழிலில் இந்த வயதில் நீங்கள் இவ்வளவு திறம்படச் செய்வது எப்படி என்று இப்போது புரிகிறது. ஒரு வினாடித் தயக்கம்கூட இல்லாமல் இப்படிக் கதை கட்டுகிறீர்களே! பிரமாதம்!" என்றாள் நையாண்டியாக.

குணசீலனின் முகம் இறுகியது. "நான் சொன்னது அத்தனையும் நூற்றுக்கு நூறு உண்மை! மனோகரும் ஆர்த்தியும் இப்போது இங்கே இருந்திருந்தால் அவர்கள் வாயாலேயே உனக்கு உண்மையை உணர்த்தியிருப்பேன். ஆனால் ஆர்த்தி ஒரு படப்பிடிப்புக்காக ஐரோப்பா சென்றிருக்கிறாள். கணக் கெழுதுவதைப் பிரமாதமாகச் செய்வான் என்று, டைரக்டரிடம் சிபாரிசு செய்து மனோகரனையும் நான்தான் கூட அனுப்பி வைத்தேன். இல்லாவிட்டால்..." என்று அவன் முடிக்குமுன், "எவ்வளவு வசதியாய்ப் போயிற்று?" என்று மிகவும் வியந்தாள் அருணா.

அவளை ஆத்திரமாக முறைத்துவிட்டு, "படப்பிடிப்பு ஒன்றும் வாழ்க்கை பூராவும் நடக்கப் போவது இல்லை. மொத்தம் மூன்று மாதப் படப்பிடிப்பு. ஒரு மாதம் முடிந்து விட்டது.

அறுபதே நாட்களில் அவர்கள் திரும்பி வந்ததும், அவர்கள் வாயாலேயே உனக்கு உண்மையை நிரூபிக்கிறேன்." என்றான் அவன் திடத்துடன்.

"அதையும்தான் எப்படி நம்புவது?"

"அருணா!" என்று திகைத்தான் அவன்.

"ஆமாம். அவள் பேச்சையும்தான் எப்படி நம்புவது?" என்று மீண்டும் அருணா கேட்டாள்.

"அவள் ஏன் பொய் சொல்ல வேண்டும்? நீ சொல்வது போல அவள் என் காதலியாக இருந்தால் என் பேச்சு உண்மை என்று எப்படி ஒப்புவாள்?"

"வெறும் காதலியாக மட்டுமே இருக்கலாம் என்று எண்ணியிருக்கலாம். அப்போதுதானே, 'என்றும் மாறாத கன்னி' என்று விளம்பரத்தில் போட்டுக் கொள்ளலாம்! திருமணமானால் மார்க்கெட் போய்விடும் என்று அவளே திருமணத்தை மறுத்தாளோ, என்னவோ? நாம் காதலர்களாகவே இருப்போம். ஊர் உலகத்துக்காக ஓர் ஏழை, பாழையைப் பிடித்துத் தாலியைக் கட்டி மூலையில் உட்கார்த்தி வையுங்கள். நாம் இன்று போலவே என்றும் வாழலாம் என்று அவளே செய்த ஏற்பாடுதான் இந்தத் திருமணப் பேச்சாக இருக்கலாம். ஆமாம். அப்படித்தான் எனக்குத் தோன்றுகிறது. நிச்சயமாக, அப்படியேதான் இருக்க வேண்டும்?"

"என்ன உளறுகிறாய்?" என்றான் அவனும் சினம் மிக.

"உண்மையைச் சொன்னால் உறலா?"

"கடவுளே!" என்றான் குணசீலன் அலுத்துப்போய்.

"இப்படி ஓர் அசட்டுப் பிடிவாதமா? உனக்கு எப்படி உணர்த்துவது என்றே புரியவில்லை!" என்றவன், அவனது நோக்கம்

புரிந்து அவள் விலகு முன்னராகவே அவளைப் பற்றி இழுத்து, இறுகத் தழுவி, அழுந்த முத்தமிட்டான்.

"என்ன இது?" என்று முதலில் திமிறியவளும், விரைவிலேயே தன் வயமிழந்து அவனோடு ஒன்றிப் போனாள். அவளுக்குப் புரிய வைப்பதாக எண்ணி அனைத்த அவனும் அப்படித்தான்.

தன்னை மறந்த இந்த நிலையில் இருவரும் எவ்வளவு நேரம் இருந்தார்களோ?

பலமாக ஒலித்த கார் ஹார்ன் ஒன்று இருவரையும் சுயநினைவுக்குக் கொண்டுவர இருவரும் அவசரமாக விலகி அமர்ந்தனர்.

இயல்பான நிலைக்கு வர அருணாதான் மிகவும் சிரமப்பட்டுப் போனாள். அவசரமாகத் தன்னைச் சீர்படுத்திக் கொண்டவளின் மனம் மிகவும் கலங்கிப் போயிற்று. அவளா? அருணாவா? பலரும் போகவர இருக்கும் சாலையில், ஒரு காரில் அமர்ந்து கொண்டு...? பார்த்தவர்கள் எவ்வளவு கேவலமாக அவளை மதிப்பிட்டிருப்பார்கள்? அந்தக் கார்க்காரன்கூட இவர்களைப் பார்த்துவிட்டுத் தான் கேலியாக அப்படி ஹார்ன் அடித்தானோ என்னவோ? அவளையும் அந்த ஆர்த்தி என்று எண்ணிவிட்டானா குணசீலன்?"

சில பெரிய மூச்சுகளோடு தன்னைச் சமனப்படுத்திக் கொண்டு தலைமுடியைக் கோதிவிட்டபடியே திரும்பி, "அருணா!" என்று புன்னகையோடு அழைத்த குணசீலன், அவளது சினம் கனன்ற முகத்தைப் பார்த்ததும், "என்...ன அருணா, உனக்கு இன்னமுமாடா புரியவில்லை?" என்று செல்லக் கண்டிப்புடன் வினவினான்.

விழிகளில் தீயெழ அவனை உறுத்தான் அருணா. “புரிகிறதே! காரில் ஒரு பெண்ணை முத்தமிடும் கலையை அந்த சினிமாக்காரி உங்களுக்கு எவ்வளவு நன்றாகக் கற்றுக் கொடுத்திருக்கிறாள் என்பது மிகவும் நன்றாகப் புரிகிறதே!” என்றாள் எகத்தாளமாக.

ஸ்டியரிங் வீலின் மேல் கை அழுந்த சற்று நேரம் இறுகிப் போய் அசையாமல் அமர்ந்திருந்தான் குணசீலன். அதன்பின் அவன் பேசியபோது முகத்திலும் குரலிலும் உணர்ச்சி சுத்த மாய்த் துடைக்கப்பட்டிருந்தது.

“எந்த வகையிலும் என் மேல் நம்பிக்கை வரப்போவது இல்லை?”

“இல்லவே இல்லை!” என்றாள் அவள் அழுத்தம் திருத்தமாக.

“முடிவு?”

“முடிவா? உங்களுக்கு ஒரு கும்பிடு. உங்கள் திசைக்கு ஒரு கும்பிடு. இனி ஒருபோதும் என்னைப் பாராமல், என்னிடம் பேசாமல் இருப்பீர்களானால் அதுவே நீங்கள் எனக்குச் செய்யக்கூடிய மிகப்பெரிய உதவி!”

அதற்குமேல் பேச்சே இல்லாமல் காரை எடுத்து, அருணாவின் வீடு இருக்கும் தெருமுனை வரை ஓட்டி வந்தான் குணசீலன். தெருமுனையில் காரை நிறுத்தி, “இதற்கு மேல் நீயாகப் போய்க் கொள்வாய் என்று நினைக்கிறேன். உன் பெற்றோரைப் பார்த்துப் பேச எனக்கும் மனமில்லை; அவர்களுக்கும் சங்கடமாக இருக்கும்.” என்றவன் அவள் தன் பொருட்களோடு இறங்கிக் கதவைச் சாத்தியதும், “நீ கேட்ட

உதவியை செய்ய முயற்சிக்கிறேன்” என்று உரைத்துவிட்டு காரை ஓட்டிக் கொண்டு சென்றுவிட்டான்.

இரும்புக் குண்டாக கனத்த இதயத்துடன் அருணா மெல்ல வீட்டை நோக்கி நடந்தாள்.

மறுநாளிலிருந்து குணசீலனைப் பற்றிய தகவல் அருணாவின் செவிகளில் விழவில்லை. அலுவலகத்துக்கு அவன் வருவதும் இல்லை, டெலிஃபோன் செய்து பேசுவதம்கூட இல்லை!

அவள் கேட்டதுதான். ஆனால் அந்த நிலை அவளுக்குச் சற்றும் மகிழ்ச்சியைத் தரவில்லை என்கிற உண்மையை அவள் உள்ளூர வேதனையுடன் உணர் நேர்ந்தது. ஒரு நடத்தை கெட்டவனை அவளால் மணக்க முடியாதுதான். ஆனால், தகவலே இல்லாமல் கண் மறைவாகி விட்டதைத்தான் தாங்க முடியவில்லை.

குணசீலனைப் பற்றி யாரிடமும் — தேவநாதனிடம் கூட அவளால் விசாரிக்க முடியவில்லை என்றாலும் அவன் ஊரில் இல்லை என்கிற அளவு அவளால் ஊகிக்க முடிந்தது. ஏனெனில், அலுவலக வேலைகளோடு, தேவநாதனே அவ்வப்போது மாமல்லபுரம் ‘சைட்’-க்கும் சென்று வேலைகளையும் கவனித்து வந்தார். மகன் அங்கே இருந்தால் இவர் செல்ல வேண்டியது இல்லையே!

போக வர அந்தப் பயணத்தில் அவர் களைப்படவதையும், சோர்ந்து அமர்ந்திருப்பதையும் கண்டு அவள் மனமே

அவளைச் சுட்டது. அவருக்கு இந்த அதிகப்படி வேலை அவளால் நேர்ந்தது அல்லவா?

ஆனால் யாரோ ஒருத்தி என்னமோ சொன்னாள் என்று அவனும் தான் ஊரைவிட்டே போய்விட வேண்டுமா? பெற்ற தந்தையின் நலனைப் பேண வேண்டியது குணசீலனின் கடமை அல்லவா? அவ்வளவு பெரிய வேலையைத் தொடங்கி வைத்தானே. அங்கேயேனும் இருந்திருக்கலாமே!... எப்போதேனும் ஒரு தரம் இங்கேயும்... தந்தையைப் பார்ப்பதற்கேனும் வந்து போய்க் கொண்டு இருந்திருக்கலாம்.

முன்னுக்குப் பின் முரணாக என்னென்னமோ எண்ணங்கள் ஓட, உள்ளும் புறமுமாய் ஒரு பயங்கர வெறுமையை அருணா உணரலானாள்.

தந்தை 'விட்' அடித்தால் கேட்கப் பிடிக்கவில்லை; தம்பி தங்கையோடு விளையாடப் பிடிக்கவில்லை; அவர்கள் விளையாடினால் பார்க்கப் பிடிக்கவில்லை; இத்தனை நாள் உற்சாகத்துடன் பார்த்த வேலையையும் செய்யவே பிடிக்கவில்லை.

இதன் காரணத்தை, அவளைப் போலவே மற்றவர்களும் ஊகித்து விடுவார்களோ என்ற அச்சத்தில் எல்லாமே பிடித்தது போல வேஷமும் போட வேண்டியிருந்தது.

இப்படி இருக்கையில் வாடிய பயிருக்கு வானமழை போல, ஒருநாள் அவள் முன் இருந்த டெலிஃபோனில் குணசீலனின் குரல் ஒலித்தது.

டெலிஃபோன் மணி அடித்ததும் அசுவாரசியமாய் எடுத்துக் காதி வைத்து வேண்டா வெறுப்பாய் "ஹலோ" சொன்னவளுக்கு அவன் குரல் கேட்டதும் கோணல் மாணலாய்க்

கிடந்த அவளது உலகம் சட்டென நேராயிற்று. "என்ன வேண்டும்?" என்று கேட்கும்போது குரலில் துள்ளல் வெளிப்பட்டு விடாமல் இருக்க அவன் பாடுபட வேண்டியிருந்தது.

விஷயம் பிரமாதமாக ஒன்றுமில்லை. அவனுடைய தந்தையுடன் அவன் பேச வேண்டும். அவரது தனி லைன் கிடைக்காததால் இந்த நம்பருக்கு டயல் செய்து, தந்தைக்கு இணைப்புக் கொடுக்கும்படி செய்திருக்கிறான்.

தந்தையிடம் சற்று நேரம் பேசியவன் பேச்சு முடிந்ததும் டெலிஃபோனை வைத்தும் விட்டான்.

மகன் என்ன பேசினான் என்று தேவநாதன் அவளிடம் எதுவும் சொல்லவில்லை; கேட்கும் துணிவு அவளுக்கு இல்லை. அலுவலக வேலையில் எவ்வளவோ இளக்கமாக நடந்து கொண்ட போதும் அவரது சொந்த விஷயமாய் அவர் மேலோட்டமாகத் தவிர உள் விவரம் எதுவும் பேசியது இல்லை. அந்தத்திருமுண்ப் பேச்சின் போதுகூட அவர் அவளிடம் பேசியது ஒரே ஒரு தரம்தான். அப்போதும் அவளது முடிவுக்கு மதிப்பு கொடுத்து மேலே வற்புறுத்தி ஒரு வார்த்தை கூட கூறாமலே ஒதுங்கி விட்டார்.

இப்படிப்பட்டவரிடம் — அதுவும் முதலாளியிடம் போய், நீங்கள் களைப்படைகிறீர்கள்; மகனை வரவழைத்து ஓட்டல் வளாகத்து வேலையைப் பார்க்கச் சொல்லுங்கள் என்று சொல்லும் துணிவு அவளுக்கு வரவில்லை. எப்படி வரும்?

நாலு நாட்கள் கழித்து, குணசீலன் மீண்டும் ஃபோன் செய்தான். இப்போதும் அவன் மேஜையிலிருக்கும் எண்ணுக்குத்தான்.

இந்த வாய்ப்பை விட்டுவிடக்கூடாது என்று எண்ணி, “சார், சேர்மனிடம் பேசிவிட்டு வைத்து விடாதீர்கள். உங்களிடம் ஒரு விஷயம் சொல்ல வேண்டும்” என்றாள்.

ஒரு வினாடி அமைதியின் பின், “எதைப்பற்றி?” என்று உணர்ச்சியற்ற குரலில் வினவினான் குணசீலன்.

“உங்கள் தந்தை பற்றி அவர் அதிக வேலையால்...”

“வாங்குகிற சம்பளத்துக்குக் கொடுக்கிற வேலையை மட்டும் செய்தால் போதும். மற்றபடி எங்கள் குடும்ப விஷயங்களில் நீ தலையிட வேண்டாம்.” என்றான் அவன் முகத்தில் அடித்தாற்போல.

அவமானத்தால் முகம் கன்றிவிட, சேர்மனின் அறைக்குத் தொடர்பு கொடுத்தாள் அருணா.

அதன்பின் ஒரு வாரம் கழித்து, அருணா மதிய உணவை முடித்துக் கொண்டு திரும்பி வந்தபோது, சேர்மனின் அறையிலிருந்து குணசீலன் வெளியே வந்து கொண்டிருக்கவும் அப்படியே நின்று விட்டாள். இதயம் ஒரு கணம் நின்று, பின் வெகு வேகமாகத் துடிக்கலாயிற்று.

ஆனால், அவள் ஆவலுடன் பார்த்துக் கொண்டிருக்கும் போதே அவள் ஒருத்தி அங்கே நிற்பதைக் காணாதவன் போன்ற தோற்றத்துடன் அவன் நேராக வெளியே சென்றுவிட்டான்.

அன்றைய டெலிஃபோன் பேச்சின்போது போலவே மீண்டும் முகத்தில் அறை வாங்கிய ஓர் உணர்வு அருணாவுக்கு.

அவ்வளவு வெறுப்பா என்று ஒரு சொட்டுக் கண்ணீர் கூட வந்துவிட்டது. ஆனால் இன்னொருத்தியோடு அப்படிப் பழகிவிட்டு, இவளிடமும் வந்து நின்றால் அருணாவால் வேறு என்னதான் செய்ய முடியும்?

அல்லது... ஒரு வேளை அவன் சொன்னதே மெய்யாக இருக்கக்கூடுமோ என்று சிறு சலனம் — ஆவல் கலந்த குழப்பமும் உண்டாயிற்று.

மனம் எங்கெங்கோ ஓடுவதை உணர்ந்து, தன்னையே ஓர் உலுக்கு உலுக்கிக் கொண்டாள் அருணா.

இந்த வழியில் யோசிப்பது மதியீனம். மையல் கொண்ட மனம் அதற்குச் சாதகமாக இல்லாததையெல்லாம் உண்டாக்கி, அவளைப் படுகுழியில் தள்ளப் பார்க்கிறது. மற்றபடி அவன் சொன்னமாதிரி எங்காவது நடக்கக் கூடுமா? கொக்கு தலையில் வெண்ணையை வைத்துப் பிடித்தேன் என்று ஒருவன் சொன்னால் அதை நம்புகிறவன் அல்லவோ படுமுட்டாள்!

நல்லவேளை! அவள் அந்த அளவு அறிவிலி அல்ல. ஏதோ மகன் பொறுப்பேற்க வந்துவிட்டான். இனித் தந்தைக்குத் தேவையான ஓய்வு கிடைக்கும். அந்த அளவில் திருப்தி அடைவது உத்தமம்!

தனக்குத் தானே எவ்வளவோ புத்தி சொல்லிக் கொண்ட போதும், அவளைப் பாராதது போலக் குணசீலன் சென்றது உள்ளூர அவளை வருத்திக் கொண்டே இருந்தது. ஆனால் அதை அடியோடு மறந்து போகமாறு மறுநாள் ஒன்று நடந்தது.

அன்று சேர்மன் தேவநாதன் அலுவலகத்துள் வரும் போதே முகம் அவ்வளவு நன்றாக இல்லாதது போல அருணா

வுக்குத் தோன்றியது. துணியை வரவழைத்துக் கொண்டு, "தலைவலியா சார்? கொஞ்சம் உ போட்டுக் கொண்டு வரட்டுமா?" என்று வினவினாள்.

மறுப்பாய்த் தலையசைக்கப் போனவர், "கொண்டு வாயேன். காலையில் சரியாகச் சாப்பிடவில்லை..." என்று அவளை அனுப்பி வைத்தார்.

அவசரமாக அவள் உ தயாரித்துக் கொண்டு இருந்த போதே இன்டர்காம் இடைவிடாது ஒலிக்கவும், ஏதோ தோன்ற சட்டென ஸ்டவ் ஸ்விட்சை அணைத்துவிட்டு சேர்மனின் அறைக்குள் ஓடிச் சென்றாள்.

அங்கே, 'இன்டர்காம்' பட்டனில் கை வைத்தபடியே, சேர்மன் தேவநாதன் மயங்கிக் கிடந்தார்!

ஓடிப்போய் நெஞ்சில் கைவைத்துப் பார்த்தாள். மிகவும் சிரமப்பட்டுத் துடிப்பது போல ஓரிரு துடிப்புகளை உணரவும், மின்னல் வேகத்தில் செயல்பட்டாள். தேவநாதனை, நேராகத் தரையில் படுக்க வைத்து, இறுக்கமான ஆடைகளைத் தளர்த்தி விட்டு, முகத்தில் நீர் தெளித்து, அவருடைய டாக்டரை 'செல்லுலாரில்' பிடித்து விவரம் கூறி அவர் சொன்னபடி தேவநாதனுக்கு மார்பில் அழுத்திவிடத் தொடங்கினாள்.

அந்தச் சுற்றுவட்டாரத்திலேயே இருந்த டாக்டரும் உடனேயே வந்துவிட, அதன்பின் சிகிச்சையை அவர் ஏற்றுக் கொண்டார்.

டாக்டரின் ஆலோசனைப்படி 'ஆம்புலன்'சை வரச் சொல்லிவிட்டு, 'சைட்'டில் இருந்த குணசீலனுக்கும் தகவல் தெரிவித்தாள்.

சேர்மனின் வீட்டுடன் தொடர்பு கொண்டபோது, எல்லோரும் கிராமத்துக்குச் சென்றிருப்பதாகத் தெரிய வரவே. தாயாருக்குத் தெரிவிப்பதை மகன் பார்த்துக் கொள்ளட்டும் என்று மீண்டும் டாக்டரிடம் வந்து, ஏதேனும் உதவி செய்ய வேண்டுமா என்று கேட்டாள்.

• வெளியே ஆம்புலன்சின் ஒலி கேட்கவே, "குணசீலன் வந்ததும் உடனே 'அப்பல்லோ'வுக்கு அனுப்பு. அங்கேதான் தேவநாதனைச் சேர்க்கப் போகிறேன்." என்று கூறிவிட்டு, தேவநாதனை "ஸ்ட்ரெச்சரில்" கவனத்துடன் ஏற்றி அழைத்துக் கொண்டு கிளம்பினார் அவர்.

என்ன வேகத்தில் வந்தானோ, அடுத்த முக்கால் மணி நேரத்திற்குள்ளாகக் குணசீலன் அலுவலகத்தில் இருந்தான்.

விவரம் அறிந்து மருத்துவமனைக்குக் கிளம்பியவன், சற்று நின்று இங்கே அலுவலகத்தைப் பொறுப்பேற்று, இயன்ற வரை நடத்துமாறு அருணாவிடம் பணித்துவிட்டு மேலே விரைந்தான்.

குணசீலன் கூறியபடி அருணா, அலுவலகத்தின் வேலை வழக்கம்போல நடக்கச் செய்தான். ஆனால் உள்ளூர், தேவநாதன் மயங்கிக் கிடந்த தோற்றமும், ஸ்ட்ரெச்சரில் அவரைக் கொண்டு சென்றதும், குணசீலனின் கவலையும் பயமும் படிந்த முகமும் என்று பல காட்சிகள் கண்முன்னே தோன்றிக் கொண்டே இருந்தன.

மாலை நாலு மணி சுமாருக்குக் குணசீலன் டெலிஃபோன் செய்தான்.

"என்ன"வென்று கவலையும் பயமுமாக கேட்டவளிடம், "நாளைக் காலை வரை உறுதியாக எதுவும் சொல்வதற்

கில்லை என்று வைத்தியர்கள் சொல்கிறார்கள்" என்றான் காற்றாகிவிட்ட குரலில் சிரமத்துடன்.

"பயப்படாதீர்கள் சார். அப்பாவுக்குக் கட்டாயம் குணமாகிவிடும். நாளைக்கு இந்நேரத்துக்குள் அப்பா எழுந்து உட்கார்ந்து விடுவார் பாருங்கள்!" என்று உள்ளத்தில் இல்லாத திடத்தை உதட்டுக்குக் கொணர்ந்து அருணா அவனைத் தேற்ற முயன்றாள்.

ஒரு பெருமூச்சுடன் நன்றி கூறியவன், ஒரு டெலிஃபோன் எண்ணைக் கொடுத்து, "இது அம்மா ஊர் போஸ்ட் ஆபீஸ் நம்பர். அங்கே சொல்லிக் கூப்பிடச் சொன்னால் அழைத்து வருவார்கள். அம்மாவிடம் மெல்லச் சொல்லி உடனே கிளம்பும்படி செய்." என்று உரைத்து ரிசீவரை வைத்தான் குணசீலன்.

இது பயங்கரமாகத் தோன்றியது அருணாவுக்கு.

சற்றுநேரம் யோசித்துவிட்டு, குணசீலன் சொன்னது போலவே அவன் தாயார் கலாவதியை அழைத்து, சேர்மன் கொஞ்சம் பலவீனமாய் இருந்து சற்று மயங்கி விழுந்து விட்டதாகவும், 'அப்பல்லோ'வில் சேர்த்து பரிசோதனைகள் செய்து கொண்டிருப்பதாகவும் அவள் விளக்கி முடிக்கு முன்னரே, மகளும் தானும் உடனே கிளம்பி வருவதாகக் கூறி ரிசீவரை வைத்து விட்டார் அவர்.

அலுவலக நேரம் முடிந்ததும், வரத் தாமதம் ஆகும் என்பதையும் காரணத்தையும் வீட்டுக்குத் தெரிவித்துவிட்டு அருணாவும் மருத்துவமனைக்குக் கிளம்பினாள்.

ஃபிளாஸ்கில் கொஞ்சம் காஃபியும், இலகுவாக உண்கக் கூடியதாக இட்டிலியும் வாங்கிக் கையோடு எடுத்துக்

கொண்டு போனாள். அவன் ஏதேனும் உண்டானோ என்னவோ?

அங்கே கவலையுடன் தன்னந்தனியாக அமர்ந்திருந்த குணசீலனைக் கண்டதும் அவளுக்கு மனம் உருகிப் போயிற்று.

அவள் நினைத்தது போலவே, குணசீலன் உணவைப் பற்றிய நினைவே இல்லாமல்தான் இருந்திருக்கிறான்!

கழுவி வைத்திருந்த அவளது டிபன் பாத்திரத்திலேயே இட்டிலியை எடுத்து வைத்து, மேலே சாம்பாரை ஊற்றி ஸ்பூன் போட்டுக் கொடுத்தாள். ருசியறியாமலே அவன் உண்டு முடித்ததும் காபியைக் கொடுத்தாள்.

கையில் வாங்கிக் கொண்டபோது, குடிக்காமல், 'உனக்கு?' என்று வினவினான் அவன்.

"இருக்கிறது" என்று தனக்கும் பேப்பர் கப்பில் ஊற்றிக் காட்ட, இருவருமாகக் காபியைக் குடித்து முடித்தனர்.

காலியான ஃபிளாஸ்க், பாத்திரங்களைப் பைக்குள் எடுத்து வைத்துவிட்டு குணசீலன் அருகில் அருணாவும் பேசாமல் உட்கார்ந்திருந்தான்.

கவலையைப் பங்கிட்டுக் கொண்டபடி இருவரும் பதுமைகள் என வெகுநேரம் அப்படியே அமர்ந்திருந்தனர்.

நேரம் ஆக ஆக குணசீலனின் முகத்தில் கவலைக் கோடுகள் அதிகமாவதையும், கூடவே இறுக மூடிய விரல்களோடு அவன் அமர்ந்திருந்த விதத்தையும் காணப் பொறுக்காமல் அருணா, அவன் கையைப் பற்றி லேசாக வருடிக் கொடுத்தாள்.

வருடிய கையை இறுகப் பற்றி, "இன்னும் கொஞ்ச நேரம் இங்கேயே என்னோடு இருக்கிறாயா, அருணா? பத்திரமாக உன்னை வீட்டுக்கு அனுப்பி வைப்பது என் பொறுப்பு." என்றான் அவன்.

"இருக்கிறேன்." என்றாள் அவள் சற்றும் தயங்காமல்.

இருவரும் வெகுநேரம் இப்படி அமர்ந்திருந்தபின், அவர்களுடைய குடும்ப வைத்தியர் பிரசாத ராவின் குரல் கேட்கவும், குணசீலன் அவசரமாக எழுந்து, அச்சத்துடனேயே அவரை நோக்கி நடந்தான்.

அவன் கேளாத கேள்விக்குப் பதிலாக, "இனிக் கவலை இல்லை. உன் தந்தைக்குச் சயநினைவு வந்துவிட்டது. ஆனாலும் இப்போது அலட்டிக் கொள்ள வேண்டாம் என்று தூங்க வைத்திருக்கிறோம். காலையில் ஒரு ஏழு மணிக்கு வருகிறாயா? அவரும் விழித்திருப்பார். நானும் இருப்பேன். மூவருமாகப் பேசலாம். இப்போது நேரமாகிவிட்டது. நான்கிளம்புகிறேன்... நீ... நீதானேம்மா அந்த செகரட்டரிப் பெண்? புத்திசாவிப் பெண்ணப்பா. இவள் மட்டும் ஒரு வினாடிகூட வீணாக்காமல் சமயோசித புத்தியோடு உடனடி நடவடிக்கை எடுத்திராவிட்டால் உன் அப்பா இப்போது என்ன கதியாகி இருப்பாரோ, தெரியாது... சரிப்பா. நான்கிளம்புகிறேன். சும்மாவே ஒழுங்கான நேரத்துக்குச் சாப்பிட, தூங்க வருவதில்லை என்று உன் ஆன்ட்டி ஒரே புகார். காரணம் தெரியுமோ? அவள் தூக்கம் கெட்டுப் போகிறதாம்!... பை..." என்றபடியே சென்று விட்டார்.

இன்னமும் அவன் கைப்பிடியிலேயே இருந்த அவளது கரத்தை அப்போதுதான் உணர்ந்தவன் போலப் பார்த்து, மெல்லத் தூக்கி அவளது கண்களின் மேல் வைத்து அழுத்திக் கொண்டான் குணசீலன். "மிக்க நன்றி, அருணா!"

"அப்பாவை வரவழைத்து நான் போய்க் கொள்வேன்" என்று அருணா எவ்வளவோ சொன்னபோதும் குணசீலன் அதை ஒப்புக் கொள்ளாமல் நகரின் பெரிய 'டிராவல் ஏஜன்சி' ஒன்றை அழைத்து டாக்சி வரவழைத்து, அவளை அதில் ஏற்றி அனுப்பி வைத்தான்.

வீட்டில் அவளது வருகைக்காகக் காத்திருந்த பெற்றோரிடம் விவரம் சொல்லிவிட்டு, பாரம் இறங்கிய மனதோடு, அருணா அடித்துப் போட்டார் போல உறங்கி விட்டாள்.

மறுநாள் அலுவலகம் செல்லுமுன், மருத்துவமனைக்குப் போய்ப் பார்த்துவிட்டுப் போகலாமா என்று ஒரு தரம் யோசித்து விட்டு, சேர்மன் பிழைத்துக் கொண்டார் என்று அறிந்தபிறகு அப்படிச் செய்வது அதிகப்படியாகத் தோன்றக் கூடும் என்று எண்ணி நேராக அலுவலகத்துக்கே சென்றாள்.

அதற்குள்ளாக, ஏற்கெனவே வந்து தந்தையின் அறையில் இருந்த குணசீலன், உடனே அவளை அழைத்து, தந்தை நலம் என்று தெரிவித்துவிட்டு, தொழில் இலாகா செகரட்டரியோடு அன்று ஏற்பாடு செய்யப்பட்டிருந்த சந்திப்பிற்கு அவர் தன்னைப் போகச் சொல்லியிருப்பது பற்றிக் கூறினான்.

இதை எல்லாம் நினைவுகூர்ந்து சொல்வது என்றால், சேர்மன் கொஞ்சம் நன்றாகத்தானே இருக்க வேண்டும்? இவன் ஏன் அடிபட்ட மாதிரி தோன்றுகிறான் என்று யோசித்தவாறே, அந்தச் சந்திப்பிற்குத் தேவையான குறிப்புகளை முடித்துக் கொடுத்தான். ஏற்கெனவே தேவநாதனுக்காகத் தயாரித்ததுதான். ஆனால் இவன் திடீரென்று இடையில் வந்து பார்க்க வேண்டியிருந்ததால், சின்னச்சின்ன விஷயங்களைக் கூடக் குறித்து வைத்ததோடு, சந்திக்க இருந்த செகரட்டரி எப்படிப்பட்டவர், அவரிடம் எப்படிப் பேசுவது நல்லது என்று தேவநா

தனின் பேச்சிலிருந்து அவன் அறிந்தனவற்றையும் கூடக் குணசீலனிடம் தெரிவித்தான்.

சந்திப்பு மிகவும் வெற்றிகரமாகவும், இவர்களுக்குச் சாதகமாகவும் முடிந்தது.

அந்தச் சந்திப்பின் விவரங்களை அவனிடம் சொல்லி, தந்தையிடம் காட்டுவதற்காக அதையும் தொகுத்துத் தருமாறு கூறிவிட்டு குணசீலன் அறைக்குள் சென்றான்.

சற்றுப் பொறுத்து, ஒரு சந்தேகம் தெளிவதற்காக அறைக்குள் சென்ற அருணா, உள்ளே அவன் மடக்கிய கைகளின் மேல் முகம் புதைத்துக் கிடந்த விதம் கண்டு திடுக்கிட்டான்.

அவன் வந்த அரவம் கேட்டு நிமிர்ந்தவனின் முகத்தைப் பார்த்ததுமே, தன்னை மறந்து, "குணா!" வென்று அழைத்து, இரு கரங்களையும் நீட்டிச் சென்று அவனை அப்படியே சேர்த்து அணைத்துக் கொண்டான்.

குணசீலனுக்கும், அப்படி ஓர் அணைப்பு தேவைப்பட்டதுபோல அவனும் அருணாவின் மீது முகம் புதைத்துக் கொண்டான்.

சற்று நேரத்தில் அவளது மேல் வயிற்றோடு அவன் முகம் புதைத்திருந்த இடத்தில் இருந்த ஈரத்தையும், அவளது உடல் குலுங்குவதையும் உணர்ந்த அருணா பிரமித்துப் போனான்.

மெல்ல அவன், தலையை வருடி, தோளைத் தட்டிக் கொடுத்து, "எல்லாம் நன்றாகி விடும் குணா கவலைப்படாதீர்

கள்." என்று மென் குரலில் அவனைத் தேற்றினான். விஷயம் என்னவென்று தெரியாமலேதான்.

அவன் ஒருவாறு அமைதியுற்று, தலையை விலக்கி, "சாரி" என்றதும், ஓடிப்போய்க் கொஞ்சம் குளிர் நீர் கொணர்ந்து கொடுத்துக் குடிக்கச் செய்தான். கைக்குட்டையை நனைத்து எடுத்து வந்து அவன் முகத்தைத் துடைத்து விட்டான். பிறகு, "என்ன ஆயிற்று, சார்?" என்று கனிவுடன் வினவினான்.

"அப்பாவுக்கு வந்தது 'ஹார்ட் அட்டாக்' அருணா. காரணம் என்ன தெரியுமா? அதிகப்படி வேலை. அதாவது நான்!" என்றவன் சில கணங்கள் இறுகக் கண்மூடித் திறந்தான். "என் சொந்த வாழ்வில் ஒரு தோல்வியை எதிர்கொள்ளும் தைரியமற்றுக் கோழைபோல நான் ஓடிவிட்டதால், என் வேலைகளையும் சேர்த்து அப்பாவே செய்ததன் பலன்! நீ கண்டுபிடித்துக் கூறிய உடனே வந்திருந்தால்கூட இந்த அளவுக்கு அவர் சாவுடன் போராட நேர்ந்திராது. ஆனால்.... காலையில் டாக்டர் என்னை அழைத்தது இதைச் சொல்லத்தான். அவர் சொல்லச் சொல்ல எனக்கு எப்படி இருந்தது தெரியுமா? சே! என்ன மடத்தனமாக சுயநலம் பிடித்தவனாக நடந்து கொண்டு விட்டேன்" என்றான் அவன் வேதனை தோய்ந்த குரலில்.

அவன் ஏன் அப்படிப் போனான் என்பது நினைவு வரவும், அருணாவும் குன்றிப் போனான். "நா...நானும் உங்களிடம் அப்படிக்க கடுமையாகப் பேசியிருக்கக் கூடாது சாரி!" என்று அவனிடம் மன்னிப்புக் கேட்டான். அது, அந்தப் பேச்சுக்காக மட்டும்தான்!

"சரியோ தவறோ, நீ நியாயம் என்று கருதிய ஒன்றில் உறுதியாக நின்று, கொஞ்சம் உணர்ச்சி பொங்கப் பேசி விட்

டாய் அது உனக்கும் எனக்கும் இடையே உள்ளது. அதற்காக அப்பா தலையில் நான் கமையேற்றியது எந்த வகையில் நியாயம்? அப்பாவின் வயதையாவது நான் யோசித்துப் பார்த்திருக்க வேண்டாமா? ஏற்கெனவே அவருக்கு முழு ஆரோக்கியம் கிடையாது...”

கழிவிரக்கம் மிக அவன் வேதனைப்பட்டான் என்றால் இன்னொரு விதமாக, அதே கழிவிரக்கத்தினால் அருணாவும் தவித்துப் போனான்.

ஆனால் அப்போதும், அவ்வளவு கடுமையாகக் குணசீலனிடம், பேசியிருக்கக் கூடாது என்று எண்ணினாளே தவிர, அவனை மறுத்தது தவறு என்று ஒரு தரம் கூட அவளுக்குத் தோன்றவில்லை; எச்சில் இலையில் விருந்துண்ண அவன் இப்போதும் தயாரில்லைதான்!

மறுநாள் காலையில் அலுவலகம் செல்லும் வழியெல்லாம் அருணாவுக்கு சந்தேகம். இன்று குணசீலன் அவனிடம் எப்படிப் பேசிப் பழகுவான்? முன்தினம் தன் வசமிழந்து அழுதது குறித்துக் கூசி விலகுவானோ? முறுக்கிக் கொள்வானோ?

ஆனால், அப்படி ஏதும் இல்லாமல் அவன் சாதாரணமாக திருமணப் பேச்சுக்கு முன்பாக இருந்தது போலப் பேசிப் பழகவும் அவளுக்கு அப்பாடி என்றிருந்தது.

ஒரே ஒரு தரம் மட்டும், “விக்கி வெதும்பி ஏங்கி அழுதால்தான் ‘குணா’ என்று அழைப்பு கிட்டுமாக்கும்?” என்று அவன் கேலி பேசிய போதும், அதையும் வற்புறுத்தாமல் விட்டு விடவே வாழ்க்கை சுகமாகச் சென்றது.

அபூர்வமாய்ச் சில சமயங்களில், இவன் வாழ்வில் அந்த ஆர்த்தி மட்டும் இல்லாதிருந்திருந்தால்... என்று அருணாவுக்கு ஏக்கம் தோன்றும். ஆனால், இல்லாத ஒன்றுக்கு ஏங்குவதைக் காட்டிலும், இருப்பதை ரசித்துப் புசிப்பதே மேல் என்று தனக்குத்தானே அறிவுறுத்தி அந்த ஏக்கத்தை விலக்கிக் கொள்வான்.

மொத்தத்தில் பிரச்சனையின்றி உலகம் நல்லபடியாகவே சுழன்றது.

சேர்மனுடைய குடும்பம் உடனேயே சென்னை திரும்பி விட்டது. மருத்துவமனையிலிருந்து தேவநாதன் வீடு திரும்பிய பிறகு, ஒருநாள் டெலிஃபோனில் அவளுக்கு நன்றி சொன்னார்.

கலாவதியும் ஒருநாள், டெலிஃபோன் செய்து, “என் உயிரையே எனக்குக் காப்பாற்றித் தந்திருக்கிறாய், அம்மா, இதற்கு ஈடாக நான் உனக்கு என்ன செய்ய முடியும்? நான் வேறு மாதிரி ஆசைப்பட்டேன்... அது நடக்கவில்லை என்றாலும், என் நன்றியைத் தெரிவிக்கும் ஒருசிறு அடையாளம் அனுப்பினால் பெற்றுக் கொள்வாயா அம்மா? அதை நீ வாங்கிக் கொண்டால் எனக்கு மிகவும் மகிழ்ச்சியாக இருக்கும்!” என்று மறுக்க முடியாத நிலையில் அவளை வைத்து மகள் கண்மணி வசம் ஓர் அழகிய கிளிப்பச்சையில் அரக்குக் கரையிட்ட ஜரிகைப் பட்டுச்சேலை ஒன்றை அனுப்பி வைத்தார்!

கண்மணி வந்து கலகலத்து விட்டு சென்று வெகுநேரம் வரை, அருணா உள்ளூர் ஏங்கித் தவித்துப் போனான். என்ன மாதிரிக் குடும்பம்! அவளுக்குக் கொடுத்து வைக்கவில்லையே!

தொடர்ந்து இரு மாதங்கள் தேவநாதன் ஓய்வெடுக்க வேண்டும் என்று வைத்தியர்கள் உத்தரவிட்டு விட்டபடியால், த - 6

அவர் வீட்டிலேயே தங்கி விட அலுவலகத்தில் அவரது இடத்தைக் குணசீலன் ஏற்று நடத்தினான்.

அவனது முதல் உத்திரவாக, அருணாவுக்கு அலுவலகத்தில் அதிக அதிகாரம் கொடுத்தான். பல விஷயங்களில் அவளாகவே முடிவெடுத்துச் செயல்படுத்தும் உரிமை கொடுத்தான். அதன் பயனாக, மாமல்லபுரம் 'சைட்' டுக்குப் பார்வையிடச் செல்லும் போது, அவசரமாக திரும்பி வந்து அலுவலக வேலையையும் அவனே பார்க்கும் தேவையின்றிப் போயிற்று.

அருணாவின் இந்த வளர்ச்சியையும், சின்ன 'பாகு'டன் அவள் நாள் முழுக்கக் கூடவே இருப்பதையும் கண்டு வயிற்றெரிச்சல் பட்டவர்களில் முதன்மையானவள் சுந்தரி. அதிலும் அவளது ஒரு விடுமுறை கோரிக்கையை அவள் அருணாவிடமே கேட்டுப் பெறுமாறு நேர்ந்தது. அந்தப் பொறாமைக் கனலுக்குப் பெட்ரோல் ஊற்றியது என்றால், அது சற்றும் மிகையே ஆகாது!

இந்த நிலையில், அருணாவுடைய பெரியப்பா குடும்பத்தோடு தம்பியின் வீட்டுக்கு வந்து சில நாட்கள் தங்கிவிட்டுப் போனார்.

அருணாவுடைய பெரியப்பாவும் ஒரு கட்டுமான நிறுவனத்தில் வேலை பார்ப்பவர்தான். அருணாவும் அதுபோன்ற நிறுவனத்திலேயே வேலை பார்ப்பதை அறிந்ததும், என்ன மாதிரி வேலை, எப்படிச் செய்கிறார்கள் என்று விசாரித்தார்.

அருணா சொன்னதும், "வரிசையாகச் சில பாலங்களுக்கு 'டென்ட்ர' கேட்டு விளம்பரம் வந்திருக்கிறதே, அதற்கு முயற்சி செய்யும்படி உன் முதலாளியிடம் சொல்வேன். அரசாங்கம் அனுமதிக்கிற லாபமே அதிகம். வீண் செலவு, தாமதம்

ஆகாமல் பார்த்துக் கொண்டால் இன்னமும் அதிக வருமானம் கிடைக்கும்" என்றார் அவர்.

தலையைச் சரித்து, "ஓகோ! போட்டி கம்பெனிகளுக்கு உணவு கொடுக்கிறீர்களா, பெரியப்பா? உங்கள் எம்.டி.க்குத் தெரிந்தால் உங்களைத் தூக்கி எறிந்துவிட மாட்டாரா?" என்று விழிகளை உருட்டி மிரட்டினாள் அருணா.

"அதுவே மேல்!" என்று பெருமூச்செறிந்தார் பெரியவர். "அங்கே நடக்கிற அக்கிரமத்தைப் பார்க்கும்போது தூக்கி எறிந்து விட்டால் தேவலை என்றுதான் படுகிறது. நாலுக்கு ஒன்று சிமெண்ட் கலக்க வேண்டிய இடத்தில், பத்து, பனிரண்டு மடங்கு மணலைக் கொட்டச் சொல்கிறார்கள். சின்னது என்றால் எங்கோ காட்டாற்றில் எப்போதாவது வெள்ளம் வருகிற இடம் என்றால் பரவாயில்லை. போக்குவரத்தும் அதிகம் இராது. இது ரொம்பவும் 'டிராஃபிக்' அதிகம் உள்ள இடம். இவர்களுக்குக் கிடைத்து விட்டால்... நினைத்தால் எனக்கு வயிற்றைக் கலக்குகிறது" என்றார்.

இதுபற்றி, குணசீலனிடம் அருணா கூறவும், "செய்து பார்க்கலாமே!" என்றான் அவன் உற்சாகத்துடன்.

இருவருமாக அருணாவுடைய பெரியப்பா... சொன்ன பத்திரிகையைத் தேடி எடுத்தார்கள். விளம்பரத்தைப் பார்த்து, மனதிற்குள் ஏதோ கணக்கிட்ட குணசீலனின் முகத்தில் உற்சாகம் கொப்பளித்தது.

"இதை எடுத்துச் செய்யலாம். அருணா. நமக்குச் சாத்தியமே. உன் பெரியப்பா சொன்னதுபோல நியாயமான லாபம் கூட அதிகம்தான்.

செங்கல்பட்டு வேலை விரைவில் முழுமையாக முடிந்து விடும் என்பதால், அந்த ஆட்களையே இதற்குப் பயன்படுத்த

லாம்... இந்த வேலையில் ஒன்றே ஒன்றில்தான் கவனமாக இருக்க வேண்டும். ரகசியம் பாதுகாப்பது. நம் டெண்டர் பற்றி வெளியே தெரிந்து விடக்கூடாது. தெரிந்தால், வெறும் நூறு, இருநூறு ரூபாய் குறைத்துப் போட்டு வாய்ப்பைத் தட்டிக் கொள்வார்கள். அதனால் மொத்தக் கணக்கீடு, யாருக்கு என்ன வேலை என்பதெல்லாம் நம் இருவருக்குள்ளேயே ரகசியமாக இருக்க வேண்டும். மற்றவர்களிடம் புள்ளி விவரங்கள் கேட்டு வாங்கலாமே தவிர, அந்த விவரங்கள் எதற்காக என்பது யாருக்கும் தெரியக் கூடாது." என்று எச்சரித்தான். அவன்.

அதன்படியே இருவருமாகச் சேர்ந்து, அந்தப் பாலத்திற்கான கணக்குகளைத் தயாரித்தார்கள். இந்த விவரம், அந்த விலைப்பட்டியல் என்று ஒவ்வொன்றையும் அருணா மற்றவர்களிடம் வாங்கி வந்தாளே தவிர, வேறு யாரையும் இந்தப் பக்கம் கூட விடவில்லை. ஏதோ பெரிய வேலை என்பது தவிர எங்கே, என்ன, ஏது என்ற விவரங்கள் அலுவலகத்தில் வேறு யாரும் அறியாமல் வேலை நடந்தது.

கிட்டத்தட்ட தினமும் மாலையில் அருணா அதிக நேரம் தங்கியிருந்து வேலை முடித்துக் கொடுத்தாள்.

படிப்படியாக ஒவ்வொரு கட்டத்து வேலையையும், அதற்கான செலவுக் கணக்கையும் பலமுறை சரிபார்த்த பின் கடைசியாகக் கம்ப்யூட்டரில் கணக்கிட்டு, பிரிண்டரில் பிரிண்ட் பண்ணி எடுத்து, குணசீலனிடம் கையெழுத்து வாங்கி, மடித்து, உறையிலிட்டு ஒட்டி, 'கோட் நம்பர்' குறித்து, விலாசமிட்டு, டெஸ்பாட்ச்சிங்கிற்கு அனுப்பி வைத்தபோது அருணாவுக்கு மிகவும் திருப்தியாக இருந்தது.

ஆனால், இந்த மனநிலை விரைவிலே மாறி விட்டது. உங்கள் விண்ணப்பம் மறுக்கப்பட்டது என்ற பொதுப்பணித்

துறையின் கடிதம் வரவும், அருணாவுக்கு மிகுந்த வருத்தம் உண்டாயிற்று.

மேலும் விசாரித்ததில் இவர்கள் சமர்ப்பித்த தொகையை விட ஒரே ஓர் ஆயிரம் ரூபாய் குறைத்துப் போட்டு விண்ணப்பம் அனுப்பிய போட்டி நிறுவனத்துக்கு அருணாவுடைய பெரியப்பா வேலை செய்யும் இடம்தான். அதற்கு அந்த 'ஆர்டர்' கிடைத்தது என்று தெரிய வரவும், வருத்தம் மாறித் திகைப்பும் கோபமும் உண்டாயிற்று.

பதினைந்து கோடி மதிப்புள்ள ஒரு வேலையை வெறும் ஒரே ஒரு ஆயிரம் ரூபாய் மட்டுமேயான வித்தியாசத்தில் இன்னொரு நிறுவனம் தட்டிக் கொண்டு போய் விட்டது என்றால் அது தற்செயலாக நடப்பது அல்ல. இங்கிருந்து இவர்கள் குறிப்பிட்டிருந்த தொகையை யாரோ உளவு சொல்லியிருக்க வேண்டும்! யார் அந்த உளவாளி?

கண்டுபிடித்தே ஆக வேண்டிய நிலை. இல்லாவிட்டால் இதே கதை தொடரக்கூடும். அப்புறம் நிறுவனம் என்ன ஆகும்?

ஒன்றரை மாத ஓய்வில் நன்றாகத் தேறிவிட்ட சேர்மன் தேவநாதன் அலுவலகத்துக்கு வர, அவர் முன்னிலையில் விசாரணை நடந்தது.

அலுவலகத்தினர் அனைவரையும் கூட்டிப் பெருக்கும் ஆயா உட்பட அனைவரையும் ஒரு சேர வரவழைத்து, குணசீலன் அன்றைய பிரச்சனையை எடுத்துரைத்தான்.

எவ்வளவு பெரிய 'கான்ட்ராக்ட்' அதன் மூலம் எவ்வளவு லாபம் கிடைத்திருக்கும். இந்தக் கம்பெனியின் வழக்கப் படி, அலுவல் புரியும் அவர்கள் அனைவருக்கும் எவ்வளவு 'போனஸ்' கிடைத்திருக்கும் என்பதைத் தெளிவுபட விளக்கி

விட்டு, "இந்த ஒப்பந்தம் நமக்குச் சுமமா தட்டிப் போக வில்லை. யாரோ இங்கிருந்து அந்தப் போட்டி நிறுவனத்துக்கு நான் குறிப்பிட்ட தொகையைப் பற்றிய தகவல் கொடுத்திருக்க வேண்டும். அது யார்? யாருக்கு யார் யார் மேல் சந்தேகம் என்றாலும் தெரியமாகச் சொல்லுங்கள். நானே வாய் விட்டிருக்கலாம் என்று தோன்றினாலும் கூடத் துணிந்து சொல்லுங்கள். உண்மைக்கு இந்த நிறுவனத்தில் எப்போதும் மதிப்பு உண்டு" என்று உரைத்து தன் முன்னுரையை முடித்தான் அவன்.

சற்று நேரம் அங்கே யாரும் பேசுவதாக இல்லை.

"கம் ஆன்! சொல்லுங்கள். யாரைச் சந்தேகிக்கிறீர்கள்?" என்று வினவியவன். கூட்டிப் பெருக்குபவளை அழைத்து, "ஆயா, முதலில் நீ சொல்லு, உனக்கு யார் மேல் சந்தேகம்?" என்று வினவினான்.

சற்று நேரம் தலையைச் சொறிந்து யோசித்து விட்டு, "அட, நீ இன்ன சொல்றேன்னே எனக்குப் பிரியலை. இப்ப என்னாத்துக்கு சந்தேவப்படுனும்? சந்தேவப்படறதே தப்பு. வாய்க்கையே பாயாப் போய்டுமின்னு: எல்லாரும் சொல்றாங்கோ. நீயும் சந்தேவப்படாத நாயனா" என்று வெற்றிலை காவி ஏறிய வாய் திறந்து அவன் உபதேசிக்கவும், குழ்நிலை மறந்து எல்லோருக்கும் சிரிப்பு வந்துவிட்டது.

"சந்தேகப்படுவது தப்பா? நல்ல உபதேசம்தான்." என்ற குணசீலனின் பார்வை மின் வெட்டாய் அருணாவிடம் பாய்ந்து மீள, "நீ சொல்வது ரொம்ப சரி, ஆயா. இனி நீ போகலாம்." என்று அவளை அனுப்பி வைத்தான்.

நான் வெறுமனே சந்தேகிக்கவில்லையே. கண்ணால் கண்ட உண்மையைத்தானே சொன்னேன் என்று அந்தப் பார்

வைக்குத் தனக்குள்ளேயே பதிலிறுத்துவிட்டு அருணா மீண்டும் நடப்பைக் கவனித்தாள்.

ஒவ்வொருவராக, 'தெரியவில்லை' யார் மீதும் சந்தேகம் இல்லை' என்று சொல்லிவரும்போது, "எனக்கு அருணா மீதுதான் சந்தேகம்!" என்று சுந்தரியின் குரல் தெளிவாய் உரைக்கவும், அருணாவுக்குத் தூக்கி வாரிப்போட்டது!

"நானா?... நா.. நானா? பொய்! நான் எதற்கு இந்த ஈனத்தனம் செய்யப்போகிறேன்?" என்று திகைப்பும் கோபமுமாகத் தடுமாறியவளை நோக்கி, கையமர்த்தி "பணத்துக் காக!" என்றாள் சுந்தரி பிசிரற்ற குரலில், சற்றும் தயங்காமல்.

மறுத்துப் பேச முனைந்த அருணாவைக் கையமர்த்தி உட்கார வைத்துவிட்டு "எப்படிச் சொல்கிறாய்?" என்று குணசீலன் விசாரித்தான்.

"அருணாதான் குற்றவாளி என்று நிச்சயமாகப் பல காரணங்கள் இருக்கின்றன. முதலாவது, இங்கு பணிபுரியும் மற்ற அனைவருமே பல ஆண்டுகளாக உண்மையாக உழைத்தவர்கள்; அருணாதான் கடைசியாக வந்தவள். இரண்டாவதாக, இந்தக் கணக்கு வழக்குகள் முழுவதையும் அவள்தான் கையாண்டாள். மணிக்கணக்காய் சேர்மனின் அறைக்குள்ளேயே இருந்து வேலை செய்கிறேன் போர்வழி என்று எல்லா வற்றுக்கும் இன்னொரு காப்பி எடுப்பது அவளுக்கு ஒன்றும் கடினமல்ல..."

"பிரின்டரில் இன்னொரு காப்பி எடுத்தால் ஒரு 'ஒன் டைம் கார்பனில் விழுந்திருக்கும் அந்தக் கார்பனை மாதம் ஒரு தரம்தான் அகற்றுவது நம் அலுவலக வழக்கம்... எனவே கார்பனைப் பார்த்தால் உண்மை தெரிந்து விடும் அல்லவா?"

குணசீலனின் கேள்வியில் ஒரு கணம் அயர்ந்து நின்ற சுந்தரி, உடனேயே சமாளித்தாள். "இந்த விஷயம் அருணாவுக்கும் தெரிந்துதானே இருக்கும்? அதனால் வெளியே இருக்கும் ஹெராக்ஸ் மிஷினில் காப்பி எடுத்திருப்பாள். எத்தனையோ நாட்கள் நாங்கள் எல்லாம் போன பிறகும் அவள் செய்த வேலை இதுவாகத்தான் இருந்திருக்கும்!"

"அப்பறம்?"

அத்தோடு அந்த 'பீனா பில்டர்ஸ்' நிறுவனத்தில் அருணாவுடைய பெரியப்பா வேலை பார்க்கிறார். அவர் மூலம் அந்த நிறுவனத் தலைமையிடம் பேரம் பேசிப் பணம் வாங்கிக் கொண்டு இங்குள்ள தகவலை விற்கும் வாய்ப்பும் அவளுக்குத்தான் இருக்கிறது. மேலும், எங்களில் யாரிடமும் இந்த விண்ணப்பம் பற்றிய எதுவும் 'டைப்' பண்ணுவதற்காக வரவே இல்லை. சேர்மன் அறையை பொறுத்தவரை அது அவளது ஏகபோக உரிமை. எனவே அவள்தான் உளவாளியாக இருக்க வேண்டும். வேறு யாருக்கும் அதற்குரிய வாய்ப்பே கிடையாது!" என்று சுந்தரி அழுத்தம் திருத்தமாகவும், கோலையாகவும் சொல்லி முடிக்கவும், அருணாவின் தலை சுழன்றது.

அவள் இந்தக் குற்றம் செய்யவில்லை. அது அருணாவுக்கு நன்றாகவே தெரியும். ஆனால் சந்தர்ப்ப சாட்சியங்கள் எல்லாம் எதிராக இருக்கும்போது அவளை யார் நம்பப் போகிறார்கள்?

சக அலுவலர்கள் அத்தனை பேர் முகத்திலும் ஐயமும் கோபமும் தெறிப்பதையும் கூடவே தந்தை மகனுக்கிடையே நடந்த பார்வைப் பரிமாற்றத்தையும் கண்ணுற்ற அருணா நம்பிக்கையிழந்து சோர்ந்தாள்.

9

சேர்மன் தேவநாதனும் அவருடைய மகனும் அந்த நிறுவனத்தின் மாணேஜிங் டைரக்டருமான குணசீலனும் ஒரு வரை ஒருவர் குறிப்பாகப் பார்த்துக் கொண்டதைச் சுந்தரியும் கவனிக்கவே செய்தாள்.

வெற்றி வெற்றி என்று உள்ளம் கூத்தாடுவதை முகம் காட்டிவிடாமல் இருக்க, அவள் மிகவும் சிரமப்பட வேண்டியிருந்தது.

அருணாவை அவமானப்படுத்தி, அழவைத்து, வெளியேற்றுவதைக் காண அவள் ஆவலோடு காத்திருந்த வேளையில், குணசீலன் பேசினான். "மிகவும் நன்றாகவே விளக்கினாய் சுந்தரி. இன்னமும் இரு, சிறு விஷயங்களையும் நீ தெளிவுபடுத்தி விட்டாயானால், முடிவெடுப்பதற்கு கூட எளிதாக இருக்கும்..."

"என்ன அது?" என்றாள் அவள் ஆவலோடு. இவ்வளவு முடிந்தவளுக்கு இரு சிறு... விஷயங்கள் என்ன பிரமாதம்? ஆனால், இதற்கு மேலும்தான் இவனுக்கு என்ன வேண்டுமாம்?

"ஒன்று... அருணாவுடைய பெரியப்பா, 'பீனா பில்டர்' சில் வேலை பார்ப்பது உனக்கு எப்படித் தெரியும்?"

சற்றுத் திகைத்துவிட்டு, "அது... அது ஒருதரம் அவளே சொல்லியிருக்கிறாள்" என்று சமாளிக்க முயன்றாள் சுந்தரி.

"பொய்! நான் ஒருபோதும் என் குடும்பம் பற்றி உன்னிடம் சொன்னதில்லை!" என்றாள் அருணா குறுக்கிட்டு கூறி விட்டு, குணசீலன் பார்வையால் மீண்டும் வாயை மூடிக் கொண்டாள்.

"அடுத்தது, நமக்குப் பதிலாக இந்த வேலையைத் தட்டிக் கொண்டு போனது 'பீனா பில்டர்ஸ்' என்று உனக்கு எப்படித் தெரியும்? அதுபற்றி நான் இங்கே இதுவரை குறிப்பிடவே இல்லையே!" என்று குணசீலன் கேட்கவும், சுந்தரியின் முகம் கறுத்துச் சுருங்கிப் போயிற்று.

தலைகுனிந்து நின்றவளை நோக்கி, "ஆக... நீதான் இல் லையா?" என்றார் தேவநாதன் அமர்ந்த குரலில். "நினைவி ருக்கிறதா சுந்தரி? இங்கு வேலையில் சேர்வதற்கு நீ 'பீனா பில்டர்ஸ்' உதவி மானேஜரின் சிபாரிசுக் கடிதத்துடன் தான் வந்தாய்... இனி, இதை எப்படி நடத்தினாய் என்று சொல்கி றாயா?"

சுந்தரி, குரோதத்துடன் நோக்கிவிட்டுத் தலையைத் திருப்பிக் கொண்டு நிற்கவும், 'டெஸ்பாட்ச்சிங்' சோமசுந்தரம் எழுந்து, "சார், அன்று அருணா மேடம் தடிமனாக அந்தக் கவரை 'ஸ்டாம்பு' ஒட்டி அனுப்புவதற்குத் தந்துவிட்டுப் போன கையோடு சுந்தரி என்னிடம் வந்தாள். வந்து... வந்து கொஞ்சம் ஒரு மாதிரிப் போசில் நெளித்தபடி மதியச் சாப்பாடு கொண்டு வரவில்லை. மூன்றாவது தெருவில் இருக்கும் சைனீஸ் ஓட்டலில் ஃப்ரைட் ரைஸ் இரண்டு பிளேட் வாங் கிவா. இருவருமாக ஜாலியாகப் பேசிக் கொண்டே சாப்பிட லாம் என்று நூறு ரூபாய்த் தாளைத் தந்தாள். அவள்... அவள் பேசிய மா...மாதிரியும், ஓசியில் சைனீஸ் சாப்பாடு என்பது

மாய் நானும் சந்தேகப்படாமல் போய்விட்டேன் சார். ஃப்ரைட் ரைஸ் தயாரித்துத் தரக் கொஞ்சம் நேரம் அதிகம்தான் ஆயிற்று. ஆனால், வந்து பார்த்தால் அருணா மேடம் தந்த கவர் எல்லாம் அப்படியேதான் இருந்தது சார். நான் இல்லாத நேரத்தில்... மன்னித்துக் கொள்ளுங்கள் சார். இதுபோல எதையும் நான் எதிர்பார்க்கவில்லை சார்... தயவு செய்து... சார்" என்று மன்றாடலோடு முடித்தாள்.

"பரவாயில்லை. இனி, உன்னிடம் வருகிறவற்றை உள்ளே எடுத்துப் பூட்டி வைக்காமல் எங்கேயும் போக வேண்டாம்." என்றார் தேவநாதன்.

அடுத்து, டைப்பிஸ்ட் பாவை எழுந்து, "இரண்டும் ஒரே நாளில் நடந்ததா இல்லையா என்று எனக்குத் தெரியாது சார். ஆனால் ஒரு பத்துப் பனிரண்டு நாட்களுக்கு முன்பாக, மதிய உணவு முடிந்து நான் திரும்பி வந்தபோது, சுந்தரி நிறைய பேப்பர்களை, ஜெராக்ஸ் எடுத்துக் கொண்டிருந்தார்கள், சார். 'சாப்பிடக்கூட விடாமல் அந்த ராட்ச்சி வேலை வாங்குகிறாள், பார்!" என்று அருணா மேடத்தைத் திட்டினார்கள் சார். அதற்கு மேல் நான் கவனிக்கவில்லை. சார்" என்று நொடிக்கொரு சார் போட்டு முடித்தாள்.

"சரி, இனி நீங்கள் எல்லோரும் போகலாம். குணா, சுந்தரிக்கு ஒரு மாதச் சம்பளம் அதிகப்படியாகக் கொடுத்து நாளையிலிருந்து வேலையிலிருந்து நிறுத்திவிடு." என்று தேவநாதன் கூறவும் அடிபட்ட பாம்பாய் மீண்டும் தலை நிமிர்ந்தாள் சுந்தரி.

"இன்னமும் என்மேல் எந்தக் குற்றமும் நிரூபிக்கப்பட வில்லையே. மெய்யாகவே சோமசுந்தரத்தோடு பழக எனக்கு

ஆசை இருந்து, சேர்ந்து சாப்பிட விரும்பியிருக்கலாம்; அருணா கொடுத்த வேலையையே பாலை பார்க்கும்போது செய்திருக்கவும் கூடுமே. அத்தோடு அருணா இந்தக் குற்றத்தைச் செய்யவில்லை என்றும்தான் என்ன நிச்சயம்?" என்று கேட்டாள்.

மீண்டும் அருணா திகைத்தாள். ஆமாம். சந்தரி கேட்டது போல, அருணாவின் குற்றமற்ற தன்மைக்கு என்ன சாட்சியம் இருக்கிறது? இப்படியும் இருந்திருக்குமோ என்ற சந்தேகம் இல்லாமல், இவர்களால் இனி எப்போதும் தன்னை நம்ப முடியுமா என்று கலங்கினாள்.

"நிச்சயம்தான்" என்றான் குணசீலன் உறுதியான குரலில். "அருணா குற்றம் புரியமாட்டாள் என்பதில் எங்களுக்கு முழு நம்பிக்கை இருக்கிறது. அதனால் நீ கிளம்பலாம். நீயாக விலகிக் கொண்டால் உனக்கு நல்லது. இல்லையென்றால் வேலை நீக்க உத்திரவு வரும்" என்று இரக்கமற்ற குரலில் அவன் இயம்பவும், அதற்கு மேல் நிற்பதில் பயனில்லை என்று கண்டு, விறைப்புடன் நடந்து வெளியேறினாள் அவள்.

அருணாவின் திகைத்த விழிகள் குணசீலனின் மீதே இருந்தன. முழு நம்பிக்கையாமே! இவனுக்கு எப்படி வந்தது?!

அவள் மீது ஒரு பார்வையைச் செலுத்திவிட்டு, "இனி நான் கிளம்புகிறேன், குணா. நீ அருணாவைக் கொண்டு விட்டுவிட்டு மெல்ல வா" என்று தேவநாதனும் கிளம்பிச் சென்றுவிட்டார்.

இருவரும் தவிர வேறு யாருமற்ற தனிமை!

சற்று நேரம் பேசாமல் பார்த்திருந்துவிட்டு, அவள் முகத் தெதிரே விளையாட்டாய்ச் சொடக்குப் போட்டு "ஹல்லோ!" என்று குணசீலன் அருணாவை அழைத்தான்.

ஒரு நீண்ட பெரிய மூச்சுடன் மவுனம் கலைந்தவளாய், "எப்படி நம்பினீர்கள்? சந்தர்ப்ப சாட்சியங்கள் அத்தனையும் எனக்கு எதிராக இருக்கையில் எப்படி உங்களால் என்னை நம்ப முடிந்தது?" என்று கம்மிய குரலில் வினவினாள் அவள்.

அவளை நேராக நோக்கி, சந்தர்ப்பமும் சாட்சியமும் தவறான சாட்சியைச் சித்தரிக்கலாம். ஆனால் உன்னை நான் பார்த்திருக்கிறேன்; உன்னோடு பழகியிருக்கிறேன்; மற்றவர்களோடு பேசிப் பழகும் விதத்தையும் கவனித்திருக்கிறேன். அதனாலேயே உன்னை முழு மனதோடு நம்புகிறேன்!" என்றான் குணசீலன்.

தீக்காலால் குடு இழுத்தாற்போலச் சுரீலென்றது அருணாவுக்கு. அவளும் தான் அவளைப் பார்த்துக் கொண்டே இருக்கிறாள்! பழகிக் கொண்டும் இருக்கிறாள்; அடுத்தவரோடு அவன் பழகும் விதத்தையும் கவனித்துக் கொண்டே தான் இருக்கிறாள். ஆனாலும் அவளுக்கு அந்த நம்பிக்கை வர வில்லையே!

அந்த அரையிருளில் முக அடையாளம் என்ன தெரியும் என்று கேட்டானே! அவளும் அந்த அரையிருளில் அன்று பார்த்தது வரிவடிவம் தானே? அவன் சொன்னது உண்மையாக இருக்கக் கூடுமோ என்ற சந்தேகம் கூட வரவில்லையே!

இல்லை. வந்தது. அப்படி ஓர் ஐயம் ஒரு தரம் உண்டாயிற்று. ஆனால், அதை ஆசை கொண்ட மனதின் கற்பனை என்று அவள்தான் ஒதுக்கிவிட்டாள்! என்ன பைத்தியக்காரத்தனம்!

வெள்ளம் வந்து ஊரெல்லாம் பாழான பிறகு அணைகட்டுவது போல, அவளுக்கு இந்த ஞானோதயம் தோன்றியிருக்கும் இப்போது, காலம் கடந்து விட்டிருக்குமோ? அப்படியிருந்தாலும் அது அவளுக்கு சரியான தண்டனை தான்!

விழிகளில் நீர்த்திரையிட, ஏக்கமாக நோக்கியவளிடம், முகபாவனையாலேயே என்னவென்று குணசீலன் வினவ, "நீங்...நீங்கள் மாறிவிடவில்லையே?" என்று தடுமாற்றத்துடன் கேட்டாள்.

பார்வை கனிய, "இங்கே வா!" என்று அழைத்தான் அவன்.

அவள் ஓர் எட்டு எடுத்து வைக்குமுன்னரே இரண்டு எட்டுகளில் அவளை அணுகி, அவளது கரங்களைப் பற்றி "நானா மாறுவேன்? அருணா, உனக்குத் தெரியும்தானே. அப்பாவுக்கென்றே தனி டெலிஃபோன் தொடர்பு உண்டு என்று. ஆனாலும், ஒவ்வொரு தரமும் நான் உன் மூலமாகவே ஏன் பேசினேன் என்று யோசித்தாயா? உன் குரலைக்கேட்கும் ஆசையால் என்று நீ ஊகிக்கவே இல்லையா? ம்?" என்று முறுவலோடு கேட்டான்.

"பின்னே அவ்வளவு கடுமையாகப் பேசினீர்களே!" என்றாள் அருணா ஆச்சரியத்துடன்.

"வேறென்ன செய்வதாம்? ஏற்கெனவே ஒங்கி முகத்தில் ஓர் அறை வாங்கியாயிற்று. வேறு மாதிரிப் பேசினால் மீண்டும் கொடுத்து விட மாட்டாயா?"

"ஓகோ!" என்றாள் அவள் முகத்தில் மகிழ்ச்சி பரவ.

"ஆமாம்! ஓகோகோ.. தான். ஒருவழியாக உன் கடினமான மண்டை ஓட்டைத் தாண்டி உள்ளேயும் கொஞ்சம் விஷயம் போய்ச் சேர்ந்ததே!" என்ற கேலியில் அவள் புன்னகை

யோடு தலை குனியவும் "ஊசும். நிமிர்ந்து என்னைப் பார். இப்போது உனக்கு என்மேல் நம்பிக்கைதானா?" என்று குணசீலன் அவளிடம் உறுதி தேடினான்.

"இப்போதும், இனி எப்போதும், நூறு சதவீதமான நம்பிக்கைதான்" என்றாள் அவள் நிச்சயமான குரலில்.

"நல்லவேளை! இதைக் காட்டுமுன்பே நீ நம்புவதாகச் சொன்னது இரட்டிப்பு மகிழ்ச்சி தருகிறது" என்றுரைத்து குணசீலன் தன் சட்டைப் பையில் இருந்து ஒரு காகிதத்தை எடுத்து அவளிடம் கொடுத்தான்.

"இன்று காலை ஃபேக்ஸில் வந்தது" என்று அவன் கூற அருணா காகிதத்தைப் பிரித்துப் படித்தாள்.

"உன் யோசனைப்படி ஆர்த்தியும் நானும் இங்கேயே இந்தியத் தூதரகத்தில் திருமணம் செய்து கொண்டோம். கணவன் மனைவியாகத் திரும்பி வருகிறோம்" என்று மனோகர் தெரிவித்திருந்தான்.

கண்கள் பிரகாசிக்கக் குணசீலனை ஏறிட்டு, "நல்லவேளையாக நான் என் நம்பிக்கை பற்றித் தெரிவித்த பிறகு இதைக் காட்டினீர்களே! அல்லது இதைப் பார்த்த பிறகுதான் என் சந்தேகம் தீர்ந்ததாக உங்களுக்கு உறுத்திக் கொண்டே இருந்திருக்கும்!" என்றாள் அவள் மகிழ்ச்சியோடு.

"ஆமாமாம். ரொம்பவும் நல்ல வேளைதான்! இனி ரொம்ப ரொம்பவும் நல்ல வேளை ஒன்றை படுக்கிரமாகப் பார்க்கச் சொல்ல வேண்டியதுதான். ஏனெனில் இனி அதிக நாள் தாங்காது!" என்று கண்ணை உருட்டியவனைப் பார்த்துக் கன்னம் சிவக்கப் புன்னகை செய்தாள் அருணா.

ஆனால் பாதியிலேயே அவளது சிரிப்பு வாடவும், "என்னடா?" என்று கனிவுடன் விசாரித்தான் குணசீலன்.

“இந்த சுந்தரி! அவளுக்கு என் மேல் இருந்த பொறாமை யால், நல்...ல ‘காண்ட்ராக்ட்’ கை நழுவிப் போயிற்றே!” என்றான் வருத்தத்துடன்.

“இல்லையே!” என்றான் அவன் விளையாட்டாக.

அவள் புரியாமல் விழிக்கவும் அவள் மூக்கைப் பிடித்துச் செல்லமாக ஆட்டிவிட்டு, “பீனா பில்டர்ஸ் கட்டிய சிறு பாலம் ஒன்று இடிந்து விழுந்து விட்டதாம். அது அவர்களுக்கு ஒரு பெரிய கறுப்புப் புள்ளி. இனி அவர்களுக்கு எந்த அரசாங்க ‘காண்ட்ராக்ட்’-ம் கொடுக்கக் கூடாது; கொடுத்திருந்தால் அதை ரத்து செய்ய வேண்டும் என்று தலைமைச் செயலக உத்திரவாம். அவர்களுடையதை ரத்து செய்து அடுத்ததான நம் விண்ணப்பத்தை ஏற்றிருப்பதாக, அப்பாவுக்கு நாம் இங்கே எல்லோரையும் கூட்டிக் கொண்டிருந்தபோது அப்பா மட்டும் அறையில் இருந்தார். அல்லவா? அப்போது தகவல் வந்திருக்கிறது. இனி நம்மை யாரும் அசைக்க முடியாதாக்கும்!” என்று குணசீலன் சிரிக்க, மெய்மறந்து நோக்கிவிட்டு, எம்பி அவன் கன்னத்தில் அருணா முத்தமிட, அதற்கு மேல் அவர்களுக்கிடையே காற்றுகூட இடமில்லாது போயிற்று!

